

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Milliyet
YAYINLARI
mavi dizi

JACKIE COLLINS

Givi

3.
BASKI

ÇİVİ

MİLLİYET YAYIN A.Ş. YAYINLARI

MAVİ DİZİ / 1

THE STUD

Türkiye’de yayın hakkı: Milliyet Yayın A.Ş.

Birinci Baskı : Ocak 1979

İkinci Baskı : Şubat 1979

Üçüncü Baskı: Mart 1979

Dizgi, baskı, cilt: Ağaoğlu Yayınevi Tesisleri: Tel: 27 73 37

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JACKIE COLLINS

ÇİVİ

Türkçesi
ARMAĞAN İLKİN

I

Gecelerin başlangıcında, insana heyecan veren bir şey vardır — hiç değilse, genellikle on buçuk, on bir sularında başlayan benim gecelerimin başlangıcında. ‘Hobo’da, her gece bir parti verilmektedir sanki; herkesin herkesi tanıdığı, herkesin birbirinden hoşlandığı büyük bir eğlence.

Üçer beşer gelirler. Önce iyi bir masa bulacaklarına emin olmak isteyenler, sonra da gözleyiciler. Çoğunlukla, bu iki gruba girenler salonun gözde olmayan yanına yerleştirilirler düzenle; oia y çıkabilecek kişilere benziyorlarsa arka salona. Aslın-

da üyelerden başkasını içeri almayız ama yine de bazı kimseler bir yolunu bulup giriyorlar. Herkes oturup hızlı gençlerin gelmesini bekler ve yarımıla bir arasında onlar da gelmeye başlarlar. Kovboy elbiseleri, Kızılderili kılığı, sırtı açık, önü açık, saydam bluzlar, yok denebilecek etekler ve çizmeler giyen sarı saçlı kızlar. Kılık ne kadar çılgınsa o kadar iyi. Onları getiren erkeklerin arasında, çılgın müzik yapan toplulukların üyelerinden tutun, o günlerde birden parlayan tiyatro oyuncularına kadar türlü türlü insan vardır. Uzun tuvaletlerle gelen seçkin aile kızlarının yanında çenesiz dâhi çocuklar. Sosyetenin orta yaşlıları. Zengin Yunanlılar. Zengin Araplar. Arada bir sinema yıldızı, bazen bir parlamento üyesi ya da bir senatör. Kente uğrayan ünlülerin hemen hepsi. Genç yazarlar, moda desinatörleri, mankenler, fotoğrafçılar. Görmeye, kendilerini göstermeye, dostlarını görmeye gelirler hepsi. Gitgide hızlanan bir heyecan, sabahın ikisine doğru doruğuna ulaşan, soluk kesici bir heyecan dalgası. O saatte salon öyle kalabalıktır ki tek bir kişi daha sığdıramayız içeri; ancak Frank Sinatra ya da Mick Jagger gelirse belki.

Birkaç ay önce elime birkaç kuruş para sıkıştırdıklarını, sokakta karşılaştığımız zaman beni hiç fark etmediklerini düşünmek gülünç geliyor şimdi. Şimdi beni görür görmez yapıyorlar çünkü — «Hayatım!» Şap şup, şap şup — «Kimler var bu gece?» Koca ya da sevgili o yana bize bakmıyorsa kaçamak bir el peşrevi. «Geçen akşamki gibi kötü bir masaya oturtma n'olur!» Sevecen bir çimdik ve bir şeyler vaadededen bakışlar. Koca ya da sevgili bir adım öne çıkar. — sertçe el sıkışılır, erkekçe sözler söylenir ve konuklar Franco'ya, şef garsonların jet

sosyetesinin yıldıızı olan Franco'ya teslim edilir. Franco gelenleri önem derecelerine göre oturtur. Gözleyiciler salonunda bir yanındadırlar, eylemciler öbür yanda. Her şey yerli yerinde, şişkin cepli avanaklar arka salonda gözetim altında.

Böyle işte, herkes beni seviyor şimdi, herkes benimle tanışmak istiyor. Ne tuhaf değil mi? Yine aynı insanım ben, aynı sesle konuşuyorum; sırtımdaki giyecekler artık daha pahalı alınıyor ama başka fark yok. Söylesem inanmayacaksınız, karılar benimle yatağa girmek için yarış ediyorlar. Dışarıdan bakan, onlara büyük bir iyilik ettiğimi sanır. Haa, şunu da söyleyeyim, işin gidişine bakınca, ben de öyle olduğuna inanmaya başlıyorum! Bakın açık konuşuyorum. Gücünüzü kaybetmeseniz, eşsiz bir hayat bu;

Bunların nasıl olduğunu merak ediyorsunuz sanırım. Benim gibi birinin, Elephant and Castle'in çevresinde dolaşan Tony Schwartzburg'un nasıl edip de Tony Blake olduğunu yani. Kentin tanınmış kişilerinden, Londra'nın en 'moda' olan disko-teği 'Hobo'da ev sahipliği yapan, yıldızların dostu Tony Blake. Bu ülkenin en ünlü kişilerinden bir kaçının, «Bir yerlerde beyaz bulabilir miyiz?», «Elinde güzel piliçler var mı?» türünden sorularla kendilerine sır ortağı ettikleri Tony Blake. Kentte herkesin ağzında dolaşan bir söz: «Tony her istediğini ayarlayabilir.»

Başından başlayarak anlatayım. Çocukluğumda, ben de bizim semtte oturan çocuklardan farksızdım; yan sokaklarda kavga eder, eve dönünce evdeki kavgaları izlerdim. Anamla babam, Sadie ve Sam, birbirlerinden nefret eden yaşlı Yahudilerdi. Sam beni hiç umursamaz, ölsem aldırış etmezdi

ama Sadie güneşin oğlunun sol kulağından doğduğuna inanıyordu. «Sen de amca oğlu Leon gibi bir meslek öğren,» derdi hep. «Ailemiz seninle övünebilsin.» On üç yaşında, tam havrada bar mitzvah törenimin yapılacağı yıl bir kızla yattım. Ailemin haberi olsaydı göğüsleri kabarırdı. Temiz bir eğlenceydi benimki. Kız benden birkaç yaş büyüktü. Belsoğukluğu geçirdi bana. Ondan sonraki altı ayı, biraz hastalıktan kurtulmaya çalışarak, çok kez de, birden şansı açılan kızlara aynı hastalığı aşılayarak geçirdim! Sonunda hiç olmayacak bir kıza da bulaştırdım belsoğukluğunu. O zaman herkes olanları haber aldı. Sadie sinir krizleri geçirdi, Sam sırtımı sıvazlayarak elime bir merhem tutuşturdu.

On altı yaşındayken, bir arabadan benzin çalarken yakalandım. Pek uzun sürmemişti ama tatlı bir işti o iş. Arabaların depolarındaki benzini hortumla bir bidona çekiyor, sonra da — büyük bir olasılıkla ilk satın alındığı — garaja satıyorduk. Bir süre polis gözetimi altında yaşamama karar verildi, bende ki suç işleme eğilimi de yok olup gitti.

Değişik işlerde çalıştım; gazete sattım, bir fabrikada süpürgecilik yaptım, semt sinemasında yer gösterdim. Müdür beni en arka sırada fıstığın biriyle suçüstü yakalayınca işten atıldım. Yer gösteren kızların en güzeliydi yanımdaki; o günlerde müdür de onu becerdiği için tıkanacak gibi olmuştu adamcağız. Ne yazık ki ben de kızı gebe bırakmıştım. Aile birbirine girdi. Ancak yer gösteren kızların iyisini bulmak çok güç olduğundan, müdür kızın işten ayrılmasını istemiyordu. Gebeliğin yok edilmesi için gerekli olan parayı o ödedi, her şey yoluna girdi.

Sadie'yle Sam benden bıkmaya başlamışlardı artık. Eh, haksız da sayılmazlardı hani. Sam, Sadie'ye bağırmayı bıraktı, bana bağırmaya başladı. Neyse ki birinden biri Bernie dayıyı hatırladı o ara.

Bernie dayı ailenin göğsünü kabartan bir akrabaydı. İki tane mezeci dükkânı vardı ve akrabalarına pek sokulmuyordu artık. Ancak Sadie, adamın tek kızkardeşi olduğuna göre, kendisine bir iyilik yapmakla yükümlü sayıyordu Bernie'yi. Beni Great Portland sokağındaki mezeci dükkânına sürükledi, kardeşinin bana iş vermesini istedi. Bernie öneriden pek hoşlanmamıştı ama kardeşinden başka türlü kurtulamayacağını bildiği için kabul etmek zorunda kaldı. Bir de kızı vardı. Her yerinde gür kara kıllar biten, Muriel adında bir kız. Kıllar bir yana bırakılırsa hiç çirkin sayılmazdı. İriyarı, iri memeli bir kız; burnu kemerli. Biliyorum, yapmamalıydım, dayımın kızıydı ne olsa. Gelgelelim bir gün fırsat düştü. Fırsat düşünce kaldırmamak olur mu? Bernie dayı olanları öğrendi tabii. Benim mezecilik mesleğim de orada sona erdi. Sadie perişan olmuştu; Sam bile pek hoşlanmadı olaydan.

Elephant and Castle'da yaşamak beni sıkmaya başlamıştı zaten. Portland sokağına kadar ilerlediğime göre neden biraz daha ileri gitmeyeyim diye düşündüm. Savoy'da bulaşıkçılık yapmaya başladım ve Camden Town'da bir oda tuttum.

Evie'yle tanıştım o ara; kıvrıkcık saçlı şirin bir sarışındı. Batakhanenin birinde hostes olarak çalışıyordu. Orada bir garsonluk işi buldu bana. Böylece bahşişler dünyasını keşfetmiş oldum. Bahşiş denen şey müthiş bir şey; insan sarrafı olmayı öğ-

retiyor adama. Bir kuruş bırakmak niyetinde olmayan sarhoşlardan bir sterlin sızdırmanın yollarını öğrendim. Haftada yirmi İngiliz kazanmaya başlamıştım. Sivri burunlu pabuçlar ve İtalyan elbiseleri alanına kaydım, sonra da biraz daha kaliteli kızlarla gezmeye başladım. Berber kızlarla, büyük mağazalarda falan çalışanlarla. Hiç fena değildi durumum; krallar gibi yaşadığımı sanıyordum. Pazarları Elephant and Castle'a uğrar, Sadie'nin eline bir beşlik tutuştururdum. Almazdı tabii; parayı biriktir, aklını başına topla, namuslu bir Yahudi kızı bul ve evlen diye söylev çekerdi boyuna. Amca oğlu Leon gibi olmalıymışım. Bence Leon salağın biriydi oysa.

Batakhanedeki işi bıraktım, kibar bir lokantada komilik yapmaya başladım. Kazancım azalmıştı ama ilerleme fırsatı daha çoktu burada. Kibarlarla zenginlerin arasındaydım. O lokantaya gelen karılar! Nefis! Kürkler, mücevherler, pahalı kokular.

Ondan sonra başka bir lokantada garsonluk buldum; orası da kibar bir yerdi. Patronun kızına, Penny'ye tutuldum. Penny bitirim kızdı. Kızıl saçlı, ufak tefek, temiz pak bir fıstık. Sanırım ona âşık olmuştum. Bana yüz vermediği için herhalde. Şimdi düşünüyorum da, soğuk bir kız olduğuna karar veriyorum. Cinsellikle ilgisi yoktu belki. Ancak o günlerde bu tavrı beni çok sıkıyordu. İsteyip de elde edemediğim ilk kız oydu çünkü.

Övünmekten hoşlanmam ama kendimi şöyle tanımlayabilirim: Michael Caine'le Kris Kristofferson karışımı, uzun boylu bir Tony Curtis.

Her neyse, Penny'yle evlenmeye karar verdim. Babası çok kızdı tabii. Neyse ki kız babasını kan-

dırmayı başardı. Patron, kızının bir garson parçasıyla evlenmesini istemediği için yeni bir lokanta açtı, yönetimini de bana bıraktı. Kibar şef garsonluk gibi bir iş.

Her şey orada başladı işte. Fontaine'i ilk kez orada gördüm.

Fontaine Khaled'in adını duymayan yoktur; ulusal bir anıt gibidir o kadın. Yalnız o kadar yaşlı değil tabii. Gerçek yaşını hâlâ bilmiyorsam da, otuş beş falan olduğunu sanıyorum.

Fontaine, burnu havada yüksek tabaka İngilizlerindendir. Güzel tabii. İncecik, keskin çizgiler (doğuştan mı, estetik ameliyatlardan mı bilinemez), parşömen kâğıtlarını andıran duru bir ten, sık giyinmesini kolaylaştıran, ince, kemikli bir gövde ve ensede toplanan uzun sarı saçlar.

İlk gördüğümde gözümü ayıramamıştım kadından. Gerçek bir leydi dedim kendi kendime. Bunun modası geçmiş bir söz olduğunu biliyorum elbet; ne var ki gerçekten öyleydi. Dünyaca ünlü bir foto-modeldi bir zamanlar; milyarder Benjamin Al Khaled'le evlenmek için işini bıraktı. Gazetelerde adı geçerdi boyuna; jetlere atlayıp oradan oraya uçardı. Gazeteler, Acapulco'daki evinin, İspanya'daki şatosunun, Londra'daki konağıyla New York'taki bir gökdelenin en üst katındaki dairesinin resimlerini de basarlardı.

Sosyete sütunlarını dikkatle okurum ben. Bizim meslekte, ne kadar çok insan tanısan o kadar iyi. Onun için de kapıdan girdiği an kim olduğunu anladım. Yanında, toplumun aynı tabakasında yaşayan, ancak onun sınıfına giremeyen üç erkekle iki kadın. Onları kendim yerleştirdim masalarına; yeni işime başladığımdan beri hiçbir müşteriyi

masaya götürmüyordum oysa. Aptalın biri olmadığı göstermek için kadına adıyla seslendim. Yüzüme bile bakmadı. Tony Blake'i görenlerin o anda etkilendikleri her zaman doğru değilmiş demek.

Benjamin Al Khaled yanında değildi; adamlardan birinin sevgilisi olduğunu da sanmıyordum. Erkeklerin üçü de kereste gibi adamlardı. Özel okullarda okuyanların şivesiyle, yüksek sesle konuşan soğuk herifler.

Kadının sırtında tavşan kürküne benzettiğim bir palto vardı. Sonradan, yoğun bir eğitim döneminden sonra, bunun çinçilla olduğunu öğrendim. O zamanlar çok açığöz olduğumu sanırdım ama Marks and Sparks'tan alınan bir çantayla gerçek bir Gucci'nin arasındaki farkı bile ayırt edemiyordum.

O masanın çevresinde epey dolaştığım halde bir kere bakmadı bana.

Konuşulanlara kulak kabarttım. «St. Moritz çok sıkıcı olmaya başladı artık.», «Jamie'nin Tibet'te kaza geçirip bacağını kırdığını duyduunuz mu?», «Bu yılın St. Laurent'lerine akıl erdirebiliyor musun kuzum?»

Sıkıcı konuşmalar çarpıyordu kulağıma.

Hesabı ödeyen herif doğru dürüst bir bahşiş bile bırakmadı.

İki gece sonra yine geldi Fontaine. Bu kez kocası yanındaydı. Adam, karısından çok yaşlıydı. Bir ihtiyar daha vardı yanlarında. Kadın içeri girerken bana bakıp hafifçe gülümsedi. Şaşırmıştım. Ondan sonra sık sık gelmeye başladılar; dünyanın uzak köşelerinde olmadıkları günlerde yani.

Penny başıma dert olmaya başlamıştı. Babası —deyim yerindeyse— beni terfi ettirdiğinden

beri oldukça başarı kazanmıştım. Müşteriler ben-
den hoşlanıyorlardı; adlarını aklımda tutmaya özen
gösterir, yemeklerinin tam istedikleri gibi olmasına
dikkat ederdim. İyi bir ün kazanmıştı lokanta.
Ben ortalıkta görünmezsem gelenler düş kırıklığına
uğruyorlardı. Onlara adlarıyla seslenilmesini bek-
liyor, böylece, önemli kişiler oldukları duygusuna
kapılıyorlardı.

Penny'nin babası, benim lokantada çok işe ya-
radığımı, Penny'ninse benim işime yaramadığını
fark etmişti. Durum hiç hoş değildi. Nişanlım kıs-
kançlık göstermeye, polislik etmeye başladı. Türlü
türlü suçlamalar yöneltiyordu bana; hepsi de doğ-
ruydu. Ne yapmamı bekliyordu bilmem. Ondan hiç
iş çıkmadığına göre çocuklar gibi kendi kendime
 oynayacak değildim herhalde. Edgware Road ya-
kınlarında tek odalı bir yer tuttum. Bir gün kızıl
saçlı bir krupyeyle bastırdı beni. Krupye kadındı
tabii.

Aman Allah! Bir ağlama, bir çığlık! Kızlığını
bozabileceğimi bile söyledi ama aradan o kadar za-
man geçmişti ki kızlığı bile bana çekici gelmiyor-
du artık. Ne yazık ki dostça ayrılmadık.

Artık kızı istemediğime göre kısa bir süre son-
ra babasıyla kurduğumuz ortaklığın bozulması da
kaçınılmazdı. Gözlerimi dört açmış yeni bir iş arı-
yordum. Garsonluktan sıkılmıştım; gözüm daha
yükseklerdeydi. Bu dünyada ilerlemek gerek. En
iyisi kendi lokantamı açmaktı ama o da paraya ba-
kan işti ve bende para nanay.

Sağa sola bakındım, bir gece Fontaine'le göz
göze geldim. O biçim bir bakışma oldu bizimki.
Onun deniz mavisi gözleri benim hırçın bakışlı si-
yah gözlerimle kenetlendi (Gözlerimin hırçın ba-

kışlı olduğunu söyleyen kadınların sayısı hiç az değildir.) ve iş yoluna girdi. Bir şeyler olacağını ikimiz de anlamıştık.

Az sonra tuvalete gitti. Çıktığında ben kapıda bekliyordum.

«Tony,» dedi. Çok kibar bir aksanı vardı. «Burada harcanıyorsun sen. Yarın bana bir uğra. Bir şeyler tasarladım, sanırım bana yardımcı olabilirsin.» Şık bir kartvizit uzatarak adresini verdi. «Saat üç sularında gelebilirsin.»

Tek söz etmeden başımı salladım; doğrusunu söylemek gerekirse epey afallamıştım.

Ertesi gün en az on kere kılık değiştirdim. Spor giyinsem daha mı iyi olurdu acaba? Yoksa biraz daha resmi görünümlü olan İtalyan modelini mi giyseydim? Sonunda siyah ipek takımı giydim, sırtıma da beyaz kolalı yakası olan leylak rengi bir gömlek geçirdim.

Belgravia'daki konağa yarım saat erken gittim. Bu kadarı da fazlaydı yani! Onlar almadan önce bir elçilikmiş o yapı! Yüzme havuzu bile varmış.

Bir uşak beni salon sandığım bir odaya soktu; orası bekleme odasıymış meğer. Her şey çok pahalı görünüyordu. Abuk sabuk oymalı eşyalar, duvarlarda eski resimler. Resimlerin bazıları açık saçık şeylerdi bayağı. Birinde üç çıplak kadınla bir erkek vardı. Yakına gidip şuna daha iyi bakayım derken Fontaine girdi içeri. «Sanatla ilgilenir misin, Tony?» Sabahlığa benzeyen, upuzun, ipekli bir şey vardı sırtında; saçlarını da çözmüştü.

Hey babam hey, elimin ayağımın kesildiğini hâlâ hatırlıyorum. Bu karı gerçekten klas karıydı.

«Çalışma odasına geçelim,» dedi. «Bir içki ister miydin?»

Düşündüm taşındım, şeri istemenin yerinde olacağına karar verip bir şeri istedim.

«Senin şeri seven tiplerden olacağını hiç sanmazdım doğrusu.» Bakışları alaycıydı.

O anda heyecanlanmaya başladım. Üstümdeki pantolon bedenime sımsıkı oturduğu için durumum hiç kolay değildi, Kadına doğru yürüdüm usulca. Gerilemedi. Tam tersine, o da bana doğru yürüdü. Kollarımı gövdesine doladım. İnce sabahlığın altından kemikleri seçiliyordu. O da kollarını boynuma doladı, başımı aşağı çekip dudaklarıma yapıştı.

Sonunda, «Yukarı çıkalım,» deyip ekledi. «Korkma, Benjamin burada değil.»

Peşine takıldım, küçük bir asansöre bindik. O daracık yerde birbirimize yapışmıştık. Uzanıp pantolonumun fermuarını indirdi, uzun parmaklarıyla beni okşamaya başladı. Eh, ramak kaldı hani!

Asansör birden durmuştu. Fontaine sırtındaki sabahlığı çıkardı.

İnce vücudunu gözden geçirdim. Göğüsleri ufacıktı. «Geldik mi?» diye sordum aptal aptal.

«Hayır ama biraz sonra o da olacak.» Pantolonumu indiriyordu.

Asansör küçüktü; insanda klostrofobi duygusu uyandırıyor. Yine de beni çırılçıplak soymayı başardı.

Açıkça söyleyeyim, çok kadın görmüştüm; gelelim bunun gibi davrananına ilk kez rastlıyordum.

«Umutlarımı boşa çıkarmadın, Tony,» diye söylendi. «Yere otur da asansörde nasıl yapılacağını göstereyim.»

Hey Allah! Bambaşka bir deney oldu o! İşin çoğunu Fontaine üstlendiğinden benim bir şey yapmama gerek kalmadı. Ancak ben de gerçek görevimi başarıyla yürüttüm tabii. Bu kadınla başede-meyeceğimi biliyordum. İstedliğini yapmasına izin verdim. Tırnaklarını sırtıma batırdı, uzun beyaz bacaklarını belime doladı. Ne inledi ne haykırdı. «Kesme namussuz,» diye söyleniyordu yalnızca. «Kesme, su koyuverme.»

O benim için hiç güç değildi.

Sonradan birden sakinleşti, ağırbaşlı bir hava takındı. Ayağa kalkıp sabahlığını giydi. Benim giyinmemi de bekledi. Çalışma odasına döndük yine.

Bitiktim ben. Bir koltuğa yığıldım. O zili çaldı, uşak çay getirdi.

Çınçın öten soylu sesiyle anlatmaya başladı. Bu kadının yarım saat önce ağzından köpükler saçarak asansörün içinde debelendiği kimsenin aklına gelmezdi.

«Bir diskotek açmak istiyorum,» diye açıkladı. «Değişik bir yer olmalı. Şık bir yer, eğlenceli bir yer. Herkesin giremeyeceği çılgınca eğlenilen bir diskotek olmalı.»

«Öyle mi?» İlğim uyanmıştı. Aradığım fırsat buydu.

«Öyle bir yeri idare edebilirsin değil mi?»

Gidilecek doğru dürüst bir yer kalmadığından yakındı. «Nereye gitse ayak takımıyla karşılaşıyor insan. Bu kente değişik bir yer gerekli değil mi sen-ce? Paris'teki, Roma'daki diskolar gibi, büyüklerin de eğlenebileceği bir yer.»

Bitiyordum konuşmasına. Büyüklerin de gidebileceği bir yer! Ağırbaşlı bir tavırla onayladım.

Lokantacılıktan ayrılmanın yolunu arıyordum ben de. Fırsat bu fırsattı.

«Sen kiralık bir yer aramaya başla,» dedi. «Parayı hiç düşünme. Her şeyi kocam finanse edecek. Sana haftada elli sterlin, ayrıca da kazancın yüzde beşini veririz. Kabul mü? Her şeyden sen sorumlu olacaksın tabi. Hoşuna gitti mi bu öneri?»

Hoşuma gitmiş miymiş? Gitmişti elbette, gitmez olur mu?

Ayağa kalkarak sabahlığını düzeltti. «Ben gidip giyinmek zorundaydım. Sen sağa sola bak, beni aramayı da unutma.» Kapıya varınca dönüp arkasına baktı. «Haa, Tony... Asansörde geçirdiğimiz dakikalar çok tatlıydı. Yakında yine denemeliyiz.» Ardından da aynı sakın sesle ekledi. «Uşak seni kapıya kadar geçirir.»

Akıl alacak şey değil. Karı hem çılgın, hem buz gibi bir leydi. Tam yerime düştüğümü hissediyordum.

İşe koyuldum. Sabahları emlakçıları dolaşıyordum. Bir sürü berbat yer gösterdiler bana. Ben kadının ne istediğini biliyordum (keh keh) ve onu buluncaya kadar aradım. Bir yapının en üst katındaki bir lokanta. Çatı. İflas ettiği için kapanmış. Semt kötü diyordu herkes Park yapmak olanaksız. Bırak canım, kapıya adamını koymasını bilersen, park yapılmaz diye bir yer yoktur. Salon çok uygun göründü bana. Ufak da değildi, pek büyük de değildi. Değişik bir kere; bodrumlarda sürüneceğine üst kata çıkacaktı gelen. Pencereler vardı, dışarı bakınca bir şeyler görünüyordu. Hemen Fontaine'i aradım. Şoförünü alıp Silver Cloud Rolls Royce'una atladı ve hiç gecikmeden geldi. O da bayıldı salona. İşe başlamıştık.

Fortnums'da çay içtik, Evine gittiğim günden beri görüşmemiştik. O gün, gri vizon paltosuyla bir örnek şapka giymişti. Herkes dönüp ona bakıyordu. O da soğuk, bakışlı gözleriyle bana baktı. Bakışı tanımıştım. «Benjamin evde,» dedi. «Ancak benim başka bir yerim var.»

Şoförü savdı, bir taksi tutup Chelsea'daki küçük bir apartmana gittik. Tek odaya sığdırılan bir lüks; beyaz kürklerle örtülü kocaman bir yatak, her yanda aynalar, günışığını kesen jaluziler ve pembemtrak ışıklar. Duvarlarda birkaç erotik resim, yatağın yanındaki kitaplığın raflarında açık saçık kitaplar.

Dudaklarını büzerek gülümsedi. «Burası benim orospu odam,» dedi. Bense ne diyeceğimi bilemiyordum. Onun gibi bir kadın görmemiştım hiç. Üstündekileri çıkarıp yatağa uzandı. Ben de kendi üstündekilerle boğuşuyordum. Ne bileyim işte, utanmıştım birden.

Sonunda soyunup harekete geçebildim. O öylece, kaskatı yatıyordu yatakta; hafifçe gülümseyerek, Bir önceki deneyimizden apayrı bir şeydi o günkü. Çok heyecanlandım. Diyeceğim şu ki geçenki gibi olacağını sanmıştım ben. Çarçabuk bitirdim işi. Öf ulan öf! Sırtüstü yatarak tavandaki aynaya yansıyan çıplaklığımızı gözledim.

«Tony,» dedi yavaşça, «iyi bir âşık olmayı öğrenmek ister misin?»

Dirseğimin üstünde doğrulup yüzüne baktım. Gırgır mı geçiyordu yoksa? Bizim erkekliğimize diyecek yoktu çünkü. Kimsenin yakınmadığı bir özelliğim varsa oydu.

Şimdi geriye bakıp düşünüyorum da, ondan epey bir şey öğrendiğimi kabul edebiliyorum. Bey-

rut'ta, Tanca'da, Güney Amerika'da öğrendiği küçük numaraları öğretti bana da. Bu konuda bilinecek ne varsa hepsini biliyordu. Usta bir öğretmen-di ayrıca. Ayrıntılı bilgi verirdi. O dersleri dört gözle beklemeye başladım. Bu arada başka bir pilicin de gönlünü ediyordum açıktan. Fontaine'in ondan haberi yoktu. Kız benim işime yarıyordu oysa; öğrendiklerimi ona uyguluyordum. Ev ödevi olarak. Fontaine'i hoşnut edebilmek için.

Striptizciydi Lana. Aşağılık bir karıydı ama ev ödevimi yaptırmakta birinci sınıftı. Açıkça söylemek gerekirse o da bir iki nokta ekledi derslere. O güne kadar gördüğüm en güzel memeler ondaydı; üstelik avuç dolduran, sıcacık, tombul bir kuşu vardı. Hani diyeceğim o ki Fontaine kibar olmasına kibar, ince olmasına inceydi ama kış ve meme konularında geçer not alamazdı.

Gıcırdı benim işim. Lokantadan ayrıldım, diskoteği açmak için gerekli olan hazırlıklara başladım. Dekoratör bul, garson ara, üyeliğe çağıracağımız kişilerin listesini çıkar, mal ismarla. Yapılacak yığınla iş vardı. Diskonun adını Fontaine seçti. Sokak Serserisi: Hobo. İyi bulmuştu bunu. Benjamin, Fontaine'in Yeri denmesini önerdi. Fontaine bunun anlamsız olacağına, hatta bayağı sayılacağına karar verdi. Haklıydı. Genellikle haklıydı zaten.

Sonunda açılışı yaptık. Büyük bir eğlence, bir sürü reklam, ünlü adlarla dolu bir konuk listesi. Hepsi geldiler. Beleş buldular mı koşa koşa gelirler hepsi. Konuk listesini kendi eliyle hazırlamıştı Fontaine. Sanırım her şey o konuk listesiyle başladı. Kimleri çağırmamıştı ki! Jet sosyeteyi, film yıldızlarını, kibar orospuları (yalnız uluslararası

ünü olanları tabii), çılgın müzik yapan toplulukların üyelerini bir araya getiren çılgın bir liste. Her şey birkaç hafta içinde olup bitti, (Hobo), mutlaka gidilmesi gereken bir yer haline gelmişti ansızın. Ben de mutlaka tanınması gereken bir kişi olmuştum. Ürkütücü bir şey aslında; sabun köpüğünün her an patlayabileceğini düşünüyorum hâlâ. Ama şimdilik karşınızdayım. Tony Blake, eski bir 'hiç', eski garson; şimdiyse yıldızların dostu, diskonun dost canlısı müdürü, büyük zampara.

Aferin sana, Tony!

2

FONTAINE

Geç uyanmayı, yatakta kahvaltı etmeyi öteden beri severim. Senin dünyada en sevdiğin yer yataktır, diyor Benjamin. Doğrusunu isterseniz haksız sayılmaz. Kendisi sabahın yedi buçuğu gibi akıl almayacak bir saatte uyanır hep. Ben de hiç gözümü açmadan öylece yatar, onun öksürmesini, yellenip geçirmesini dinlerim. Nefis! Benjamin Al Khaled'in sabahları! Bunları sıralamaya kalksam sosyete yazarları ne yaparlardı bilmem. Yatak odalarımızı ayıralım diye çok dil döktüm ama ödün vermeyeceği bir konu varsa bu. Her gece kurtlarını

dökmek ister o. Bazen de gecenin ortasında. Onun için yatak odalarımızı ayıramıyoruz. Çektiğimiz sıkıntıya da değiyor aslında. Çok çok zengin. Kaç milyonu olduğunu ben bile kesin olarak öğrenemedim. Altmış bir yaşında ve hâlâ taş gibi.

Yatak nefis bir yer. Öylece yatıp düşünebiliyorum, hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Hizmetçim saat on birde uyandırır beni. Kahvaltımı ve gazeteleri getirir, banyoyu doldurur, istediğim giyecekleri çıkarıp hazırlar. Her istediğimi alabilirim ben. Benjamin her şeyin parasını ödemeye hazırdır. Yalnız benim elime para vermez.

Beş yıldır evliyiz, ikimizin de ikinci evliliği bu. Onun eski karısı bir felaket. Çirkin, sıkıcı bir kadındır. Benjamin'den peydahladığı iki tane iriyarı çocuğu var. Biri kız, biri oğlan; Alexandra ve küçük Benjamin. Benim eski kocam California'nın güneşli bir köşesinde. Benjamin'in onu boşanmaya razı etmek için ödediği parayla keyif çatıyor. Bil-dim bileli tembeldir Paul. Benimle evli olduğu sü-re içinde hiçbir gün çalışmadı. Benim foto-model olarak çalışıp ter dökerek kazandığım parayla geçinirdi. Ne var ki çok yakışıklıydı; erkekliğine de diyecek yoktu. Ancak ben de modellik yapmaktan bıkmıştım artık; gençlik hiç bitmeyen bir hazine olmaktan çıkmıştı. Benjamin karşıma çıktı o arada; bana bir unvan, bir de o güzelim servetini sundu. Eh, karar vermek zorundaydım ve başka bir karara varamazdım elbette.

Benjamin'le evli olmak yarım günlük işte çalışmaya benziyor. Kocam öyle çok çalışıyor, öyle çok yolculuk yapıyor ki birbirimizi pek az görüyoruz. Diskotek açmamı da o yüzden kabul etti. İlgileneceğin «küçük bir şey» olmalı diyor. Küçük

bir şey! Para kırıyor benim diskoteğim! Benjamin bir duysa öfkesinden kriz geçirir. Benim kendi adıma para sahibi olmamı hiç istemiyor. Öyle bir şey gerçekleşirse ona bağımlı olmaktan kurtulacağımı sanıyor. Ne saçma değil mi? İnsan üç dört milyon sterlini çiğneyip bağımsızlığa geçebilir mi?

Benjamin ondan başka hiçbir erkekle ilişkim olmadığını sanıyor. Kendisi söyledi bunu. Kadın kendi yuvasında doyarsa gözü dışarıda olmazmış. Altmış bir yaşında bir erkek nasıl bu kadar saf olabilir? Üstelik yılın altı ayı benden uzakta. Hepsi bir yana, benim o buruşuk şeyle doyabileceğime nasıl inanıyor?

Neyse ki ben yaşamımı düzene koymayı başardım. Arada sırada heyecan verici aşklar yaşıyorum. Bu günlerde Londra'da bulduğum delikanlının adı Tony. Nefis bir oğlan aslında. Geçmiş, ne mal olduğu hemen anlaşılıyor ama erkekliğine diyecek yok. Uzun boylu, güçlü, gövdesinin her yanında göze görünmeyen kaslar titreşiyor. Koyu renk kıllarla örtülü bir göğsü var ki beni *deli* ediyor. Yüzüne bakınca yatağa çağırıldığını hissediyor insan. İlk ele geçirdiğimde şapşal bir oğlandı ama şimdi görülecek bir şey oldu. Temelde, şefgarsonluktan hiç kurtulamayacak gerçi; yine de, onu tanınmayacak kadar değiştirdiğime inanıyorum.

İlk gün bir felaketti. Hayvanca bir çekiciliği vardı ama hepsi o kadar. Yatakta da gövdesine diyecek yoktu. Ancak ustalık nedir bilmiyor, hiçbir şeyi akıl edemiyordu. Tanrı vergisi olan bu fiziğe yazık diye düşündüm. Kendi kendime, bu çocuğun ilkel bir çekiciliği var, benim hoşuma gidiyorsa başka kadınların da hoşuna gidecektir, dedim. Onu diskotekte kullanmak isteyişimin nedeni buydu.

Biri gerekliydi bana. Doğru bir seçme yapmışım. Bu günlerde, en yakın dostum Vanessa dahil, her gördüğü kadınla yatıp kalktığını biliyorum tabii. Oysa Tony benim hiçbir şeyden kuşkulandığımı sanıyor. Gülünç değil mi? Aslında hiç aldırımıyorum ama durumu bilmezlikten gelmem gerekir. Yoksa çocuğun erkeklik gururu incinir. Vanessa'y-la oturup gülüşüyoruz. 'Aygır Tony' adını taktık ona. Neler yaptığını anlatıyoruz birbirimize. Çok eğleniyoruz. Tony dünyanın en usta âşığı olduğunu sanıyor. Pek de kötü değil ama Tanrı vergisi iriliği olmasa beş para etmeyecek. Zavallı kendini beğenmiş Tony.

Evime ilk geldiği günkü halini hiç unutmayacağım. Kılığı akıl almaz bir şeydi. Ucuza alınmış bir siyah ipek takım, içindekini olduğu gibi belli eden daracık bir pantolon! Şunu görmezsem dayanamayacağım dedim. Benjamin yolculuktaydı, oğlanı asansöre bindirdim ve orada tadını çıkardım. Zaten hep yatakta sevişmekten daha sıkıcı bir şey olamaz bence. Soyduğum zaman, hiç kötü sayılmaz diye düşündüm ama, iş bitince, buna öğretmem gereken pek çok şey var dedim.

Bana en büyük hazzı veren erkek, iriyarı, kara derili bir Zulu erkeğiydi. Parlak kâğıtlı dergilerden biri için mayo modelleri çekiyorduk. Dünyanın uzak bir köşesindeydik. Bir sigara molası verdik, herif beni bir ağacın arkasına çekip işini çarçabuk bitirdi. Nefis! Asla unutmayacağım onu Zamanı ayarlamasını öyle iyi biliyordu ki. Nefis bir orgazm oldu. Ne yazık ki ertesi gün başka bir çekim alanına gitmek zorunda kaldı. Bir daha görüşemedik. Benjamin üstüme yayılarak oflayıp puflamaya başladı mı o Zululu erkeği düşünürüm çok kez.

Vanessa, Tony'nin bana hayranlık duyduğunu, biraz da korktuğunu söylüyor. Düşünebiliyor musunuz? Bir milyonerle evli olduğum için herhalde. Bir milyonerle evli olmak yararlı bir şey; kadına saygı kazandırıyor, insanları dize getirmek daha kolay oluyor. Ün unvan ve para. Bunlardan başka bir şeye önem vermiyor kimse.

Çocuk yapmak istemiyorum. Neden yapayım? Doğum kadının vücudunu bozuyor, çocuklar başına bir sürü sıkıntı açıyor. Çocuk hiç gerekli değil bana. Annelik içgüdüğü denen şeyden yoksunum belki de. Bana sorarsanız özgür olmak isterim. Annem beni doğurdu da ne kazandı sanki? Kadınların güçlü olmaları zorunlu! Kadın zayıf olduğu için yıkılan pek çok evlilik gördüm. Vanessa üç doğum yaptı, çocuklarını hemen hiç görmüyor. Onlar dadılarıyla birlikte evin dördüncü katında oturuyorlar. Vanessa da oraya hiç çıkmıyor. Sibirya'da olsalar hiç fark etmeyecek. Ne saçma değil mi? Vanessa pek çirkin değildir. Birazcık sarkmıştır yalnız. Yüzünün güzelliği kurtarıyor onu. Bir gün Vanessa'yla aranda geçenleri biliyorum diyeceğim Tony'ye. Çok kızacak. Kendisini pek akıllı sanıyor. Suçu ortaya çıkınca küçük bir çocuk gibi öfkeleniyor. Bizim oğlan budalanın biri aslında. Güçlü ve budala bir aygır. İşe yarıyor yine de, Tasmayı boynunda tutmaya değer. Öğrenmeye de öyle meraklı ki. Çantayı nereden aldın, sürdüğün koku nedir, giyeceklerini nerede diktiriyorsun, diye soruyor boyuna.

Dur şuna bir telefon edeyim de berbere gitmeden evine bir uğrayayım..

3

TONY

Bu gece iyi bir gece olacak. İki büyük parti veriliyor kentte. Partiler sona erince herkes bize gelecektir. Fontaine az kalsın beni suçüstü yakalayacaktı bugün. Pilicin birini yatağa atmıştım —adı Janet miydi neydi— derin bir uykuya dalmışız. Leydi hazretleri telefon ediyor birden. «Sana geliyorum!» Aman ne güzel! Janet'i uyandırırım, o sızlanır. Mızımız bir ses, yapış yapış uzun kara saçlar! Igh! Bu kızı yatağa atarken iyice sarhoşmuşum besbelli. Kıçını ancak örten etekliğini giydi —neyse kıcı hiç fena değilmiş— kızı kapıdan dı-

şarı ittim. Beş dakika geçti geçmedi. Fontaine daldı içeri. Çarşafı gizliyecek zaman bulamayacaktım neredeyse.

Bazen tam bir cadı oluyor bu kadın; buz gibi. «Berbere gideceğim,» diye açıkladı, Rhavis'ten alınan etekliği, Gucci pabuçlarla Dior çorapları çıkarıp attı. Bazen ondan nefret ediyorum. Makine değilim ben! Tayyörünün ceketini, saçlarını gizleyen vizon türbanını çıkarmadan yüzünü duvara döndü. Eğilip kışını açtı. Ayakta olsunmuş. Kocasını düşünüyorum zaman zaman. Zavallı herif para kazanacağım diye yırtınıyor, bu kadın keyfinden başka bir şey düşünmüyor. Kadınlara asla güvenmeyeceksin. Bunu bilir bunu söylerim ben. Belden yukarısı birinci sınıf bir manken, belden aşağısı pornografik bir resim gibiydi karının. Bunu düşününce heyecanlandım ve üstüme düşeni yapabildim. Hay Allah, beni Janet'le yakalasaydı kıyameti koparırdı herhalde.

Çabucak giyindi. Bacakları gitgide inceliyor. Zayıflama rejiminde aşırılığa kaçıyor bence. Fermuarını çekerken, «Akşam görüşürüz,» dedi. «Yedi kişilik bir masa istiyorum. Ayırtmayı unutma. Bir Fransız diplomatiyle karısı da olacak grubumuzda.» Fırlayıp çıktı. Hermes'in 'Caleche' kokusunu bırakmıştı geride.

Bu işe başladığımız zaman daha eğlenceliydi her şey. Fontaine Khaled'i becerdiğimi düşünmek fikri falan. Gelgelelim çatlak bu kadın. Çatlak olduğu kesin. Kullanıyor beni. Oysa ben kullanılmak istemiyorum. Orospu odası, bu garip zevkleri. Ya kocası? Salağın biri olması gerekir. Artık istediğim karıyı tavlayabilirim ben. Lüks karılar hem de. Gelgelelim dizginler Fontaine'in elinde. 'Hobo'

onun diskosu. Senle yatmam desem beni işimden atabilir. Kesinlikle. Haksızlık bu. Ben her gece sabahın beşine kadar koşturuyorum, karşılığında elim geçene para kıytırık bir elli sterlin. Diskonun kazancıyla karşılaştırılırsa hiç sayılır. Yüzde beşlerden hiç ses yok henüz. Sözleşme falan da yapmadık. Ben onun emrinde çalışıyorum. Olup olacağı bu. Kurnaz bir kaltak bu. Akıllı bir kaltak.

«Bana bir viski getir, Franco.» Franco eşi bulunmaz bir şefgarson. Kendim bir yer açabilsem benimle gelir sanırım. İyi ama hangi parayla açacağız o yeri? Birkaç kişi —kadınlar— bana sermaye vermeyi önerdiler. Kabul etsem yine aynı duruma düşeceğim. Ben, bir yer açmama yardımcı olacak bir erkek arıyorum. Zengin Yunanlılardan biri olabilir belki. Birini gözüme kestirdim ama ağırdan almak zorundayım. Herif fikrin kendisinden çıktığını sanmalı.

«Tony, hayatım! Nasılsın?» Bu fıstık da kollarını boynuma dolamıştı. Onu ilk kez gördüğüme yemin edebilirdim oysa.

Tatlı tatlı gülümseyip göz kırparak, «Sen nasılsın?» dedim. Tony Blake'in o ünlü şirinliği yüzeye çıktı hemen.

«Ben çok iyiyim,» dedi. «Bak, bu Chicky, bu Robin, bu da Henry.» Bir şeye benzemeyen üç delikanlı kafalarını uzatıp beni selamladılar. Gece başlıyordu.

Baş masada toplanan gedikli müşteriler vardı. O masaya baş masa dememizin nedeni, salonun başında, her şeyin en iyi görülebileceği bir yerde olmasıydı. Oturacak olursam —gecede iki kere ancak oturabilirim— ben de orada otururum. Beklenmedik bir müşteri, ünlülerden biri gelir de yer

bulamazsak korkusuyla ayırırım o masayı. Gedikli müşterileri başka bir yere sıkıştırabiliriz nasıl olsa. Bir bayanı diskoya çağırarak olursam o da aynı masaya oturur. Bayanlarla konuşmam yasak değil tabii —aynı kızla sık sık görünmediğim sürece— Yasak değil, çünkü onlar bütün gece tek başlarına oturmak zorunda kalıyorlar nasıl olsa.

Gediklilerin hepsi erkektir; benim çeşitli ah-baplarım. Sammy esmer ufak tefek, çivi gibi bir oğlandır. Şapka fabrikatörü. Kadın delisi. Her gün başka bir piliçle gezer. Uzun boylulardan hoşlanır. Aslında Fontain'le onu bir araya getirmek gerekir ama Fontaine çocuğu iğrenç buluyor, Sammy de kadına zengin moruk diyor. Yirmiye aşan her kadın moruktur onun kanısınca. Sammy çok şeker çocuktur; ne yazık ki pek çok kişi onu anlamıyor.

Franklin var bir de. Sessiz, yakışıklı, utangaç bir çocuk. Bütün gece orada oturup Coca-Cola içer. Bakir bir erkek olduğuna inanıyoruz hepimiz.

Gediklilerin üçüncüsü Hal. Amerikalı bir hergele. Hiç ayık gezmez, yaşlı ve zengin dulları tavlamakta bitirir. Kırk yaşlarında, Dean Martin tipindeki erkeklerden hoşlanıyorsanız yakışıklı diyebilirsiniz. Çok iyi yüreklidir; namusluca kazandığı her kuruşu New Jersey'deki küçük kardeşine yollar ve hiç övünmediği bir erdemi varsa budur.

Son gedikli müşteri Massey. Şarkıcı. Dans etmekte üstüne adam yoktur. Zenci güzeli.

Yapılacak daha iyi bir iş yoksa, yanımızda kız da yoksa, orada oturup kadınları gözden geçiririz. «Üff! Şunu bir yatağa atabilsem!» bizim masada çok sık duyulan bir cümledir.

Fontaine bu çocuklardan nefret ediyor. «Niye hep o karışık grupla oturuyorsun?» diye soruyor

bana. Ancak gedikliler' para ödemekten kaçınmadıkları için onlara ilişemiyor. Çocuklar da Fontaine'le benim aramda bir şeyler olduğundan kuşlanıyorlar ama kimse kesin olarak bilmiyor. Gediklilerimi severim ben; hepsi iyi çocuklardır.

Bu gece önce Franklin geldi. Şaşılacak şey! Bir kız getirmiş yanında. Franklin'in babası film endüstrisinde epeyce ünü olan bir adam. Kız, Franklin'in asla baş edemeyeceği piliçlerden. Bununla çıkarsam babasına benim hakkımda bir iki söz eder diye düşünmüş olmalı. Sinema yıldızı olmak hevesiyle yaşayan kızların hepsinde rastlanan sarık dudakları, çok bilmiş bakışları var. Belli ki yataкта çok buğuşuyor ve yeterince temiz hava almıyor. Franklin gerçek bir hanımefendi gibi davranıyor ona; çok nazik, çok terbiyeli. Bu oğlan iyi hoş ama biraz geri zekâlı. Bir karyı elde etmek istiyorsan ona kaba davranacaksın. Kızın uzun kızıl saçları var; gel sulan dercesine baktı bana.

Franklin bizi tanıştırdı. «Janine James... Tony Blake. Janine burada bir film çeviriyor.»

Kız, «Meraba,» diye kıkırdadı. Eyvah! Amerikalı kadınlardan hiç hoşlanmam. Genizden gelen o hımhım sesleri yok mu! Ben de çok bilmiş, sert bakışlarla baktım. Genellikle iyi sonuç verir. Çağır dolu bakışlarla karşılık verdi. Zavşallı Franklin, bu kızdan sana hayır yok.

Arkadan Sammy damladı. Karı delisi Sammy, dost Sammy. Raslantıya bakın ki yanında kadın yoktu. Hemen Janine'le çene çalmaya koyuldu. Franklin hiç ses çıkarmadan oturuyordu. Hah, dedim, bu gecenin sonu iyi olmayacak.

Fontaine genellikle bizim masanın bitişiğinde oturur. Baş masaya oturamayacağını yüzlerce kez

anılatmıştım ona. Çünkü güç durumda kalırsak kolayca boşaltabileceğimiz tek masa orasıdır. Biraz kızdı ama sonunda baş masanın yanında oturmayı kabul etti. O her gece gelenlerden değildi nasıl olsa. Bazen altı gece üst üste gelir, sonra iki üç hafta hiç görünmezdi. Yolculukta olurdu o zaman. Onun gidip geldiği yerler benim başımı döndürüyordu. Benjamin'in özel jeti yolculuklarını kolaylaştırıyordu gerçi. Fontaine her gelişinde beş altı arkadaşıyla gelir. Vanessa adında bir arkadaşı var; sarışın, biraz tombul, durdukları yerde yaylanan iri göğüsleri olan bir kadın. Her kentte mağazaları olan bir herifin oğluyla evli. Para kum gibi. Üç tane de çocuk. Vanessa şaşkın biridir. Fontaine'e tappar, hep ona benzemeye çalışır. Eh, öyle olunca onu da becermem gerekiyordu tabii. Kadın neredeyse yalvaracaktı zaten. Bir öğleden sonra, kocası büroda, çocuklar dadılarıyla parkta oldukları bir saatte evlerine gittim. Vanessa, Fontaine'le benim aramdaki ilişkiyi bilmiyor sanırım. Aramızda geçenleri kimseye söylemeyeceğine söz verdi. Umarım sözünde durur. Durum öğrenilirse çok tehlikeli olur çünkü. Neyse, yatakta bir şeye benzemiyordu ama o koca memeler bir harikaydı. Saatlerce yatıp memelerini okşayabilirdim. Ana memesi sanki. Vanessa genellikle Fontaine'le birlikte gelir. Kocasının bazen yanındadır, bazen yoktur. Herif pek fena değil. Hiç değilse Benjamin'den çok daha iyi. Duyduğuma göre küçük bir ev tutup kapattığı bir sevgilisi de varmış. Bizim işimizde çok şey duyar insan.

Fontaine'le dostları, saat bir buçuk sularında göz kamaştırıcı bir giriş yaptılar. Fontaine yerlere kadar inen beyaz vizonlara sarınmıştı. Saçlar tepe-

ye toplanmış, fırlantalı bir tokayla tutturulmuş. Kocası yanında. Karısından daha kısa ve şişman. Bomba gibiydi Fontaine. Daha o sabah odanın duvarına dayanıp kabaetlerini sergilediği kimsenin aklından geçmezdi. Delice bir isteğe kapıldım birden. «Ben bu kadınla yattım» diye bağırmak geliyordu içimden. Öyle yapacağıma hoşgeldiniz törenine giriştim. Öpüşmeler, sizi gördüğüme sevindimler, falan filan. Vanessa'yla kocası da gelmişlerdi tabii. Vanessa her zamanki perişanlığı içinde. Saçlarının uçları havalanmış. memeler şifon tuvaletin altında sallanıyor. Yanağından öperken kimseye çaktırmadan göğüsbaşını çimdikledim. Kıp kırmızı kesildi. Kocasıyla el sıkıştım. «Veronica nasıl?» diye sormak isteğine kapıldım. Veronica herifin metresiydi. Aynı grupta yaşlıca bir Fransız çiftiyle, gençten bir erkek, bir de genç kız vardı. Kız öbürlerinden ayrı duruyordu. Bu gürültülü karşılama töreninden utandığı belliydi. Öbürleriyle karşılaştırılınca kılığı da çok sönük kalıyordu. Eteği fazla uzun sayılabilecek, dümdüz bir yünlü elbise ve tek bir sıra inci. Uzun kızıl saçlarını ensesinde toplayıp incili bir tokayla tutturmuştu. Yüzünün boyası yok denecek kadar az. Can alıcı güzellerden değildi aslında; gelgelelim öyle bir havası vardı ki mideme yumruk yemiş gibi oldum. İri kahverengi gözleri büyük bir saflıkla inceliyordu çevresini; bana hafif bir küçümsemeyle baktı. Bundan sonra kiminle yatsam, ya da şu eteklerimi daha ne kadar kısaltsam diye kafa yoran küçük orospulardan değildi o. Çok gençti; olsa olsa on yedi, on sekiz. Bir saniye içinde, o kızı elde etmeden yapamayacağımı anladım. Sıradan bir şey değildi bu fıstık.

Herkes yerine oturuyordu. Kimse bizi tanıştırm-

mayacak mıydı peki? Fontaine şampanya ısmarlıyor, duru mavi gözleriyle salondakilerin listesini çıkarıyordu. Birkaç kişiye el salladı, derken Vanessa'nın kocası onu dansa kaldırdı. Fontaine'in hiç beceremediği birşey varsa dans etmektir. Beceremediği birşey olduğunu bilmek insanı rahatlatıyor. Ritm duygusu yoktur, cılız bir kukla gibi oradan oraya sıçrar.

Kızıl saçlı kızın yanındaki delikanlıya gülümseyerek elimi uzattım. «Adım Tony Blake,» dedim dostça. Kız bana hiç bakmamıştı. Gözlerini boşluğa dikmişti o; sıkkın bakışlar. Delikanlı da hıyarın tekiydi. Moruklar gibi ağırbaşlı bir takım elbise giymiş, ensesiyle favorilerini kısacık tıraş ettirmişti. Bir hiç.

Benjamin bana döndü. «Sen Peter Lincoln Smith'i tanır mıydın, Tony?» Oğlanın adı yabancı değildi. Babasıyla birkaç kere karşılaşmıştım. Londra'nın yarısı onların. Benjamin, «Bu da kızım Alexandra,» diye ekledi övünçle. «İsviçre'den bugün geldi daha.»

Benjamin'in kızı Alexandra! Ağzım en az beş dakika açık kalmıştır sanırım. Benjamin'in kızı! Kız, «Tanıştığımıza sevindim,» diye mırıldandı su ratsızca.

O arada Fransız karı koca da katıldı konuşmaya. Onlara birkaç söz etmek zorunda kaldım. Kızları sık sık 'Hobo'ya gelirmiş meğer; benden söz ettiğini duymuşlar. Tanırdım kızlarını. Poco Rabanne'dan alınmış elbiseler giyen, kendisini dünya güzeli sanan, çirkin, erkeksiz duramayan bir sarışın. Benim elimden geçmemişti ama Sammy tadına bakmış ve kırık not vermişti.

Benjamin o salak delikanlının Alexandra'yla

dans etmesini öneriyordu. Kızı da dans etmek istemediğini söylüyordu kıpkırmızı bir yüzle. Peter Lincoln Smith ikisinin arasında kalmış, kızı mı, babasını mı hoşnut etmek gerektiğine karar veremez olmuştu. Baba kazandı, Alexandra isteksizce piste yöneldi. Eşsiz bir vücudu olduğunu gösteren belirtiler. Elbise her şeyi gizliyordu ama altında neler olduğunu anlamıştım ben. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Kız kafama takılmıştı ve nedenini anlayamıyordum. Konuşmamıştık bile. Şımarık piçin biriydi herhalde. Aklım kaldı. Deliler gibi istiyordum o kızı. Üstelik bu iş tehlikeli olacaktı. Tehlikeye atılmayı göze alabilecek miydim?

Fontaine masaya döndü. Soluğu kesilmiş, beyaz vizonlarını çıkarmadığından biraz terlemişti. Salondaki herkes vizonunu gördüğüne göre artık soyunabilirdi. Paltonun altından, sırtı beline kadar açık, daracık bir siyah tuvalet çıktı. Bu kadın kendini satmasını biliyordu gerçekten.

Gediklilerin masasına dönerek kocaman bir viski ısmarladım kendime. Massey, Suki adındaki incecik manken sevgilisini alıp gelmişti. Kızın saçları kısacık kesilmişti. Etekliği kıcını örtmüyor, yüzündeki garip beyaz makyajın üstünde, gözleri palyaço gözü gibi duruyordu.

Massey her zamanki bitirim delikanlıydı. Sammy'nin yanına otururken, «Anlat, baba,» dedi bana. «Neler var bu gece?»

«Her zamanki şeyler. Herkes formunda.»

Beyaz takım elbise giymişti. Çok şık olmuş dedim kendi kendime. Ben de bir beyaz takım alabilirim pekala.

Alexandra'yı gördüm pistte. Herkes hoplayıp zıplarken o kavalyesini kendinden yarını metre

uzkta tutmuş, hiçbir dansa benzemeyen bir ayak sürtme numarası tutturmuştu.

Suki'yi yakalayıp piste sürükledim ve Alexandra'nın yanına sokuldum. Tek tepkisi, Suki'ye şaşkın şaşkın bakmak oldu. Bok canına Bu zengin piçin beni fark etmesi için ne yapmalıydım acaba? Suki dans türlerine meraklıydı. Her dansın steplerini büyük bir özenle beller, gırtlığını sıksalar moda olmayan bir dansı yapmazdı. Massey'yle ikisi nefis bir çift oluyorlardı. Ben? Ben çılgınca bir şeyk tuttururdum. Hepsi o kadar.

Müziği bastırmak için bas bas bağırarak, «Bahse girerim ki burası İsviçre'ye hiç benzemiyor, diye seslendim. Salak bir gülüşle gülümsediğimin farkındayım.

Alexandra duymazlıktan geldi. Belki de gerçekten duymadı.

Suki, «Ne dedin?» diye bağırdı.

«Hiçbir şey demedim,» diye söylenerek kızı masaya götürdüm yine.

Carla Cassoni adında bir İtalyan film yıldızı giriyordu kapıdan. Yanında da ona pervane olan üç erkek.

«Hüüüh hüüü!» Sammy dişlerinin arasından bir ıslık koyverdi. «Şuna bakın hele!»

Çok güzeldi kadın; kapkara saçlar, buğday rengi bir ten, tam tombulluğun sınırına yaklaşacakken isteklendirici olup kalan bir vücut. Yeni bir filmi oynuyordu Londra'da. Bir ordu tarafından ırzına geçilen köylü kıızıyla ilgili bir şey. Orduya hak veriyordum doğrusu!

Onları karşılamaya koştum; kristal duruluğundaki yeşil gözlerle bakarak el sıktım. Gırtlaktan gelen sesi de çok çekiciydi. Başka bir gece olsa, Kes-

kin Zampara kesilirdim hemen. Kadının çevresinde döner dururdum. Gelgelelim bu gece aklım başka yerdeydi. Film yıldızına iyi bir masa verilmesini sağladım, onu üç erkeğiyle yalnız bıraktım. Bayan Zengin Piç kendi masasındaydı. Fontaine, Peter'ı dansa kaldırıyordu. Hemen seğirttim. Vanessa kocasıyla çeneye dalmış, Benjamin de Fransız çifti eğlendirmeye koyulmuştu. Alexandra'nın yanına oturdum, ikimiz de boşluğa bakmaya başladık. Portakal suyu içiyordu kız. «Beğendiniz mi?» diye sordum.

«Neyi beğendim mi?» Alçak sesle, çok düzgün bir telaffuzla konuşuyordu.

«Kulübü.»

Esnemesini bastırarak, «Çok güzel,» dedi Tırnaklarının kısa kesilmiş, pembemsi bir renge boyanmış olduğuna dikkat ettim. Benim tanıdığım kadınlarla kızların ya upuzun, kızıla boyanmış tırnakları vardır, ya da orasından burasından kemirilmekten ortada tırnak denecek bir şey kalmamıştır.

«Dans etmek ister misiniz?»

«Teşekkür ederim, istemem.»

İstemezmiş! Genellikle, kızlar benimle dans edebilmek için takma kirpiklerini bile feda etmeye hazırdırlar oysa. Fontaine'le Peter dönünceye kadar başka bir şey konuşmadan oturduk.

Kulüp yükünü almıştı. Müziğin gürültüsü de gitgide artıyordu. Bu plakları kaldırıp başka toplulukları çalmanın zamanı gelmişti. Masadan masaya dolaşıp çene çalmanın da zamanı gelmişti. Garsonları da sıkılamak gerek. Masadan kalktım. Bu inek pek güzel bile sayılmazdı: bense pilliçlerin en güzelini elde edebilirdim be! Viskiye dipledım.

salonda dolaşmaya başladım. Müşteriler masalarına oturmamdan hoşlanırlar; 'yabancı' olmadıkları kanıtlanır böylece. Bu iş böyle boktan numaralarla dönüyor işte. Alexandra'nın hiçbir şeyden etkilenmeden, can sıkıntısı içinde oturup kalması onun için ilgimi çekmişti belki de.

İtalyan yıldızın masasına oturdum. 'Yapımcısı' da yanındaydı; şişman, yakışıklı bir adam, tek kelime İngilizce bilmiyor. Öbür erkeklerden biri bizim o biçim film oyuncularımızdan biri, öteki de onun dublörü ve sevgilisi olan bir herif. Carla Cassoni gerçekten çok güzeldi; o gırtlaktan gelen sesi de müthiş. 'Yapımcı' elini kadının bacağından çekmiyordu ama Carla bana göz kırparak cilve yapmaya başladı. Adamın söylenenleri anlayamayacağını bildiği için korkmuyordu.

«Çok güzel bir erkeksiniz,» diye söylendi. «Şu vücuda bakın. Ama paranız yok değil mi?» Kısık sesle, kışkırtıcı bir gülüşle güldü. Bu da akıllı kadınlardan biri. Dans etmek isteyip istemediğini sordum. Başını iki yana sallayarak yapımcısına işaret etti. «Çok kışkançtır. Ondan başka kimseyle dansetmem hoşuna gitmez.» Kimse benimle dansetmek istemiyordu bu gece. Şanssız gecelerimden biriymiş.

Franco koşar adım yanıma yanaştı ansızın. Yuvalarından uğrayan gözleriyle Carla'ya baktıktan sonra eğilip kulağıma bir şeyler fısıldadı. Belden yukarısı çıplak sayılabilecek bir melez kız gelmiş diskoya. Ne yapması gerekirmiş? Örtünmesini mi söylemeliymiş kıza? Yoksa? Parmağını uzatıp gösterdi. Masada oturuyordu kız. Tuvaletinin belden yukarısı uzun saçaklardan yapılmıştı. Kımıldadığı zaman saçaklar ayrılıyor, alttaki diri, es-

mer göğüsler ortaya çıkıyordu. Bir bakıyorsun görünüyor, bir bakıyorsun hiçbir şey görünmüyor. İç gıcıklayan bir kılık. Yanındaki adam yaşlıydı, takım elbiseliydi, bir kaçamak yaptığı belliydi. Kız —arada sırada moda desinatörü olarak çalışan— azgın bir piliçti. Molly Mandy. Boşver, belden yukarısı çıplak sayılabilecek bir şey giymek yasak değildi nasıl olsa. Franco'ya kızı rahat bırakmasını söyledim. Molly Mandy'nin kılığı birkaç kişinin dikkatini çekmişti; gözlerini dikip bakmaya başlamışlardı hepsi. Derken kız dansetmeye kalktı, o zaman herkesin gözü dört açıldı. Molly'nin yanındaki adamın bir şeye aldırış ettiği yoktu. O da dansa kalktı. Şişine şişine hem de. Molly ağır bir şeykle başladı; göğüslerinin sallandığı bile belli olmuyordu. Ne var ki birden coştı. Saçaklar savruldu, göğüsler savruldu, vay babam vay, kız oradan oraya savruluyordu. Herkes dansı bırakmış, herifle kızın çevresinde halka olarak el çırpırmaya, tempo tutmaya başlamıştı. Erkekler bayılmışlardı bu sahneye; kadınların bazıları tıkanacak gibi oluyorlardı. Fontaine, Vanessa'yı da yanına alıp pistin kıyısına koştu. Sahneyi daha yakından izlemek istiyordu. Derken Yunanlılar da şenliğe katıldılar. Birkaç bardak fırlattılar piste. Bir iki tanesi, yaşlı herifi bir yana itip Molly'nin karşısında dans etmeye giriştiler. Onların masasında oturan ve kimseden geri kalmak istemeyen bir kız bluzunun önünü yırtıp soyundu, sutyeninin kopçalarını çözüm onu da atarak dans edenlere katıldı. İşe el koymanın zamanı gelmişti artık; yoksa polisler dayanacaktı kapıya. O da güzel olurdu hani! Kalabalığı yarararak piste yaklaştım ama biraz geç kalmıştım. Yunanlı armatörlerin en çılgını Molly'nin esmer göğüslerinden

birine yapışmıştı. Yaşlı herif ona bir yumruk atmaya kalkıştı ve kendini yerde buldu. Çılgınlık duyuluyordu şimdi. Franco'yla garsonlar göz açıp kapayıncaya kadar yetiştiler ve yaşlı adamı dışarı taşıdılar. Dil dökerek Yunanlıları masalarına göndermeyi de başardılar. Molly gelip bizim masamıza otururken, «İşe bak,» diye söylendi. «Bu telaş neden, baba?» 'Hobo'yu kentin tek ve eşsiz eğlence yeri yapan bu coşkunluktan işte.

Fontaine'in masasına bir göz attım; kahkahalar atarak yerine dönüyordu karı. Alexandra'yla kavalyesi gitmişlerdi. O kargaşalıkta çıkmışlardı, herhalde. İyi, böylesi daha iyi. «Bana bak, Molly,» dedim. «Bir daha o kılıkta gelme, tatlım.»

Güldü. İki sıra inci diş, arada altın dolgular. «Tony, hayatım, ne oldu sana? Memeciklerimi beğenmedin mi yoksa?» Omuzlarını titretti, saçaklar ayrılınca memelerini daha iyi gördüm.

«Beğendiğimi biliyorsun. Yalnız burada yapma bunları. Milleti zaptedemeyiz sonra. Hadi gel, arkadaşının yanına götürüyim seni.»

Suratını buruşturdu. «Boşversene. O kalın bok çoktan kendinden geçti. Bu gece eğlenmek istiyorum ben.»

Sinirlenmeye başlamıştım. Ne bekliyordu bu karı? Bana askıntı olmak mıydı niyeti? Oysa ben ona hiç alıcı gözle bakmamıştım. Sammy'den yardım gelir umuduyla bir göz attım ama o Janine'i makasa almıştı.

Molly'yi kolundan tutup antreye götürdüm. Yaşlı adamı antrenin gerisindeki yazıhaneye yatırmışlardı. Biz içeri girdiğimizde yeni yeni kendine geliyordu. «Ben bir taksi çağırayım, sen adamı evine götür,» diye tısladım Molly'ye.

Dudaklarını sarkıttı. «Peki, olur. Ama bakarsın bir gece yine gelirim. Senle ben artık bir oyun oynasak diyorum. Zamanı gelmedi mi?»

Kızı herifin üstüne doğru iterek dışarı kaçtım. Sanırım altın dolgularından ötürü hoşlanmamıştım Molly'den.

Salona girince Fontaine bir kraliçe tavrıyla yanına çağırdı beni. O işareti çok iyi tanırdım. Uzun, zayıf kollarından birini havaya kaldırır, parmaklarını şaklatacak gibi yapardı. Çok sevimli bir davranış. Bir tür, «Pısst, buraya bak, küçük!»

Baktım. Patron oydu ne olsa. «Anlat,» dedi. «Anlat hadi.» Keyfinden gözleri parlıyordu. Öbürleri de öne eğilmiş, benim anlatacaklarıma kulak veriyorlardı. Fontaine, «Kadının yanındaki o zavallı kimdi?» diye sordu. Çok gülünç bir çift olduklarının farkında değildi herhalde.»

Masanın altından bacağıma bir tekme attı. Beni dansa kaldır anlamına geliyordu bu. İsteğini yerine getirdim. Onunla dansetmekten nefret ediyorum. Gülünç olmaktan söz ediyor bir de! Şımşık bir leydinin on yedi yaşındaki kızlar gibi hoplayıp zıplamasının ne kadar gülünç olduğunu hiç mi fark etmez bu kadın? Hele ritm duygusu da olmadığına göre... Ben de Flowers'a gizli bir işaret çaktım. Ağır bir tempoya dön demekti bu. Bir Tony Bennett potpurisi koydu ama suratını da astı.

Fontaine bana sımsıkı yapışmıştı. Gümüş kaplamalı dudaklarını yalayarak, «Ona dokundun mu?» diye sordu.

«Kime dokundum mu?»

«Kim olduğunu çok iyi biliyorsun Afrika ormanlarından yeni çıkmış gibi bir hali vardı.»

Duymazlıktan geldim. Kendi sınıfından olma-

yan herkesi hor görürdü Fontaine. Üstelik dar kafalıydı, önyargıları vardı. Zenci garsonlarla Flowers'ı isten çıkar diye tuttururdu arada bir. Bir gün yatakta yatarken zencilerin onu tedirgin ettiğini söylemişti. Sonra da birden aşka geldi. O gün sırtında bıraktığı tırnak izleri ömrümün sonuna kadar kaybolmayacak sanıyorum. Birinin Fontaine'i tedirgin edebileceğini hiç aklım kesmiyor.

Flowers'ı isten çıkarmayı asla düşünmem. Bu kentteki en iyi disk jokey o. İnce uzun bir zenci; garibe dediklerinden. Gözleri açık mavi, saçları da açık renk. Genellikle kendini bilmeyecek kadar sarhoştur. Yine de, ben bir kadını nasıl hissedersem, o da salonun havasını aynı ustalıkla hisseder.

Dansederken bana iyice yaklaşmıştı Fontaine. Kocasına bir göz attım. Fransız karı kocayla konuşuyordu yine.

Bir kadın sesi, «Merhaba, Tony,» diye bağırdı. Bizim yanımızda dans ediyordu kız. Gülümsedim.

Fontaine parmaklarını kaburgalarımın bastırarak alaycı bir gülüşle güldü. «Buna bayılıyorsun değil mi? Bütün bu fıstıkların peşinde koşmalarına yani.»

İtiraf edeyim ki haklıydı.

Kim bayılmaz ki?

4

FONTAINE

Telefon ettikten az sonra Tony'nin evindeydim. Uzun siyah saçlı, hizmetçi kılıklı bir kız esneyerek kapıdan çıkıyordu. Zili çalmadan önce birkaç dakika bekledim. Tony, bu küçük '*affaire*'lerinden haberim olduğunu bilmemeli, İnsan, bu çocuk biraz daha seçici olabilir sanıyor ama hayır, önüne kim çıkarsa onunla yatıyor. Aygırlar öyledir zaten.

Bir öpücükle karşıladı beni. Pis bir alışkanlık. Öpüşmekten hiç hoşlanmam ben; hele karşımdakinin dudakları hâlâ bir başkasının ağız kokusunu taşıyorsa.

Giyeceklerime el attı hemen. Etekliğimi çıkarttı ve beni duvara dayadı. Bir bakıma ona hayranlık duyuyorum: hiçbir zaman şaşkınlığa kapılmıyor. Öyle seviştik. Heyecan vericiydi; ancak birkaç saniye için tabii.

Tony'nin en kötü yanı çok sıkıcı olması. Bir günden bir güne akıllıca bir söz ettiğini duymadım. Cinsellik sona erince ondan kaçmak zorunda kalıyorum.

Giyindim, berbere geç kaldığımı söyleyerek oradan ayrıldım. Geç kaldığım falan yoktu aslında. Onun için de Vanessa'ya uğradım.

Vanessa sarı renkli sağmal inekleri hatırlatıyor bana. Sakin, ağırkanlı, doğurgan. Tony bu kadının neresini beğeniyor anlamıyorum. Doğa ana kadar bereketli olan memelerini herhalde.

Benim durumumda birinin dost edinmesi pek kolay değil. Dostlarımla da benimle aynı sınıftan olmaları gerekir. Yoksa büyük bir kıskançlık duyuyorlar. Benjamin'le evlenmeden önce arkadaşlık ettiğim kimselerle hiç konuşamıyorum artık. Aldığım her yeni vizon, her pırlanta yüzük kısıp dudaklarla, yapmacık gülümsemelerle karşılanıyordu; çekemiyorlardı beni. Vanessa'nın böyle bir kaygısı yok tabii; sanırım kocası en az Benjamin kadar zengindir ama kadına bakan bunun doğru olabileceğine inanamaz.

Ben, güzel giyecekleri, mücevherleri, gözlenip kıskanılmayı severim. Sanırım böyle yaşamak için yaratıldığımı başından beri biliyordum.

Çirkin bir annenin, o annenin ömrünü çekilmez bir çile haline sokan namussuz bir babanın çirkin kızlarıydım. Bournemouth'lu **Felicity Brown**.

Sessiz bir çocuktum. İyi bir okula gittim ve büyü-
yünce veteriner olmaya karar verdim. Cinsellik ko-
nusunda bütün, bildiğim öbür kızların fısıldaşma-
larından öğrendiğim kadardı. İngiltere’de orta ta-
baka ailelerin akıllı uslu kızları veteriner olmak
isterler hep; ulusal geleneklerimizden biridir bu.
Hiç değilse benim çocukluğumda öyleydi. On altı
yaşıma basınca ilk kez bir delikanlıyla gezmeye
gitmeme izin verildi. «On üç yaşımıdayken ırzıma
geçtiler» hikâyesi yoktur benim geçmişimde. De-
likanlı on dokuz yaşındaydı; kasaba doktorunun
oğlu. Sessiz, nazik bir çocuk. İyi anlaştık, el tutu-
şarak, birkaç kere gizlice öpüşerek gezip tozduk.
Evşlenmeye karar verdik sonunda. Bournemouth’-
un nişanlı bakirelerinden biriydim artık; markazit
bir yüzüğüm vardı; küçük, donuk gözlerim parla-
maya başlamıştı. Orta tabaka ailelerimizin yardı-
mını sağlayabilirsek, o yirmi bir, ben on sekiz ya-
şına gelince evlenebileceğimizi hesaplamıştık. Ge-
leceğim belirlenmişti. Oğlan üniversiteyi bitirmeye
gitti, ben de dikiş ve yemek kursları gibi yararlı
kurslara yazıldım. Tanıdığım başka erkek yoktu as-
lında. Mark’a âşık olduğumu sanıyordum. Ne iş
ama! Aşkın ne olduğunu bilmiyordum oysa.

Yemek kurslarında Marcia adında bir kızla ta-
nıştım. Evli olmadığı halde gebeydi ve herkes bir
şeyler fısıldardı onun hakkında. Annem kızın ah-
laksız olduğunu, bir yüzkarası olduğunu söylüyor,
babam onun yemek kurslarına alınmış olmasını
ayıplıyordu. Ne var ki kurslara yazılmıştı bir kere
ve on yedi yıllık ömrümde ilk kez, taze dünyama
bir soluk getirdi.

Arkadaş olduk. Ona Mark’tan söz ettim, tasa-
rılarımızı anlattım.

«Yatakta nasıl?» diye sordu. Aptal aptal bak-
tım.

«Yapma!» Gülüyordu Marcia. «Yatmadık de-
me bana!»

Yatmadığımızı itiraf etmek zorunda kaldım.
Yatmayacaktık da; çünkü iyi aile kızları böyle şey-
ler yapmazlardı değil mi?

Bunu duyunca daha çok güldü. Derken birden
ciddileşti. «İyi ama yatakta anlaşıp anlaşmayacağı-
nızı bilmeden nasıl evlenebilirsin? Çok önemlidir bu.
Mutlaka denemelisin.»

Karnı burnunda görünürde koca yok; cinsel-
lik için pek parlak bir reklam sayılmazdı kendisi.
Yine de haklı olduğuna karar vermiştim. Deneme-
liydim bir kere.

Mark'ın tatilini dört gözle bekledim. Yapacak-
larımı düşündükçe hem heyecanlanıyor, hem kor-
kuyordum.

Mark babasının arabasını ödünç aldı, birlikte
sinemaya gidip el tutuştuk. Sonra büyük otellerden
birine yemeğe gittik.

İnsan sessiz, içine kapalı bir bakireyse, kendi-
si kadar sessiz ve nazik olan nişanlısına hadi ya-
talım demesi kolay değildir. Hele delikanlı hiç öy-
le bir girişimde bulunmamışsa.

«Gel deniz kıyısına inelim,» dedim. «Çok gü-
zei bir gece.»

«Yapma, Felicity. Çok yorgunum ben.»

«Lütfen, Mark.» O korkunç işi bitirmeye ka-
rarlıydım.

«Peki, gidelim,» diye söylendi isteksizce.

Deniz kıyısında bir yere parkedip oturduk. Ba-
na sokulmaya bile yeltenmiyordu.

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra,

«Mark,» dedim. «Evlenmeye karar verdiğimizize göre birbirimizi daha iyi tanımamız gerekmez mi sence?»

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu suratsızca.

Yanına sokuldum. «Ne demek istediğimi biliyorsun.»

Dehşete kapılmıştı. Beni yanından itti. «Ben öyle bir kız isteseydim kolayca bulurdum,» dedi.

İyice heyecanlanmıştım ben; ömrümde ilk kez cinsel bir heyecan duyuyordum ve Mark —hayatımın erkeği— beni itiyordu.

Eve dönerken hiç konuşmadık. Bir daha da onu görmek istemedim.

Cinselliğin ne olduğunu hâlâ merak ettiğim için ertesi akşam içkili bir pastaneye gittim tek başıma. Orada Ted adında, uzun boylu, deri ceketli bir oğlanla tanıştım. Ted'i daha önce de görmüştüm sağda solda. Cinselliğin sırrını çözmek için onu kullanabileceğime karar verdim. Konuşmaya başladık, biraz yürümemizi önerince hemen kabul ettim.

Kıyıya yürüdük yine. Kumsala varınca Ted beni yakalayıp öptü. ellerini etekliğimin altına soktu ve beni yere yıktı. Fazla bir hazırlık yapmasına gerek yoktu; hazırdım ben. Çektiğim acı çok zevkli bir acıydı. Sımsıkı yapışmıştım oğlana. Beni bırakmasını istemiyordum. O kalkmaya çalıştıkça ben ona sarılıyordum. Sessizce boğuştuk. Orospu dedi bana, canını acıttığımı söyledi! Ben, onun canını acıtıyormuşum!

Yeni bir Felicity gelmişti dünyaya. Herkesi, her şeyi deniyordum. Kısa bir süre sonra Bourne-

mount bana dar gelmeye başladı, Londra'ya gitmeye karar verdim. Babam, gittiğime sevinecek durumdaydı. Sanırım annem biraz gözyaşı dök-tü.

Londra'ya geldim. Uzun boylu, zayıf, düz, donuk kumral saçları olan bir kız. Ve hayır demek aklına gelmiyor. Yirmi iki yaşına bastığım gün Fontaine olmuştum çoktan. Ünlü bir foto-model. Güzel, alımlı —birkaç küçük değişikliğin sonucu— sarışın. Londra'yı avucunun içine alan bir kadın.

Çok para kazanıyor, birçok erkekle düşüp kal-kiyordum. İlk kocamı o yıllarda tanıdım. Çok ya-kışıklıydı Paul. İnce uzun, nefis bir vücut, duman-lı yeşil gözler, tembel hareketler. Bazen modellik eder, bazen tiyatro oyuncusu olarak çalışırdı ama genellikle bir kadın bulup kendini besletmeye ba-kardı. Yatakta eşsiz bir erkekti. Hemen hemen be-nim kadar ustaydı o da. Beni gerçekten doyuran ve doygunluğu hep sürdürebilen tek erkek oydu.

Bir gün, flaş parıltıları arasında evlendik. O evde oturdu, ben çalıştım. Kumar oynar, içki içer, beni aldatırdı. Yine de boşanmadık. Çünkü ona âşıktım sanırım.

Herkes delilik ettiğimi söylüyordu ama yüre-ğimin bir yerinde Felicity Brown'dan bir iki iz kal-mıştı; onun için de evliliğimin sürmesini istiyor-dum.

Yirmi dokuz yaşına gelince aynaya bakıp bir bilanço çıkardım. Dokuz yıldır Londra'nın bir nu-maralı foto-modeliydim. Hangi meslekte olursanız olun, dokuz yıl süreyle birinci sırada kalmak az şey değildir. Daha ne kadar dayanabilirdim? Paul bütün paramı harcıyordu. Yakında otuzuma basa-caktım. Ondan sonra kaç kapakta görünebilirdim acaba?

Üstelik yorulmuştum. Modellik herkesin sandığı gibi kolay bir iş değildir. Yıpratıcıdır. Boyuna saç yaptır, boyuna boyan, her gün o kızgın lambaların altında dur, anatomik bakımdan olanaksız sayılacak pozlar almaya çalış.

Paul'dan başka erkeklerle de ilişki kuruyordum artık. Birbirimize bağlı kalmanın gülünç olduğunu evliliğimizin altıncı ayında kararlaştırmıştık. Açıkça söylemek gerekirse, 'grup seks' partileri ikimizin de hoşuna gidiyordu.

Paul'un bir lüks olduğuna, ondan kurtulmam gerektiğine karar verdim. Onun yerini tutacak varlıklı birini aramaya başladım.

Benjamin'i St. Moritz'de tanıdım. Bir kürk defilesi yapıyorduk orada. O da rüküş karısıyla, iğrenç çocuklarını alıp kayak yapmaya gelmişti. Bir toplulukta tanıştık. Kim olduğunu çok iyi biliyordum. Birkaç dakika başbaşa kalmayı başardık. «Seni Londra'da görebilir miyim?» diye sordu. Telefon numaramı verdim.

Tam beş hafta sonra karısından ayrılmaya hazır olduğunu bildirdi. Oyunu büyük bir kurnazlıkla oynamıştım. Her istediğini yapıyordum ama onunla yatmıyordum. Delibe dönecek hale gelmişti. Tony'nin kullandığı iğrenç bir cümle vardır. «Senin için yanıp tutuşuyorum, bebek.» O söz Benjamin'in durumunu çok iyi özetliyor.

Paul'u başımdan atmak hiç zor olmadı. Benjamin para verdi, o da aldı. Benjamin'in karısı da güçlük çıkarmadı. O da dünyanın parasını almıştı tabii; çocuklar da onda kalacaktı. Kadınla hiç konuşmadım ama küçük Ben'le Alexandra'yı görmek zorunda kalıyorum bazen. Çok sıkıcı çocuklar. Ben

yirmi yaşında, babasından da kısa. Alexandra anesine çekmiş sanırım; donuk bir kız.

Benim hikâyem bu işte. Benjamin'le evlendim —yine flaş parıltıları arasında— yeni aldığı yatla balayına çıktık. Ne istersem alıyor. Ben de arada sırada bir aygır buluyorum ve mutluyum... herhalde.

Felicity Brown ne oldu acaba?

Ben gittiğimde Vanessa hâlâ giyinmemişti. İri memeleri mavi sabahlığın içinde sallanıp duruyordu. Kızarmış ekmekle bal yiyor, bir dedikodu sütununu okuyordu.

Bizim çevremizdekiler için, insanın adının gazeteye geçmesi çok önemlidir. Vanessa bu kadar zengin olmasaydı çok pasaklı bir kadın olurdu sanırım. Leonard'ın aşağılık bir kıza ev tuttuğunu biliyorum ama Vanessa'ya söylemedim. Söylemenin ne anlamı var?

Birbirimizi dostça selamladık. Filipinli uşağa bir şampanya kokteyli getirmesini söyledim, bir koltuğa oturup yayıldım.

«Ne var, ne yok, tatlım?» Esniyordu Vanessa. Tayyörümün ceketini çıkardım. «Yeni bir şey yok. Aygırla bir seans yaptım az önce.»

İkimiz de güldük. «Bugünkü koşu hızı iyi miydi bari?»

«Elbette,» dedim. «Onun form düşüklüğü gösterdiği oldu mu hiç?»

Bu sözüm Vanessa'yı biraz sıkımişti. O, Tony'nin ona yaklaşmasını beklemek zorundaydı. Oysa bizim aramızdaki ilişki çok başka.

Uşak kokteylimi getirdi. Güzel yapmış, iyice

soğutmuş. İyi bir şampanya kokteyli bütün günü atlatmaya yardım eder.

«Bu akşam ne giyeceksin?» diye sordum.

Omuz silkti. «Bilmem. Daha düşünmedim.»

Daha düşünmemiş Bense nerede ne giyeceğimi aylar öncesinden tasarlarım. Vanessa'nın her zaman rüküş giyinmesine hiç şaşmamak gerek.

Biraz daha çene çaldık, sonra ben berbere gittim.

Akşamın yedisinde Alexandra geldi eve; İsviçre'den henüz dönmüş. O benden hoşlanmıyor, ben ondan nefret ediyorum. Ne var ki Benjamin bunun farkında değil. Her zamanki kadar sevimsiz ve soğuktu kız. Bu çağda yaşayıp da kendini güzelleştirmeye çaba harcamaması şaşılacak şey. Saçlar ensede sımsıkı toplanmış, suratında boya yok, sırtındaki yünlü elbise bir şeye benzemiyor.

Benjamin kızını büyük bir sevgiyle karşıladı. Alexandra babasına nazik davranıyor ama 'Anneciğini' yüzüstü bıraktığı için ondan nefret ettiğine eminim. Benjamin koskoca bir servet ayırdı kızına; yirmi yaşına girince o da çok zengin olacak. Alexandra portakal suyunu içerken öbürleri de geldiler. Tanrıya şükür!

Uzun beyaz vizonumu giydim. Vanessa bayıldı. Yakında benimkinin kötü bir taklidini sırtında göreceğiz mutlaka. Ben ne giyersem o da aynısını alıyor. Gelgelelim tiplerimiz birbirine hiç benzemediği için aynı giyecekler onun üstünde dökülüyor.

'Annabels'de yenen yemek çok eğlenceli geçti. Orada bir sürü tanıdık vardı. Alexandra'yı da yanımızda götürmek zorunda kaldığımız için sıkıldım. Küçümseyen bir gülüşle bakıyor bana. Hep öyle

yapar. Bizim başımıza bela olacağına annesinin Londra'nın dışındaki evine gitseydi keşke. Şimdi de Londra'da ev tutup bir kız arkadaşıyla birlikte oturacağından dem vuruyor, Benjamin de gelip bizimle oturmasını istiyor. Ahmak! Çekinmeden söylüyor bunu! Neyse ki kız babasına karşı çıkıyor. Bu dala çocuk bir yerde sekreterlik yapacakmış. Onca parası varken niye çalışır anlamam.

Yemek uzun sürdü. Suratıma sarınışak kokuları üfleyen o yaşlı Fransızla dansettim. Teke gibi herif. Leonard'la da dansettim. Leonard fena erkek değil ama Vanessa'nın anlattıklarına bakılırsa yatakta beş para etmezmiş. Gücünü metresine saklıyor herhalde. Ne tuhaftır ki en salak kocalar bile bir başkasının yatağına girince Kazanova kesiliyorlar.

Sonunda 'Hobo'ya yöneldik. Diskomu çok seviyorum. Öyle çeşitli müşterisi var ki. Ve her zaman ilginç bir olay yaşanır orada. Ve Tony. Tony görülecek bir şey. Herkesin can dostu.

Açıkça söyleyeyim, en çok orada hoşuma gidiyor oğlan. Oranın kralı Tony. Bütün kadınlar onu istiyor, herkes onu masasına çağırıyor.

Yürüyüşünde bile hayvanca bir çekicilik var; bir yerinde gizli bir ereksyon saklıyor sanki. Keşke yatakta da bu kadar çekici olabilse. Ona onca şey öğrettiğim halde zevkleri kasabalı zevkinden öteye geçmiyor hâlâ. Değişik bir şey düşünemiyor. Bir erkeğin usta bir âşık olabilmesi için her zaman bazı yenilikler bulması gerekir.

Arkadaşları da korkunç. Bütün kapılardan geri çevrilmiş olan erkek örnekleri gibi onun masasına toplanıyorlar her gece. Çok karışık bir topluluk.

Plaklar harika. Müzik de öyle gürültülü ki insan kendi söylediğini bile duyamıyor. Dans etmeye bayılıyorum. Herkesin gözü vizon paltomda. Bir kerecik paltomla dansedebilirim. Çok sıcak geleceğini sanmıyorum. Herkes iyice görsün, sonra çıkarırım.

Alexandra taş parçası gibi oturuyor yerinde. Bu kıza hiç katlanamıyorum. Benjamin de kızıyla övünüyor. Çok güzel buluyor kızını. Alexandra'ya eşlik etsin diye ayarladığı salak oğlana gelince... Babası o şapşaldan çok daha canlıdır! Neyse, aslında Alexandra'ya uygun bir arkadaş. Kişilikten yoksun iki sıkıcı yaratık.

Eyvah! Beni dansa kaldırmaya mı geliyor yoksa? Evet, öyle. Yandık! Varlıklı babaların oğulları hep birbirine benzer. Burnu havada, sıkıcı boklar. Bu da Tony'nin yaşında olsa gerek; ancak çekiciliğe gelince, albeniye gelince sıfır. Bana sürtünmenin yararı yok, küçüğüm, senin takımların kimse-nin işine yaramaz.

«Hadi oturalım, Peter, Ben terledim.»

Sıkılmış göründü. Masaya dönünce Alexandra'nın yanına oturmak zorunda kalsaydın ben de sıkılırdım. Kız bununla dansetmeyi bile kabul etmedi! Ben dansetmeye bayılıyorum oysa. Kendini müziğe kaptırıyorsun, bütün psikolojik baskılar yok olup gidiyor. Tony benimle dansedebilmek, beni salondakilere gösterebilmek için dört gözle bekler.

Pistte bir kargaşalık çıktı.

Vanessa, «Bir zenci kız çırılçıplak gelmiş!» diye haykırdı heyecanla. İkimiz de kalkıp pistin yanına koştuk. Böyle bir eğlenceyi kaçırmamalı insan.

Vanessa'yla ikimiz masaya döndüğümüzde, Benjamin asık suratla söylendi. «Alexandra'ya güle güle demedin.»

«Gittiğinin farkında bile değildim.» Gittiğine çok sevinmiştim.

«Başı ağrıyormuş.» Biraz yumuşayarak ekledi: «Yarın ona bir telefon edersen iyi olur.» Masanın altında bacağımı sıkıştırıyordu. Elleri terliydi. Saçları kırışmış, güve yeniği kürkler gibi yer yer açılmış.

Tony salona dönüyordu. Masaya çağırdım onu. Bu gece erkekliği üstünde yine. Bacağındaki pantolon da öyle dar ki insanın merak etmesine hiç gerek kalmıyor.

Benimle dansetmek istedi. Ağır bir parça çalıyordu, sımsıkı sarıldı bana.

Benjamin'i göstererek, «Biraz ileri gitmiyor musun?» diye sordum. Büsbütün yapıştı. Bedenini bedenimde hissediyordum. Orada, oracıkta, herkesin gözü önünde yatabilmek isterdim onunla. Nefis bir şey olurdu. Ne var ki Benjamin bu gece Londra'da. Beni o isteyecektir mutlaka. Öff, düşündükçe içime sıkıntı basıyor. Yaşlı, yorgun gövdeleri değil, genç ve güçlü gövdeleri seviyorum ben. Benjamin'le yatmak çok sıkıcı bir iş. Ofluyor, pufluyor, insan hiç bitmeyecek sanıyor. Sevgili Benjamin'in yöntemi de değişmez hiç. Sevimsizdir, iticidir. Neyse ki hiç bitmeyecek gibi görünse de çabuk bitiyor işi.

'Hobo'dan saat birde çıktık. Yatak odasına girince kendimi yatağa attım. Yorulmuşum. Ne gündü ama! Benjamin yarın öğleden sonra Paris'e gi-

decekmiş, gelmek ister miymişim? Gelmek isterdim ama Paris'e değil. Birkaç günlüğüne New-York'a gitmeye karar verdim. Oradaki mağazalara bayılıyorum. Ray'e de uğramam gerekiyor aslında. Ray eşsiz bir berberdir. Benjamin ona büyük bir dükkân açtı. Nicedir Ray'le beraber olmadım. Birkaç gün onunla eğlenebilirim.

Benjamin tuvaletimi çekiştiriyordu. Bundan hiç hoşlanmadığımı bilir oysa. Yataktan fırladım, hemen geriledi. Zavallı Benjamin, korkuttum mu seni? Hayır diyeceğim diye ödü kopar. Bense ona hiçbir zaman hayır demiyorum tabii. Tuvaletimi çıkardım, dikkatle astım. Sonra da Benjamin'in istediği gibi sırtüstü uzanıp bekledim. Gözlerimi kapatarak Tony'yi, Ray'i; Paul'u düşündüm. Korktuğum kadar güç olmadı. Aslında, biraz yavaştan alabilse pek kötü bir koca olmayabilirdi Benjamin. Yataktan kalkınca yıkanmaya gitti. Bu huyu da beni deli ediyor. Yüzümü temizledim ve uyku maskemi taktım. O kitap okuyor şimdi. Ah, ayrı bir yatak odam olsa!

5

TONY

Sammy, «O morukla neden dansediyorsun?» diye sordu.

Salak Sammy! Kibar karılardan ne anlar o? «Biliyorum, gerçi buranın sahibi o, yine de...»

Janine araya girdi. «Bence şahane bir kadın. Müthiş bir kadın. Sırtındaki postu gördünüz mü?»

«Postu ne yapayım ben? Altında et yerine bir deri, bir kemik varsa post kimin umurunda!» Sammy kendi yaptığı şakaya gülüyordu. «Bak o İtalyan pilicine bir diyeceğim yok. Memeleri bitirim.»

Şunu da söyleyeyim ki Sammy kadın lafından başka laf etmez. Yattığı her kızı klinik ayrıntılarıyla anlatır bize.

«Hadi gel, güzelim, sana bir iyilik edeceğim.» Janine'i piste sürüklüyordu Sammy.

Franklin çok üzgün görünüyordu. «Dinle, gamlı baykuş,» dedim. «O kız sana göre değil. Sammy el koyacaksa bırak koysun. O kız erkek delisi.»

Massey, «Ben sana çok güzel bir kız ayarladım,» diye ekledi. «Suki'nin kardeşi. Suki, kardeşin Franklin'e uygun değil mi sence?»

Suki palyaço gözlerinin kirpiklerini indirip kaldırdı. «Kardeşim henüz on beş yaşında ama çok güzel.»

Daha önce de dinlemiştim bunları. Herkes Franklin'e kız ayarlamaya çalışır, yine de bir sonuç alınmazdı. Bir kadınla yatamayacak kadar utangaçtı Franklin. Onu bir kadının yatağına sokmak, arkadaş grubunun ortak amacıydı nicedir. Oğlan orada oturup bizim karı kız konusunda konuşmamızı dinler, artık senin de biriyle yatman gerekir dediğimiz zaman onaylar, yine de hiçbir şey olmazdı.

Gece doruğuna ulaşıyordu. Disko öyle kalabalıktı ki bazı masalardaki müşteriler posta posta dans ediyorlardı. Hepsi birden oturmaya yeltenirlerse masadaki iskemle sayısı yetersiz kalıyordu. Bu saatte dans etmek belâdır zaten. Bir kere pist öyle kalabalıktır ki insan yerinden kımıldayamaz; ikincisi, boş bıraktığın iskemleyi bir daha hiç ele geçirememek tehlikesi var.

Keyifle bakınıyordum. Yıldızlı gecelerden bi-

riydi. Hemen her meslekten ünlüler vardı salon-
da.

'The Must' müzik topluluğu eksiksiz olarak gel-
mişti. Upuzun saçlar, daracık dasdaracık giyecek-
ler. İyi çocuklardı onlar. Dut gibi sarhoştular ama
zararları dokunmazdı. Yanlarında, hepsi birbirine
benzeyen, açık sarı saçlı sevgilileri vardı. Şu çılgın
müzik topluluklarının hali de bir tuhaf. Herkes
aynı dalga boyunda olacak mutlaka. Sözelimi
uzun saç hikâyesi. Hepsi aynı kalıptan çıkmış san-
ki. Herkesten başka olalım diyorlar ve bir bakıyor-
sun hepsi birbirinin eşi olmuş.

Yeni gelenler de var. Masadan kalkıp girenle-
ri selâmlıyorum, birkaç masaya uğrayarak her yer-
de birkaç yudum viski içiyorum. Dünya uğuldama-
ya başlıyor. Yumuşak, sokulgan bir şey istiyor
canım. Fontaine ağzımda kötü bir tat bırakmış.
Aslını söylemek gerekirse canım Vanessa'yı çeki-
yor ama olacak şey değil tabii. Kocasını yanında. Bu
günlerde ona bir telefon etmeli, dadıyla çocukla-
rın evde olmadığı bir saatte uğramalı.

Bayan Zengin Piç'i düşünüyorum. Öbürlerin-
den çok farklıydı o. Üstün bir yaratık. Bir daha
görür müyüm acaba? Herhalde görmem, burasını
beğenmişe benzemiyordu.

Flowers koluma yapıştı. «Seni bir dakika gör-
mek zorundayım, baba.» Gözleri irileşmiş, sinirli.
Esrar çekmiş yine. Herhalde para isteyecektir; hep
aynıdır onun istediği. İsveçli resepsiyonistimiz Ti-
na'yla yaşıyor. Ender rastlanan bir çift. Flowers
çılgın zencinin biri, kız sakın, soğukkanlı bir be-
yaz. Biri bu konuda şarkı yazabilir pekalâ.

Beş sterlin ödünç verdim, bitmek bilmeyen te-
şekkürlerini dinlerken parayı haftalığından kes-

meyi unutmayayım diye düşündüm. Bizim beş sterlin gitti giderdi yoksa.

İtalyan film yıldızıyla arkadaşları kalkıyorlardı. Kadın, inci dişlerinin arasından mırıldandı. «Hoşçakal, Tonii, yakında yine görüşürüz ha?»

Sesine bayılıyordum. Elektrikleniyordu insan. İtalyan garsonlar deliye dönmüşlerdi. Kadını daha iyi görebilmek için başına toplandılar hepsi. Parlak oğlan, «Hoşçakal, hayatım,» diye mırıldandı, dublörü, «Görüşelim, Tone,» diye söylendi. Herkes beni tanımak, benim dostum olmak istiyor. İtalyan yapımcı İtalyanca bir şeyler söyledi, bana pis pis bakarak Carla'nın koluna yapıştı. Çıktilar. Aman iyi! Franco'ya, kapıdan giren bir senatörle arkadaşlarını o masaya oturtmasını söyledim.

Böylece gece doruğuna ulaşmış oldu. İki buçuktan sonra salon tenhalaşmaya başlar, üç buçukta en hızlılarla kaçıklar kalır ancak. Franklin gitmek istedi. Janine biraz daha oturmak. Alçak sesle tartıştılar. Franklin tek başına çıktı. Kapıda yakaladım oğlanı. «Dinle, ufaklık,» dedim. «Suki'nin kardeşini ayarlıyoruz sana. Tamam mı?» Omuz silkti. Garsonlardan biri hesabını getirmişti, pusulayı ben kaptım. «Bu gece içtiğin Coca-Cola'lar benden.»

«Sağol, Tony.»

Masaya döndüğüm zaman Janine'in birden bana tutulduğunu farkettilim. Sammy çok çabaladı ama kızın ilgisini uyandıramadı. Janine benimle dans etmek istedi. Kızıl saçlarını savuruyor, kıvrımlı yıldız adayı gövdesi eğilip bükülüyordu.

Sonunda benim eve gittik. Ben eve tek başıma dönmeyi sevmiyorum çünkü. İyice kafayı bul-

muştum, o da hiç susmuyordu. Rol aldığı filmi bile anlattı bana. İkinci sınıf bir film, ikinci sınıf bir rol. Franklin'in çok tatlı bir çocuk olduğunu ama yalnızca çocuk olduğunu, Londra'yı çok sevdiğini, 'Hobo'nun çılgın bir yer olduğunu anlattı durdu. Tam şeyimi şeyine denk getirmiştım, «Bana bir üye kartı verir misin?» diye sordu. «Beleştten yani?» Verdik tabii.

Hayat böyle.

6

ALEXANDRA

İnsanın vatanına dönmesi çok güzel oluyor. Madelaine'le aynı uçakta döndük. Annesiyle babası bizi havaalanında karşıladılar. Ağabeysi de. Michael nefis bir çocuk. Gerçi ben onu yıllardır tanırım, birlikte büyüdüğ diyebilirim ama son zamanlarda çok yakışıklı olmuş.

Eu duygumu Madelaine'e hiç açmadım. Michael onun ağabeysi olduğu için anlamayacaktır sanırım; insan kendi kardeşine o gözle bakamaz çünkü. Bütün erkek arkadaşlarımızı birbirimize anlatırız oysa. Ancak İsvicre'de erkek arkadaş edin-

mek için pek fırsat olmuyordu. Manastır gibiydi bizim okulumuz. Yine de Maddy okulun bahçevanına âşık olmayı başardı. Geceleri ben holün penceresini açardım, o dışarı kaçırdı. Yakalansaydık okuldan kovarlardı bizi. Ama Maddy çok eğleniyordu. Adam da bayağı yaşlıydı; otuzunda falan vardı. Oturup sevişirlermiş. Bir gece, Maddy, bahçevanın bluzunu ve sutyenini çıkarmasına izin vermiş. Ne var ki adam aklını kaçırmış ondan sonra. Olmadık şeyler istemeye başlamış. Maddy bir daha onunla buluşmadı. Bence iyi etti. Bahçevan pek yakışıklı da değildi bence.

Son tatilde, Maddy'nin annesiyle babası bizi Monte Carlo'ya götürdüler. Plajda çalışan bir oğlanla tanıştım orada. Çok yakışıklıydı. Öyle de güzel yanmıştı ki. Bir gece Maddy'yle ikimizi dansa götürdü, iyi geceler derken beni öptü. İğrenç bir şeydi! Dilini ağzıma soktu!

Neyse, sonunda okulu bitirdik! Bir düş gerçekleştirdi! Artık okul yok! Madelaine'le ikimiz bir plân yaptık. O kendi annesiyle babasını kandıracak, ben de benimkileri, ortak bir ev tutacağız. Londra'da Chelsea'da. Chelsea'nın iyi bir yer olduğuna karar verdik. Hızlı yaşayanlar falan hep orada toplanıyor. İkimiz de işe gireceğiz ve bol bol eğleneceğiz.

On yedi yaşımı iki ay önce bitirdim! Neredeyse yaşlanmaya başlayacağım ve hayatımda hiçbir heyecan yok!

İsviçre'den dönünce Maddy'nin Virginia Water'deki evine gittik. Doğduğundan beri orada oturuyor o. Annesi ve babasıyla birlikte. Benim annemle babam boşandılar. Babam, onu anneciğimden soğutan iğrenç bir kadına gitti. Büyük bir ben-

cillik gösterdi bence. Hep bir aradayken öyle mutlu-
luyduk ki. Annem akli başında bir kadındır. Ba-
zen, keşke bu kadar akli başında, bu kadar ağır-
başlı olmasa diyorum; o zaman babamı başkasına
kaptırmazdı belki. Babamın yeni karısının çok gü-
zel ve gözâlıcı bir kadın olduğunu itiraf etmek ge-
rekir. Çok iyi biliyorum ki benden nefret ediyor.
Hiç umurumda değil, çünkü ben de ona hiç kat-
lanamıyorum. Neyse, onları sık sık görmek zorun-
da değilim. Yalnız bu geceki gibi durumlarda, ben
okuldan eve dönerken falan rastlaşıyoruz.

Maddy'nin babası bu akşam Londra'ya götü-
recek beni. Geceyi babamla ve Fontaine'le geçire-
ceğim yarın sabah da trene atlayıp anneme gide-
ceğim. Annem, Max ve ben, Newmarket yakınla-
rında bir evde oturuyoruz. Annemle babam boşan-
dıktan sonra taşındık oraya; gerçi babam eski evi-
mizde oturmamıza razı olmuştu ama o ev bizim
için çok büyüktü artık. Üstelik annem orada kal-
saydı pek mutlu olmazdı sanıyorum.

Yeni evimiz çok güzel. Ahırlar var, benim ken-
di atım var. Yüzme havuzu da var; ancak hava
yüzmemize olanak sağlayacak kadar ısınmıyor bu-
rada. Yine de, herşey biraz tuhaf. Eskisine benze-
miyor. Ben geçen yılı İsviçre'de ondan önceki bir
iki yılı da yatılı okulda geçirdiğim için evde otur-
duğum günler sayılıdır zaten. Şimdi de Londra'ya
yerleşmek istiyorum. Annem kabul edecektir sanı-
yorum. Nasıl olsa Maddy'yle birlikte oturacağım.
Karşı çıkması için bir neden göremiyorum.

«Bu akşam ne giyeceksin?» Maddy koca bir
havluya sarınmış olarak geldi odama. Banyoya gir-
di mi çıkmak bilmez. O çıksın da ben gireyim diye
bekliyorum yarım saattir...

«Süslenmeyeceğim,» dedim. Aslında süslenmek istesem de ona göre bir elbisem yok. İsviçre'deyken genellikle etek bluzla gezerdik biz. Madeleine'in, de, benim de yeni giyecekler almamız gerekiyor. Sırtımızdakiler hep modası geçmiş felaket şeyler...

«Haklısın,» dedi Maddy, «Ben de olsam kendimi o kariya beğendireceğim diye uğraşmazdım.»

Gerçi Maddy üvey annemle hiç tanışmadı ama, ikimiz de Fontaine'den nefret ediyoruz. Ben Maddy ye onun hakkında epey bilgi verdim çünkü.

Banyo yaptım, saçımı fırçaladım, bulabildiğim en temiz elbiseyi giydim.

Maddy yüzümü boyamam için bir şeyler verdi. Pek fazla boyanmadım. Açıkça söylemek gerekirse, beceremediğim için. Uğraşıp denemek gerek.

Ben hazırlanınca, Maddy, «İyi eğlenceler,» dedi. «Gece görüşürüz.» Yatmaya onlara dönecektim.

Aşağı kata inip Bay Newcombe'u aradım. O da Londra'da bir iş yemeğine gidiyor. Çok hoşlanıyorum ondan. Çok iyi bir baba. Keşke benim babam da onun gibi olsaydı.

Yaşasın! Michael da-geliyormuş Londra'ya. Çok yakışıklı bir delikanlı. Saçları da nefis! Şöyle uzunca kesilmiş. Londra'da oturuyor. Maddy'yle ben ev tutunca onu sık sık görürüm herhalde. Hiç değilse ben öyle umuyorum.

O babasıyla önde oturdu, ben arkada. Bu yüzden yolda pek fazla konuşamadık.

Babam Belgravia'da, çok büyük bir evde oturuyor. Anneciğim evin çok zevksiz olduğunu söyledi. Bahçenin orasında burasında birtakım beyaz heykeller var. İçerisi de çok büyük ve pek rahat de-

ğil. Korkunç bir yüzme havuzu bile var içeride. Camdan bir kutunun içinde bir yüzme havuzu. Camekânın içinde türlü türlü bitkiler ve sarmaşıklar da olduğu için karanlık, kasvet verici bir yer. Hiç sevmiyorum o havuzu.

Bay Newcombe'a hoşçakalın dedim. Michael gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

«Yine görüşelim,» diye mırıldandım.

Belki o da benden hoşlanmıştı. Maddy'nin dediğine bakılırsa Michael'ın yığınla kız arkadaşı varmış. Belki ben de onlardan biri olabilirim. Belki de sevgilisi olurum.

Uşak beni içeri alıp paltomu çıkarmama yardım ederken bunları düşünüyordum.

Fontaine hemen üstüme saldırdı. «Alexandra! Şekerim! Seni gördüğüme nasıl sevindiğimi bilemezsin!» Yanağımdan öptü. Bunları babamın gözünü boyamak için yaptığını biliyorum. Babam da bana sarıldı. Biraz daha yaşlanmış, boyu biraz daha kısalmış sanki.

Ona karşı bir yakınlık duydum ansızın. Ben de sarıldım. Ah, niye annemi bıraktı sanki! Fontaine'in onu parası için sevdiğini bilmeyen yok.

Babam, «Çok güzel bir gece geçireceğiz,» dedi. «Anlat bakalım, okul nasıldı?»

Kanepeye oturduk yan yana. Öyle yorgun, öyle yaşlı görünüyordu ki ağlamak geliyordu içimden. Dört ay önce gördüğümde bayağı iyi görünüyordu. Oysa şimdi... Bu kadın ne yapmış babama?

«Sen iyi misin, baba?»

«İyiyim elbette. Çok çalışıyorum ama çalışmayı severim ben. Tembel tembel oturmaktan hiç hoşlanmam.»

Fontaine'e baktı. Gelgelelim o bizimle ilgilenmiyordu. Şampanya içiyor, bir moda dergisine bakıyordu.

«Annen nasıl?»

«Henüz görmedim ama akşamüstü telefonla konuştuk. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, çok iyi. Ben'den mektup almış bugün. O da çok iyiymiş, çok eğleniyormuş.»

Ağabeyim Ben, Amerika'da bir üniversitede okuyor.

«Annen eşi bulunmaz bir kadındır. Çok güçlüdür...» Sözüünü yarım bıraktı. Annemin, babamın bizden ayrılacağını söylediği günü hatırladım. Ağlamaya falan kalkışmamıştı; ancak kalbinin kırıldığı belliydi. Alımlı bir kadındır annem. Elli yaşlarında şimdi. Gençken çok, çok güzelmış. Düğün fotoğraflarına bakınca, ufak tefek, gamzeli, kıvrıcık saçlı bir sarışın görüyorum. Onlar evlendikleri zaman babam bu kadar zengin değilmiş.

«Anneme sevgilerini iletirim,» dedim, sonra da yanlış birşey söylemiş olmaktan korktum. Neyse, bir pot kırmamışım. Babam gülümsedi ve dizimi okşamakla yetindi.

«Ben de gelip Londra'da oturacağım,» diye açıkladım birden. «Madelaine'le birlikte bir kat tutacağız ve işe gireceğiz.»

«Buna ne zaman karar verdin?»

«Maddy'le ikimiz yıllardır bu konuyu konuşuyoruz. Aslında henüz kesin bir kararım yok ama iş için üç yere başvurdum. Gelecek hafta konuşma yapmak üzere çağırdılar. Maddy de iki eve bakacak. İyi yapmıyor muyuz sence?»

Babam alnını kırıştırdı. «Londra'da oturmak istiyorsan bizimle oturabilirsin. İş aramana gerek

yok ki. Fontaine de, ben de seni aramızda görmek-
ten sevinç duyarız.»

«Babacığım, anlamıyorsun. Bağımsız olmak istiyorum ben. Şimdi on sekizimin içindeyim, yirmi bir yaşına girince senin bana ayırdığın koca servet geçecek elime. Onun için de birkaç yıl süreyle kendimi geçindirebilmek istiyorum. Yalnızca zengin bir adamın kızı olmak yetmez bana. Kendi adıma düşünmeyi, çalışmayı öğrenmeliyim. O zaman, para sahibi olunca paranın sorumluluğunu da üstlenebilirim. ‘Sosyeteye girmek’ istemiyorum ben. Birkaç yıl süreyle sıradan bir insan gibi yaşamak istiyorum.»

Tamam! Olmuştu işte. Annem için hazırladığımı söylevi çekmiştim.

Babam keyifli keyifli güldü. «Benim akıllı kızım,» dedi. «Aferin benim kızıma. Yine de, sana güzel bir iş bulabilirim. Birkaç iş bulabilirim hatta. Beğendiğini seçersin.»

«Hayır, baba.»

O arada başka konuklar da geldi, babam onları karşılamak için Fontaine’in yanına koştu.

«Alexandra, sana Peter Lincoln Smith’i tanıtayım. Eksik olmasın, bu akşam sana arkadaşlık etmeyi kabul etti.»

Kabul etmiş eksik olmasın! Yüzüm yanıyordu! Şu babam da insanı öyle güç durumda bırakır ki bazen. Bana arkadaş ayarlamasını istememiştim ki! Eski zaman usülleri bunlar. Korkunç bir şey. Üstelik babam bana bu konuda tek söz etmemişti.

Peter Lincoln Smith’in ince, hain bir ağzı, ölü balık gibi bir eli vardı. Ondan hoşlanmadım; sanırım o da benden hoşlanmadı.

İki çift daha gelmişti; oldukça yaşlı insanlar.

Annabels'de uzun, sıkıcı bir yemek yedik. Michael' la yemek yiyebilmek isterdim. O zaman nefis bir gece olurdu.

Fontaine hiç durmadan konuştu. Babam bu kadına nasıl dayanıyor bilmem. Müthiş gürültücü bir insan.

Yemekten sonra herkes bir diskoteğe gitmek istedi, Peter'le ben de onlarla birlikte gitmek zorunda kaldık. Bütün gece üç cümleden fazla konuşmamıştık sanırım.

Fontaine'in peşinden yürüyüp içeri girerken çok sıkıldım; herkes bize bakıyordu. Korkunç bir şeydi.

Orasını yöneten adam bizim masaya oturdu bir ara; benim gönlümü almaya, çalıştı. Herhalde babamın gözüne girmek için. Dans etmemizi önerdi, kabul etmedim. İnsanlar ne kadar ikiyüzlü oluyorlar. Babamdan ötürü bana iyi davranmak zorunda olduklarını sanıyorlar. Oysa hiç öyle birşey yok!

Çok yorgundum. Benim için uzun bir gün olmuştu; üstelik daha Virginia Waters'a kadar gitmek zorundaydım. Beni bir taksiye bindirmesini rica ettim Peter'dan.

Pistte bir kargaşalık vardı, Fontaine ne olup bittiğini görmek için oraya koşmuştu. Ben de babama iyi geceler dileyip çıktım. Çok şükür.

Peter'ın kırmızı renkte bir M.G. arabası vardı; gelirken de onunla gelmiştik diskoteğe.

«Ben seni götürürüm,» dedi.

«Ah, hayır. Az buz yol değil. Saat de çok geç oldu.» Bir saat daha dayanamayacaktım Peter Lincoln Smith'e.

Birden koluma girerek, «Saçmalama,» dedi. «Yollar boştur şimdi; pek uzun sürmez.»

Kurtuluş yoktu. Arabaya bindim, hiç konuşmadan yola koyulduk.

Hızlı sürüyordu Peter. Başımı kanepeye yasladım ve biraz sonra uyudum. Epey uyumuş olmalıyım. Uyandığımda kentin dışındaki yollardan birinde durmuştuk. Peter beni öpüyordu.

Ne yapacağımı bilemedim. Şaşırmıştı beni; çocuğu kırmak da istemiyordum. Ne de olsa dünyanın yolunu yapmıştı benim için. O yüzden sessizce oturdum ve onu uzağa itebileceğim anı bekledim.

Yoo, hayır! Elini göğsüme dayamıştı birden. Yok, dedim kendi kendime, artık sessizce oturmak olmaz. Elini iterek, «Lütfen yapma, Peter,» dedim. «Bırak lütfen.»

Bırakmadı. Onunla boğuşmak zorunda kaldığımı farkettim. Ellerini dolaştırmadığı yer kalmıyordu. Tam ellerini tutup itmeyi başardığım bir anda, «Bana karşı koyma,» diye söylendi. «Sırtüstü uzan ve tadını çıkarmaya bak.»

Öff, nefret ediyordum ondan. Elini eteğimin altına sokmuştu şimdi. Kolumu kaldırdım, olanca gücümle kafasına vurdum.

Hemen durdu, elini ağzına kapattı. Yumruğum ağzına gelmiş demek. «Seni küçük orospu!» diye söylendi hayretle.

Buyurun bakalım! Bunları Maddy'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum. Arabadan atlayıp karanlıkta koşmaya başladım. Çok karanlıktı, üstelik anayoldan ayrılmıştık. Nerede olduğumu hiç bilmiyordum. Erkekler gerçekten iğrenç yaratıklar. Akılları hep aynı şeyde.

Bir araba sesi duydum anırsızın. Peter'ın ara-

basıydı gelen. Farlarını yakmış dosdoğru üstüme geliyordu.

Ne yapsam? Belki de ırzıma geçer, sonra beni öldürürdü! Ne bileyim canım, bunlar olmayan şeyler değil ki. Gazetelerde her gün bu tür olaylardan söz ediliyor. Öte yandan, olanları babama anlatacağımdan korkarak beni yerime götürmeye gelmiş de olabilir.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Eğilip gizlensem, beni görmeden geçeceğini umarak beklesem mi? Yoksa arabasına binip beni hiç gecikmeden yerime götürmesini mi emretmeli?

Hava serindi, yağmur çiseliyordu. Nerede olduğumu hiç bilmiyordum. Yolun kıyısına dikildim; vakur bir havayla dikildiğimi umuyordum. Araba yanımda durdu, Peter oturduğu yerden eğilerek kapıyı açtı.

«Gir hadi,» dedi ve aklımdan geçenleri okurcasına ekledi. «Irzına geçecek değilim. Gir.»

Arabaya bindim. Hiç değilse özür dileyebilirdi! Hayvan herif!

Maddy'nin evinden beş dakika uzaktaymışız meğer. O kısa yolculuk süresince ikimiz de ağzımızı açmadık. Araba durur durmaz dışarı atladım. «İyi geceler,» diye söylendim sertçe.

«Adamı suya götürüp susuz getiren küçük orospu! Sana da iyi geceler!» Gazlayıp giderken böyle bağırılmaz mı?

E yani! E yani! Öfkeden kuduracaktım!

7

TONY

Bir hafta geçti. Dört kere sinemaya gittim, Trader Vic'te yemek yedim, rulette yirmi beş sterlin kaybettim, üç tane yeni gömlek aldım ve her gece bir kadınla yattım.

Fontaine yolculuğa çıkmış yine. Gideceğini bana haber vermez, çeker gider. Beni gerginlik içinde tutmanın akıllıca bir iş olduğunu düşünüyor herhalde.

Janine benim eve taşındı gibi bir şey; başımdan atamıyorum kızı. Temelli bende kalacağını sanıyor galiba. Her gece kulübe geliyor ve gedikli-

lerin masasına oturuyor, sonra da benimle birlikte eve dönüyor. Birkaç saat sonra da stüdyoya koşuyor. Yedide eve dönüyor yine. Benim yataktan kalktığım saatte yani. Fena kız değilmiş meğer. Uysal, ne istersem yapıyor. Gelgelelim evimden gitmesi gerekecek yakında. Bu hafta Sadie'ye telefon bile edemedim.

Bugün cumartesi. Büyük gün, coşkunluk günü. Bizim için, haftanın en yorucu gecesi, işten baş alamadığımız gece. Akşamın sekizi oldu. Yataktan kalkmayı ciddi olarak düşünmek gerek artık. Benim 'Hımhım Amerikalı' hâlâ uyuyor. Janine yani. Eh, yoruluyor tabii. Zavallı küçük. Ne küçüğü be? Tuğladan örülmüş avlu kenefi kadar sağlam o!

Yeni bir yer bulmalıyım. Bu ev çok küçük. Fontaine döner dönmez oturup para konusunda ciddi bir konuşma yapmalıyım. Kazancım çok az. Daha fazlasını istemek hakkım. Pazardan başka her gece, saat ondan sabahın dördüne kadar çalışmak. Şaka değil bu.

Bu akşam yeni siyah pantolonla siyah ipekli balıkçıyı giymeli. Bütün param böyle gidiyor zaten. Giyime harcanıyor. Şık olmak zorundayım tabii; etki yaratabilmeliyim. Bizim meslekte önemlidir bu. Uzun saçlılar gibi pis, pasaklı dolaşamam. Yanılmıyorsam oldukça yakışıklıyım ve öyle kalmak niyetindeyim.

Yanlış anlaşılmasın, saçlarını kısa kestirenlerden değilim tabii. Daha neler! Saçlarım yaka-mın üstünde hafifçe kıvrılıp kalıyor. Moda olan uzunluk.

Şansım varsa, 'Hımhım Amerikalı' uyanmadan kaçabilirim evden.

Şansım yokmuş. Kapıda yakaladı beni. «Hayatım!» diye bağırdı cırtlak sesiyle. «Beni beklesene! Nereye gidiyoruz?»

Boku yedik! Akşam yemeğini benim ısmarlamamı bekliyor demektir.

Yıldız adayının gövdesini daracık bir elbisenin içine sığdırıp saçlarını kabartmasını, takma kirpiklerini yapıştırmasını beklemek zorunda kaldım. Yok canım, bu kız gitgide safra oluyor. Yakında atılması gerekecek.

Sammy'ye telefon ettim. Bir kızla çıkacakmış. Onlarla buluştuk, bir İtalyan lokantasına giderek spagettiyle karın doyurduk krallar gibi.

Sammy'nin kızı on beş yaşını bitirmiş olamazdı. Bir otobüs durağından almış pilici. Sammy'nin alışkanlıklarından biri de elden düşme arabasıyla sokak sokak dolaşp gözüne kestirdiği piliçleri tavlamaktı. Anlatmaya bayıldığı bir hikâyeye vardı ayrıca. Bir gün, bir otobüsün peşine takılıp Elephant and Castle'a kadar gitmiş. Otobüste gözüne takılan bir fıstık için! Dedğine bakılırsa yolun sonunda kızı becermenin çaresini de bulmuş.

Yakında başı derde girecek bana kalırsa. Öfkeli bir kız babası yumruğunu bizim oğlanın boğazından aşağı sokacak günün birinde. Neyse, o gün gelinceye kadar gönlünü eğlendiriyor.

Yemekten sonra kulübe gittik. Cumartesi geceleri işe erken gitmek isterim ben. Bu gece de erken gittim; o saatte hiçbir müşteri yoktu salonda. Flowers kendisinden başka kimsenin anlamadığı garip bir müzik çalıyor, Franco, İtalyan garsonlara İtalyanca emirler vererek çığlıklar atıyordu. Tina tırnaklarını boyamaya oturmuştu.

'Hımhım Amerikalı'yla, on beşlik tuvalete git-

tiler ve en az yarım saat orada kaldılar.

Sammy, «Bu kadınlar suratlarına ne yaparlar ki bu kadar çok oyalanırlar?» diye sordu. «Haa, dur be! Sen bu Amerikalıyla neler yapıyorsun kuzum? Biraz fazla pekiştirmedin mi bu işi?»

«Yapma yahu Sammy, yapma! Sen beni bilirsin. Öyle bir ahmaklık yapmayacağımı da bilirsin. Aslını istersen, ben de senin kıza el koymanı rica edecektim.»

Sammy başını iki yana salladı. «Ben ona bir fırsat tanımıştım o gece. Zaten benim için fazla yaşlı.»

Janine yirmi beşine basmıştı gerçekten.

Doğrusunu söylemek gerekirse ben de Franklin'i düşündükçe dertleniyordum. Kızın bana yapışıp kalmasına içerlediğini biliyordum çünkü. Keşke kızın aklını çelebilsem de bizim oğlana öğretmenlik etse. Oğlanı yatağa atabilse yani. Bomba gibi çocuktur Franklin. Günün birinde, şanslı bir kızı zevkten dört köşe edecektir. Bunca zamandır biriktirdiğine göre, eh hani...

Müşteriler gelmeye başlamışlardı. Her zaman ki gibi, iyi bir masa verileceğine emin olmayanlar yer kapmak için herkesten önce geliyorlar. Salonun doluşu bir tiyatroyu anımsatıyor bana. Seyirciler sessizce gelip yerlerini alıyor ve bekliyorlar. Sonra da oyuncular geliyor. Birbirlerini çığlıklarla selamlayarak, herkesi öperek. Miniler, maksiler, kaftanlar; çiçeklerle, çingiraklarla donananlar. Akla gelebilecek her türlü kılık. Üstün kişiler, seçkin kişiler. Yüksek frekanslı yeteneklerden oluşan karışık bir topluluk; ve her biri benim dostum.

'Haftada bir gece çıkanlar' da gelir cumartesi akşamları. Süslenip püslenmişlerdir. 'Hızlı'ların gü-

rltsne benzemeyen bir grlt yaparlar. Her zaman gelenler bu tr mterilerden holanmazlar. Ne var ki paraldrlar onlar, ykl hesaplar derler. Onun için katlanrz.

Onlardan bir grup kapdan giriyor ite. Konfeksiyon fabrikas olan Hymie Verne Blatt ve mcevherli kars Ethel Verne Blatt; yanlarında palto, pards fabrikatr Jack Davidsonly ve Bayan Blatt'den daha da çok mcevher takm olan Bessie Davidsonly. Ne grup ama! Karlar yolculuğa ıkt m —ki sk sk çıkarlar— Hymie'yle Jack birer piliç bulup bize damlarlar. Ŗiine Ŗiine hem de.

Duyduğuma gre, Ethel'le Bessie de Mayorka adasnda plajlarda serserilik yapan iki İspanyol delikanlıyla dp kalkarlarm o yolculuklarda.

Gelgelelim bu gece mutlu bir aile gibi davranyorlar. O iki çiftten birinin bir yerde yalnız grldĞ olmamtır hiç. Ya drd birlikte gezerler, ya iki erkek babaa, ya da iki kadın yalnız balarına. Yatarken de drd birlikte mi yatarlar acaba? Bu soru hepimizin kafasn kurcalyordu.

Masalarına gittiğimde beni yle bir dostlukla karıladlar ki, gren, en yakın arkadaları olduğumu sanrd. Garsonluk yaptĞım yıllarda yzme bile bakmazlard oysa. Onların salatalarna çok yağ, sirke dkmtm ben! Zamannda tabii.

Ethel, «Tony, tatlım, bu gece kimler gelecek?» diye sordu merakla. O sarıınd, Bessie esmer. Bir araya gelince çok çekici olduklarını sanyorlard herhalde. Her erkek birinden birini seçebilirdi zevkine gre.

Ethel'i yanağından ptm; standart bir selam. «Grrsn,» dedim, «geldikleri zaman grrsn.» Gelenleri drt ayrı yntemle selamlarım. Tanıma-

dığım ünlü yıldızlara, erkekçe bir el sıkış ve çapkın bakışlar. Tanıdığım ünlü yıldızlara, şap şup. Hızlı gençler (ister erkek olsun, ister dişi); sarılır öpersin. Öbürleri yanaklarından öpülür.

Gece hızlanıyordu. Güzel bir gece olacaktı. Cumartesi akşamları, yüz masamız daha olsa yüzünü de doldurabiliriz. İnsanların sıcak, kalabalık bir salona girip kulaklarını patlatan bir müzik dinlemek için itişip kakışacakları kimsenin aklına gelmez ama yapıyorlar işte.

Franklin geldi; üzgün. Yanında kız yok. Yerine oturup gözlerini Janine'e dikti.

Hal, dul bir Amerikalıyla geldi. Londra'yı gezdiriyormuş kadına. Keskin zampara kerata! Savile Row'da alınabilecek elbiselerin en şıklarını giyer, ayakkabıları hep el işi, gömlekleri Turnbull and Asser markadır. Diş dolgularından tutun, kol düğmelerine varıncaya kadar her yanında pırıltılı altın süsler.

Meteliksizdi oysa. Beş parası yoktu. Son elli sterlini de New Jersey'deki kardeşine yollamıştı.

En pahalı otellerde otururdu yine de. Birtakım dalavereler çevirir, başı derde girdiği zaman para verip onu kurtaracak zengin bir karı bulurdu. Bu gece yanında getirdiği moruk korkunç bir şeydi. Etler sarkmış, saçlar mavimtrak. Zavallı Hal, işi kolay değilmiş meğer. Onun yerinde olmak istemezdim.

Franco omuzuma dokundu. Salon tıklım tıklım dolmuştu ve güç durumda kalırsak kullanabileceğimiz masalar sayılıydı. Girişte biri varmış, beni görmek istiyormuş. Allah kahretsin! Franco cumartesi geceleri kapıya gitmediğimi bilirdi oysa. Gelenleri kapıdan geri çevirmek benim için çok

üzücü oluyor. Franco, Benjamin Khaled'in dostları gibisinden bir şeyler mırıldandı. Sittirip gitsinler dedim. Kimseyi sığdıramazdım salona. Cumar-tesi gecesi! Ancak dışarı çıkıp kötü haberi kendim versem daha iyi olurdu belki. Benjamin'in dostu olduğunu söyleyen çıkmazdı hiç; her gelen ben Fontaine'in arkadaşıym derdi. «Fontaine mutlaka uğramamızı söyledi.» Hesap ödemek zorunda kalınca da çok şaşırırlardı.

Kapıya gittim. İki delikanlı duruyordu orada; yanlarında kızıl saçlı bir kız. İkinci bir kız da Tina'yla konuşuyordu.

Tina, «Çok üzgünüm,» diye söylendi. «Ancak korkarım tek bir masa bile kalmadı. Biliyorsunuz bu gece cu...»

Tina'yla konuşan piliç birden döndü.

Yüreğim yerinden oynadı. Alexandra'ydı karşımdaki. O iri kahverengi gözleriyle bir baktı, belli belirsiz gülümsedi.

Gülüştü bir harika.

«Merhaba, beni hatırladınız mı?»

Hatırlıyor muymuşum? Hah!

«Evet, elbette.» Ne demeli bu kıza? Alexandra mı? Bayan Khaled mi? Başka bir şey mi?

«Bizi bir yere sığdıramaz mısınız?» diye sordu. «Babam bir yolunu bulabileceğinizi söylemişti.»

«Babam» deyip de gözdağı vermesine hiç gerek yoktu; onu kapıdan çevirmeye gönlüm razı olmazdı zaten. Değişmişti biraz; daha güzelleşmişti. Kızıl kestane saçlarını omuzuna salmış, yüzüne düşmemesi için başına yeşil bir bant takmıştı. Yeşil bir kazak ve tvit pantolon giyiyordu. Gözalcı bir kılık değildi ama ona çok yakışmıştı.

«Size mutlaka yer bulurum,» dedim. «Kaç kişisiniz?»

Sevinmişti. Başını sallayıp delikanlılardan birinin koluna girdi. Oğlandan nefret ettim.

Aynı anda da eşsiz bir buluş geldi aklıma. Dördünü de benim masama sığdırmaya karar verdim.

İçeri girdim, Sammy'yle öbürlerine biraz sıkışmalarını söyledim. Öfkeli öfkeli baktılar. Masa zaten kalabalıktı. Yine de o dört kişiyi oturtmayı başardım. Onlara bir içki sunmak istedim. Alexandra da arkadaşlarına uyarak şarap içmeyi kabul edince çok şaşırdım. Onun hiç içki içmediğine inanmıştım nedense. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Masadan uzaklaşmadım. Sammy, bu ne demek oluyor dercesine kaşını gözünü oynattı. Kıza neden tutulduğumu bilmiyordum ama tutulmuştum ve bu kez kolay kolay elden kaçırmayacaktım onu.

Yanındaki şapşal oğlana baktım. Spor kılık, saçlar uzunca, çocuksu bir yakışıklılığı var. Çocuksu mocuksu ama güzel oğlan. Kolunu kızın omuzuna atmış, müziğe tempo tutuyor parmaklarıyla. Peter Lincoln Smith gibi bir avanak değil bu. Kızın sevgilisi herhalde. Bakalım, yakında anlarız.

'Hımhım Amerikalı' masanın karşısından bana seslendi ansızın. «Tonii, tatlım! Dans edelim mi?»

Bir bakış baktım, dondu kaldı. İnek! Ahmak geveze! Bundan kurtulmanın yoluna bakmalı. «Franklin, sen Janine'i dansa kaldırsana,» dedim gülümseyerek. İçimden ekledim: Gözünü seveyim, şu kızı biraz mıncıkla da seninle ilgilensin.

Dansa kalktılar. Eh, bu da bir başlangıçtı. Masaya oturdum ve elimi Alexandra'nın sevgilisine uzattım. Oğlan kolunu kızın omuzundan çekmek

zorunda kalacaktı böylece. «Ben Tony Blake,» dedim. «Geldiðinize sevindim.»

Alexandra, «Ah, özür dilerim,» diye mırıldandı. «Tanıştırmadım sizi. Michael Newcombe.» Öbürlerini göstererek ekledi. «Michael'ın kızkardeşi Madelaine ve Jonathan Roberts.»

El sıkıştık.

Madelaine, «Bizi buraya sığdırabildiðinize çok sevindik,» diye söylendi. «Alex sizi içeri sokmanın yolunu bulurum dediğinde pek inanmamıştık, doğrusu. Michael nicedir buraya gelmek istemiş. Bir türlü başaramamış.»

Michael enayinin biriymiş öyleyse.

«Umarım eğlenirsiniz,» dedim. «Cumartesi geceleri çok kalabalık oluyor.»

Sammy bana doğru eğilip bağırdı. «Hey! Şu gelene bak!»

Massey'yle Suki'ydi gelenler. Suki kışanın da kıyası bir elbise giymişti. Üstelik yan dikişler, koltukaltından beline kadar yırtmaç şeklinde açık bırakılmıştı. İyi ki memeleri pide gibi. Yine de herkesin dikkatini çeken bir elbise.

Aslında, o bol boyalı palyaço gözleriyle, kısacık kesilmiş saçları ve yüzündeki bembeyaz pudrayla kostümlü baloya gelmiş gibi duruyordu.

Massey her zamanki neşesiyle sokuldu. «Merhaba, baba.»

Onlar da sığıştılar masaya. Michael'ın Suki'yi incelediğini farkettim. İyi. Herkesi tanıştırdım, herkes birbiriyle konuşmaya başladı.

Alexandra, belli bir sınıfa özgü olmayan düzgün bir sesle, pırıl pırıl bir sesle konuşuyordu. Gerçekten bitirimdi bu kız; üstelik sevimli. Benim sandığım gibi 'Zengin Piç' değil. Arkadaşları biraz sa-

lak yine de; daha birkaç fırın ekmek yemeleri gerekir.

Konuşmalarından, Alexandra'yla Madelaine'in İsviçre'deki kibar okullardan birine gittiklerini anladım. Michael gözlerini Suki'den ayıramıyordu Alexandra sinirlenmeye başlamıştı hafiften. Alexandra yanında otururken Suki gibi acayip bir yaratığa takıldığına göre o oğlan gerçekten ahmak olmalı. Boşver dedim, böylesi daha iyi. Ne bilir o? Tipik 'iyi öğrenim görmüş aile çocuğu.' İçimden sen tatlı Suki'yi dansa kaldır, diye dua ediyordum. Ne tatlı Suki ama! O da tipik manken. Tahta bacak, kuru kemik, memeler yok. Massey'yle geziyor birkaç aydır; zaman zaman ikisi de başkalarıyla çıkıyorlar yine de. Sağlıklı bir ilişki onlarınki. Tamam, oldu! Michael salağı, Suki'yi dansa kaldırıyor. Bir an için, budala kaltak kalkmayacak diye korktum. Neyse ki kıcını kıvırmak fırsatını buldu mu kolay kolay kaçırılmaz. Kalktı. Michael da kalktı. Alexandra kaşlarını kaldırdı.

Madelaine sıkılmış göründü ve yüksek sesle konuşmaya başladı. Ben de fırsat bu fırsat dedim, Alexandra'nın gözlerinin içine bakarak, «Kulübü görmek ister misiniz?» diye sordum.

«Bayılırım,» dedi Madelaine.

Ben ona dik dik bakarken Jonathan da Alexandra'yı dansa kaldırdı, durum büsbütün bok oldu.

Birinin gırtlığını sıktınız mı hiç?

Franco'ya bakarak, «Geziyi biraz ertelemek zorundayız,» dedim. «Beni dışarıya çağırıyorlar.»

Tina gelenleri büyük bir sabırla geri çeviriyordu. Bana bakıp gülümsedi. Yorgun ve solgun görünüyordu. Flowers'la yaşamak kolay iş değildi ta-

bii. Dur durak bilmezdi o oğlan. «Nasıl gidiyor, Tina?» Kızın omuzunu okşadım.

«Çok iyi gidiyor, Bay Blake,» Yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya attı.

Acıdım kıza, «Sen bu gece erken git,» dedim. «Yorgun görünüyorsun. Franco'ya söylerim, çocuklardan birini koyar senin yerine.»

«Sağolun, Bay Blake. Gerçekten de pek iyi değilim.»

Salona dönüp pistin yanında durdum. Alexandra kımıldamaya çalışıyordu. Gelgelelim pek basaramadı. Giyeceklerin altındaki vücudu incelemeye çalıştım. Göğüsler dolgun, bel ince, kalça küçük, bacaklar uzun.

Öyle mi, böyle mi? Verir mi, vermez mi? Meraktan çatlayacağım.

Madelaine, Sammy'yle dansediyordu. Sammy'nin on beşlik pilici de görünürde yoktu. Tuvalet-teydi herhalde.

'Hımhım Amerikalı'yla Franklin masaya dönüyorlardı.

«Merhaba, Tony,» Pistten ayrılan bir kız. Bir içim su. Kolumu sıkıyor. «Ne zaman görüşeceğiz?»

O kızla yatıp yatmadığımı bir türlü hatırlayamadım. Bazı geceler yatağa girerken öyle sarhoş oluyorum ki yanımda kıvranan karının kimliğini bile çıkartamıyorum.

Tanınmış bir şarkıcıyla beraberdi kız. Steve Scott. Güçlü İngiliz erkeği tipini yeniden canlandırmaya çalışan şarkıcılardan biri. İşinde çok başarılıydı. Kız da dansözdü. Adını hatırlamıştım. Carolyn Bilmem-ne. Gidip onların masasına oturdum ve ocaktan birer içki ısmarladım.

Steve, «Yarın akşam bir partiye gelmek ister

misin?» diye sordu. «Benim evde. Kendi şişeni ve kendi pilicini getireceksin yalnız.»

«Olur.» Kalabalıkta Alexandra'yı gözden çıkırmamaya çalışıyordum.

«Mutlaka gelmelisin,» dedi Carolyn. «Çok eğleneyeceğiz.» Steve'in adresini yazıp verdi, kâğıdı cebime attım dalgın dalgın. Hiç işim yoktu da pazar günü partiye gidecektim.

Flowers ağır bir 'soul' plağı koymuştu. Alexandra'yı bir daha gördüğümde o salak oğlan kıza sınıksık sarılmıştı. Tamam, Flowers, sen o müziği şimdi kesersin. Hemen o yana koşup hızlı bir şeyler çalmasını söyledim. Müzik değişince Alexandra'yla Jonathan hiç düşünmeden birbirlerinden uzaklaştılar. Suki'yle Michael'ın hâlâ birbirlerine yapışık kaldıklarını görünce sevindim. Massey de görmüştü durumu. Ben masaya otururken, «Sanırım bizim kız elden gitti,» diye şakalaştı. «Ona yüz veren ilk beyaza kaçacağını biliyordum zaten.»

Pekiii... 'Hımhım Amerikalı'yı Massey'ye kalasam? Olmaz. Zencilerden hoşlanmaz o. Yıldız olmayanlardan yani. Massey de iri memeli kızlardan hoşlanmaz. Şansım yokmuş.

Alexandra masaya dönüyordu. Yüzü kızarmıştı. «Bizimkiler bizi bırakıp kaçmışlar, Jonathan,» dedi. O salak oğlana şakacı bir gülüşle bakıyordu. Kolunu tuttum, hemen çekti. Kabalık etmeden.

Tanrım! Teni kadife gibiydi.

«Dinleyin,» dedim. «Sizi ş'aapmak istiyorum.. (Açıkça söylesem mi acaba?) Kulübe üye yapmak istiyorum. Gelin de büroya geçelim.»

«Şimdi mi?» Şaşırmıştı. «Ayrıca, çok naziksiz ama ben üye olmaya pek...»

Sözünü bitirmesine fırsat bırakmadım. «Mut-

laka üye olmalısınız. Bir dakikalık iş. Üye olursanız her istediğinizde girebilirsiniz buraya.»

«Peki,» deyip kalktı. «Hadi gel, Jonathan.»

Jonathan da kalktı. Palamudu işlettim son hızla. «Siz burada kalın,» diye söylendim. «Yoksa masayı kaparlar, döndüğünüzde oturacak yer bulamazsınız.»

Oturdu. Olmuştu bu iş.

Kızın kolunu sımsıkı tuttum bu kez. Kalabalığın arasından geçtik. Michael'la Suki'yi görebilmek için piste bakıyordu boyuna. Hole çıktık, sonra da bir kat aşağıdaki büroya indik. Aşağısı karanlıktı; müzik sesi belli belirsiz duyuluyordu ancak. Kapıyı açıp ışığı yaktım. Çıplak sayılabilecek bir odaydı burası. Dosya dolabı, bir yazı masası, iki iskemle. Hiç romantik değil.

Alexandra hafifçe gerinerek esnedi. Göğüsleri kazağını germiştir. Kızın üstüne atılmak, sırtındaki yırtıp hemen oracıkta çılgınca sevişmek istiyordum. Bu küçük kuş kanıma girmişti gerçekten. Gelgelelim ağırdan almak zorundaydım. Sevdadan kurtulacaksam kızı elde etmem gerek, kızı elde etmek için de kafayı kullanmak gerek.

Bir sigara yaktım sinirli sinirli. O da iskemleye oturdu, pembe tırnaklarıyla masanın üstünde trampet çalmaya başladı. «Michael'in dans ettiği o korkunç kız kimdir?»

'Kıskançlık' adındaki eski bir şarkıdan birkaç mezür mırıldandım. Dik dik baktı yüzüme.

«Emin olun ki kıskanmış değilim.» Çenesini havaya kaldırmıştı. O hareketine de âşık oldum birden. «Yalnız kız gerçekten korkunç. Kimin nesidir?»

«Kaz kafalı bir manken. Michael sizin sevgiliniz mi?»

«Yoo, hayır.» Yüzü kızarmıştı. «Biz yıllardır tanışırız aslında. Madelaine'in ağabeysi olduğu için sık sık görüşürüz. Ancak ilk kez birlikte gezmeye çıktık.»

İş anlaşılmıştı. Arkadaşının ağabeyisine çocukluğundan beri âşık olan öğrenci kız. Oğlandan yakında kurtuluruz öyleyse.

Üye kayıt fişlerinden birini çektim, masanın üstünde duran orası burası dişlenmiş kurşun kalemi alarak anlamsız birtakım çizgiler çizmeye başladım. Alexandra soran bakışlarla bakıyordu yüzüme; o güzelim kestane rengi gözleriyle.

«Adresiniz?» İster inanın, ister inanmayın, elim ayağım kesiliyordu bu kızın karşısında.

«Hangi adresi versem acaba? En uygunu hangisi? Annemin adresi daha mı doğru olur?» Yüksek sesle düşünüyordu. «Hafta sonları orada olacağım herhalde. Sürekli adresim de orası.»

Annesinin adresini istemiyordum ben. Uygun bir adres de istemiyordum. Uygunsuzu söylesin bana.

«Hayır, en doğrusu buradaki adresimi vermek ama orada ne kadar oturacağımı da bilmiyorum.»

Alexandra kız mıydı acaba? Yok canım, olamaz. Londra'da, on dört yaşını aşmış da kız kalan kız olamaz. Öylesine Sammy bile rastlamamış henüz.

«Madelaine'le ortak bir kat tuttuk,» diye açıkladı övünçle. «Madelaine de üye olabilir mi? Adresim Dundee Court 14, Chelsea.»

Bak sen; Chelsea! Neden gidip o hergele mahallesinde oturmak istemişti peki? Neyse, hiç de-

ğilse Londra'daydı; annesinin ya da babasının evinde de oturmuyordu. «Telefon numaranız?» İlk telefon ettiğim gün neler söyleyeceğimi prova ediyordum içimden.

Telefon numarasını da verdi. «Çok güzel,» dedim. «Üye kartınızı bu hafta içinde göndeririz. Ondan sonra sizi sık sık görürüm umarım.»

Yüzü kızardı yine. Kızarmasını becerebilen kızlar henüz yok olmamış demek. Ayağa kalkarken, «Sanmam» diye mırıldandı. «Pazartesi günü işe başlıyorum. Saat dokuzda işte bulunmam gerek.»

«Sabahın dokuzunda mı?» Şaşkınlığım sesimden belli oluyordu. Sabahın dokuzu! Gülünç.

Gülümsedi. «Evet, elbette. Sekreterlik yapacağım ben.»

Ben mi kaçırıyorum, yoksa gerçekten övünçle mi söyledi bunu?

Sekreter ha? Karşımdaki Benjamin Khaled'ın kızı olabilir mi? Gırtlığım sıkışmıştı; boşver dedim kendi kendime. Parası yoksa yok. Yine de hoşuma gidiyor. Şu namussuz moruğa bakın! Kendi öz kızından parayı esirgiliyor, onu çalışmak zorunda bırakıyor. Fontaine tepeden tırnağa vizona sarınır, bu yavrucak ekmek parasını kazanmak zorunda. Amma iş be!

Belki de böylesi daha iyiydi. Kıza parası için askıntı olduğumu söyleyemezlerdi hiç değilse.

Alexandra kapıya yönelmişti. Hiç kuşkusuz yukarı çıkıp Michael'in ne yaptığını görmek için acele ediyordu. Ben de aptal gibi masada oturuyordum hâlâ.

Onu istediğimi anlamıyor mu bu kız? Farketmiyor mu? Herhangi bir insan gibi davranıyor ba-

na. Övünmek istemem ama, ağzım laf yapar, konu-
ştuğum zaman ağzımın içine bakar herkes. Üs-
telik yakışıklıyım. Canına yandığımın, bu kız ba-
na biraz ilgi göstermeli be! O uzun saçlı, öğrenci
kılıklı oğlanın peşinden koşacağına...

Yukarı çıktık. Tina bana bakıp bilgiç bilgiç
gülümsedi.

Masaya oturunca da Sammy yüksek sesle ba-
ğırdı. «Siz nerelerdesiniz yahu?» Derken, 'Hımhım
Amerikalı', «Tony, sevgilim, beni unutuyorsun!»
diye sızlanmak cüretini gösterdi.

Tamam, burama gelmişti artık. İyice çizmeyi
aşmıştı. Takma kirpikleriyle takma saçını toplasın
ve evimden defolup gitsin!

Alexandra belli belirsiz bir tedirginlikle sordu.
«Michael hâlâ pistte mi?»

Madelaine başını salladı. O da tedirgin görü-
nüyordu. Ben bu fırsatı kaçırmamaya karar ver-
dim, Alexandra yerine yerleşmeden, «O oturmuyor-
sa biz kalkarız,» deyip kızı piste sürükledim.

'Hımhım Amerikalı'nın hayret dolu bir çığlık
atarak arkamdan bağırdığını işittim. «Şu orospu
çocuğuna bakın!»

Alexandra tam kol uzaklığında tutuyordu be-
ni. Flowers'a işaret edip ağır bir şeyler çalmasını
istedim. Alexandra, «Sevgiliniz çok kızdı,» diye
söylendi.

«Sevgilim mi? Hangi sevgilim? O kızı ilk kez
bu akşam gördüm ben.»

Gülümsedi. İnsanı çılgına çeviren o saf gülü-
şüyle. Flowers plağı değiştirdi kızı biraz yakına
çektim. O da biraz debelendi ama sıkı yakalamış-
tım, kurtulamadı. Temiz saç ve dişmacunu koku-
su geliyordu burnuma. Dolgun göğüsleri bedenime

değiyor, ince beli elimin altında kımıldıyordu. Bu kıza sarılmanın bu kadar tatlı olacağını başından anlamıştım ben.

Birden, «Şuradaki Steve Scott değil mi?» diye sordu. Steve'le Carolyn birbirlerine sarılmış biraz ötemizde sallanıyordı.

«Evet, o. Beğenir misiniz onu?»

«Hem de çok!» Küçük bir öğrenci olmuştu «Her plağını alırım. Nefis bir sesi var bence.»

Şimdi imza defterini çıkaracak diye düşündüm. Çok saf, çok şeker bir kızdı gerçekten.

Ansızın parlak bir fikir geldi aklıma. «Öyle tatlı bir kızsınız ki size bir iyilik edeceğim,» dedim.

O iri gözlerle baktı.

«Yarın akşam Steve Scott'un evinde verilecek bir partiye gitmek ister misiniz?»

«Sahi mi? Gerçekten onunla tanışabilecek miyim yani?»

«Tabii. Ben sizi götürürüm. Oldu mu?»

Biraz düşündü. «Sizi çağırdı mı?»

E yani! Bu kadarı da fazla. Ağırbaşlı bir havayla karşılık verdim. «Elbette. Gidiyoruz, tamam mı?»

«Madelaine de gelebilir mi?»

Madelaine'in anasını! Madelaine şurama gelmişti artık. «O biraz yakışksız kaçır ama biz gideriz,» dedim.

Çok kısa zamanda verilen bir karar. «Peki. Yalnız ben biraz erken dönmek zorundayım.»

Doğru yapmış mıydım acaba? Steve'in partileri orji havasına girer her zaman. Aldırma, olmazsa oradan çıkar başka bir yere gideriz. Şöyle romantik bir lokantaya. Ya da benim eve. Edgeware

Road yakınlarındaki devlethaneye. Her gün taşınmaya karar veriyorum ama para nerede!

Yanından geçerken Flowers bana kötü kötü baktı, o çılgın gözlerini devirerek, «Bu gece hangimiz disk jokey?» diye sordu. Bazen çok sinirli oluyor bu çocuk. Kimsenin ama kimsenin bilmediği çılgın bir müzik çalarak kendinden geçer, biraz da bizim sevdiğimiz bir şeyler çal dersin günlerce surat asar. Bazen de öyle çok esrar çekmiştir ki ne çaldığının farkında değildir. Gelgelelim formunda olduğu günler onun üstüne disk jokey yoktur. Kimse onun canlandırdığı gibi canlandıramaz milleti. Eşsizdir Flowers.

Alexandra, «Ne giyeyim?» diye sordu.

Karı milleti bu soruyu sormadan edemez. Ne giyeceklerine çoktan karar vermişlerdir oysa.

«Süslenmeye gerek yok. Canınız ne isterse giyebilirsiniz.»

Canı, arkasında upuzun fermuarı olan bir elbise isterdi belki. Soyması çok kolay olurdu o zaman.

Alexandra geldiğinden beri işle pek ilgilenmemiştim. Bir köşede bir olay çıktığını fark ettim anıszın. Garsonlardan üçünün sırtını, Franco'nun kaygılı yüzünü görebiliyordum. Alexandra'ya sarılmak öyle hoşuma gitmişti ki kızı bırakmak istemiyordum. Ne var ki işi düşünmek gerek. Üstelik bunun yarını da var. Yavruyu bizim masaya doğru ittim usulca. «Hadi siz gidip oturun. Şurada kötü bir şeyler oluyor sanırım. Bakmam gerek.» Sarhoş serseri, oyuncu Stewart Wade yere oturmuş, bildiği bütün küfürleri sıralıyor, garsonlar da ona İtalyanca karşılık veriyorlardı uzun uzun. Adamı yerden kaldırmaya çalışıyorlardı ama o ayyaş bo-

yuna yumruk sallıyor, nereye vurduğuna hiç bakmıyordu.

Franco'ya sokuldum. «Ne oldu buna?»

Üç beş kol salladı. İtalyanlar heyecanlandılar mı kollarının sayısı birden artıyor sanki. «Pezevenk hesabı ödemek istemiyor,» dedi. «Çocuklardan birinin burnunu kırdı. Hiçbir yerde hesap ödemezmiş o.»

Garsonları aralayarak ilerledim.

«Hadi kalk, arkadaş,» dedim. «Olay çıkarma hadi. Kalk.»

«Aa, Tony!» Duvarlarda yankılanan gür bir sesi vardı. Shakespeare oynuyor. «Şu anasını ittiğimin budalalara söyle de beni rahat bıraksınlar.»

«Hadi gel, ahbap, dışarıda konuşuruz.»

«Ben burada oturmak istiyorum.» Oturdu da. Yüz kiloluk gövdesini büsbütün yaydı, çocuksu bir sarhoş gülüşüyle gülerek oturdu. «Hepinizin anasını!» diye bağırdı neşeyle. «Stewart Wade derler bana! Eşsiz sanatçı Stewart Wade! Hepinizi, hepinizin anasını avradını...»

Garsonlar homurdanmaya başlamışlardı.

«Yerden kaldırın ve dışarı atın,» dedim. Daha fazla sabredemeyecektim. Onun gibileri hiç gelmeseler de olur.

Verilen işten hoşlanan garsonlar herifi kollarıyla bacaklarından yakalayarak dışarı taşıdılar. Wade bas bas bağıırıyordu. «Anasını ittiğimin, polisleri getirmezsem...» Birden sızdı. Mikro-mini etek giyen, futbolcu gibi bacakları olan iriyarı bir karı da onun peşinden çıktı.

Franco'yla birbirimize bakıp omuz silktik. Bizim meslekte her şeye alışıyor insan.

Masaya döndüm. Michael'la Suki de dönmüş-

lerdi sonunda. Alexandra kalkmak istediğini söyledi; Jonathan'la Madelaine de gitmek istiyorlardı. Yalnız Michael hiçbir şey söylemeden oturuyor, Mary Quant marka pudriyerin aynasında yüzünü inceleyen Suki'ye bakıyordu. Bakışları camlaşmıştı.

Jonathan, «Hesabı getirebilir misiniz?» diye sordu.

«Hesabınız yok,» dedim. Michael'a bakan Alexandra'ya bakıyordum. «Benim konuğumsunuz bu akşam.»

«Ah, gerçekten çok nazıksınız.» Madelaine'di bu. Fena kız değildi Madelaine. Aile kızı ama fena kız değil. Alexandra için iyi bir arkadaş. Oynaklığı, uçarılığı falan yok; güzel değil, topluca.

Ayağa kalkıp masadakilere hoşçakalın dediler. Kapiya kadar geçirdim onları. Alexandra'yı bir yana çekmeyi başardım. «Yarın akşam sekizde sizi almaya gelirim.»

«Ha, evet. Olur.» Partiye gideceğimizi büsbütün unutmuştu sanki.

Asansöre doluştular. Alexandra'nın Michael'a suçlarcasına baktığını gördüm. Ağzını açıp bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu; o anda asansörün kapısı kapandı.

Ertesi geceyi düşünerek gerindim. Michael'ı çok kısa bir zamanda unuttururdum ben ona.

Saat ikiye gelmişti; gecenin doruğu. Flowers yerinden çıkıp yanıma sokuldu. «Ben köşeye kadar gidiyorum, baba,» diye mırıldandı. Beyaz çekecek demektir; hiç değilse kulüpte içmeyecek kadar akıllı var...

Hal, mavi saçlı ihtiyar dulla çıkıyordu. Hayranlık duyuyorum bu oğlana; hava basmasını çok

iyi biliyor. Bana bakıp göz kırparak, «Biz biraz şimendifer oynamaya gidiyoruz,» diye söylendi. Kadının parasıyla o oynayacaktı tabii. Çılgın bir kumarbazdı. Bir günde dünyanın parasını kazandığı olur, paranın hepsini üstüne başına harcardı.

Kadın da bana bakarak nikotinden sararmış dişleriyle gülümsedi. «Küçük kulübüne bayıldım, tatlım,» dedi.

Hal, «Mamie'nin bir kız arkadaşı var,» diye ekledi. «Haftaya Londra'ya gelecek. İstersen dördümüz birlikte gezeriz.»

Kız arkadaş! Karı altmışına gelmişti be! Hiç gülmeden başımı iki yana salladım. «Ne yazık ki benim günlerim çok dolu.»

«Vah vah. Doğrusu çok üzüldüm, tatlım. Arkadaşım senden çok hoşlanacaktı eminim.»

Çok namussuzdu bu Hal. Benim yaşlı karımla alışverişim olmadığını bildiği halde denemekten vazgeçmezdi bir türlü. Beni de jigolo yapmaya çalışır boyuna.

«Senle ben, Tony,» der. «İkimiz bir arada çalışsak mahvederiz karımları.»

İstemez, teşekkür ederim. Fontaine bana yetiyor. Onunla ancak baş edebiliyorum. O da günden güne zorlaşıyor.

Fontaine... Kadın yolculukta olduğu için aklımdan çıkmıştı. Yolculuktaydı ama yakında dönerdi herhalde. Alexandra'yla benim aramdaki ilişkiyi nasıl karşılayacaktı peki? Biraz düşününce iyi karşılamayacağına karar verdim. Hiç iyi karşılamayacaktı. Durum tehlikeli. Aklın varsa, dedim kendi kendime, Bayan Alexandra Al Khaled'e on metrelik bir sopayla bile dokunmaman gerekir.

Gelgelelim kıza tutulmuştum bir kere; iyice aklıma takılmıştı. Tamam anladık, yaptığımız iş akıllıca bir iş değil. Olmazsa olmasın. Fontaine nereden bilecek ki? Alexandra'yla hızlı bir aşk yaşar, sonra da hoşçakal, bebek deyip çekerdim. İçimden gelen bir ses, «Salaksın, salak,» diye mırıldanıyordu ama duymazlıktan geldim.

Ofkeli bir ses, «Tamam, hayatım, bu iş burada biter,» diye söylendi. 'Hımhım Amerikalı'. Bir altmış beş boyundaki gövdesinin her yanı titriyor öfkeden.

«Evet, haklısın, bu iş burada biter,» demek istiyordum ya Alexandra iyice isteklendirmişti beni. 'Hımhım Amerikalı da elimin altındaydı, hazır-
dı ve o gece gözüme kestirdiğim başka bir kadın yoktu. Onunla bir gece daha geçirmek büyük bir güçlük sayılmazdı benim için. Kıcını okşadım. «Onlar müşteriydi, tatlım. Para ödeyen müşterilere iyi davranmak gerek.» Dudaklarını sarkıttı, kolumu omuzuna doladım. «Gel hadi, dans edelim.»

8

ALEXANDRA

Müthiş bir hafta! Rüzgâr gibi geçen bir hafta. O kadar çok şey oldu ki! Maddy'yle ben *kendi* evimizde oturuyoruz artık! Chelsea'da! Ve pazartesi günü işe başlıyorum! Bu gece de Michael'la çıkacağım! İnanılacak şey değil! Çok şanslıyım. Annem önerimi çok iyi karşıladı. «Yalnız akılsızca bir iş yapmamaya bak,» dedi. «Bir de hafta sonlarında mutlaka eve gel ki doğru dürüst bir yemek ye.» Bir yanda bulundurmam için elli sterlin verdi bana. Londra'ya gelip tutacağımız evi de gözden geçirdi. Fortnum and Mason'da öğle yemeği yedik

o gün. Annem bize bir çay takımı ve çatal bıçak armağan etti. Gerçi tuttuğumuz ev dayalı doşeli ama eski çatal bıçaklarla yemek yememelisiniz diyor annem. İsviçre'deki okulda kullandığımız çatallarla bıçakları görseydi yüreğine inerdi herhalde.

Peter Lincoln Smith olayını Maddy'ye anlattım; enine boyuna konuştuktan sonra onun gerçek bir hayvan gibi davrandığına karar verdik. Maddy olanları babama anlatmam gerektiğini söylüyor. Gelgelelim ben istemiyorum. Anlatırken utanıcımdan ölürüm. Çocukca bir davranış olur ayrıca.

Gerçekten sevdiğimiz bir çocuk olursa her şeyi yapabileceğimize karar verdik ikimiz de. Yani adamını seçmesini bilirsek, onunla yatabileceğimize karar verdik. Cinselliğin çok güzel bir şey olduğunu söylüyor herkes. Kızlık kavramı eskidi; bakirelik, modası geçmiş bir şey sayılıyor.

Ben Michael'la yatmaya karar verdim ama bunu kimseye açıklamadım. Doğum kontrolü konusunu da konuştuk Maddy'yle. Saatlerce konuştuk. Maddy, şöyle yaşlı bir doktor bulalım, bize doğum kontrol hapları versin diyor. Hap kullanmak öbür yöntemlerden daha onurlu bir şey. Üstelik öbür yöntemler çok karışık. Ne bileyim, insanın aklını karıştıran şeyler yani.

Cinsellik konusunda ikimiz de bilgisiziz. Peter'ı da sayarsak, şimdiye kadar üç erkek öptü beni. Maddy'nin durumu da aynı. Yalnız o bir kere de yarı yarıya soyunmuştu; bahçıvanın, bluzuyla sutyenini çıkardığı gece. O geceyi çok konuştuk. Maddy dizlerimin bağı çözöldü ama çok güzel bir duyuydu diyor. Bahçıvan onu öpmüş, bebek gibi

meme emmiş, ancak Maddy daha ileri gitmesine izin vermeyince çok kızmış.

Maddy'nin göğüsleri küçüktür. Benimkiler daha büyük. Michael'ın göğüslerimi göreceğini düşününce çok utanıyorum.

Madelaine, «Acaba Jonathan Roberts nasıl bir oğlan?» diye sormaya geldi. «Michael'ın seninle çıkmak istemesi ne tuhaf değil mi? Bakarsın sonunda görümcen oluveririm.» Kıkır kıkır güldü.

Yüzüm kızardı. «Saçmalama,» dedim. «Londra'da kimseyi tanımadığımız için bizi gezdirmek istemiştir oğlan.»

«Hah, tam buldun. Michael bana bir günden bir güne iyi davranmamıştır. Aslında çok bencil-dir o. Bana kalırsa seni gözüne kestirdi. Senin el değmemiş beyaz gövdeni istiyor bence. Et tutkus-u.»

Şu kız da bazen öyle sinir ediyor ki insanı!

Michael bir gün önce telefon etmiş, bir erkek arkadaşıyla gelip bizi gezmeye götüreceğini söylemişti. Telefona Maddy çıkmıştı, ben de konuşulan-ları duymaya çalışıyordum. Maddy bana dönüp fısıldadı: «Sen gitmek istiyor musun?»

«İsterim,» dedim. «İsterim elbette.»

Karar verilmiş oldu böylece. Çok sevindim. Sekizde gelip bizi alacaklar.

Michael spor giyinmemizi söylemiş kardeşine. Hemen Kings Road'a koştum, bir Jaeger mağazası bularak tivit bir pantolonla yeşil bir kazak aldım. Öbür mağazaların vitrinlerinde nefis şeyler vardı ama annem, «Bir mal alırken en iyi kaliteyi almaya bakın,» derdi hep. Jaeger'ın kalitesine güvenebileceğimi biliyorum.

Michael'la arkadaşı Jonathan yarım saat ge-

ciktiler. Beklerken çok heyecan çektim. Bizi unuttular diye ödüm koptu.

Jonathan tatlı bir çocukmuş. Maddy durumdan hoşnut görünüyor.

Michael, «Evet, kızlar, size kenti göstereceğiz,» diye söylendi. Sarı balıkçı kazakla siyah pantolon giymiş. Harika bir şey olmuş! Öyle yakışıklı ki!

Hepimiz Jonathan'ın mini arabasına doluştuk. Maddy'le ben arkaya oturduk, oğlanlar öne. Bir bodrum lokantasına götürdüler bizi. Müthiş kalabalıktı. Köşede bir masaya oturduk. Çam tahtasından yapılmış bir masa, cam şamdanlar, içlerinde siyah mumlar. Çok romantik ama biraz patırtılı bir yer

Ben Michael'ın karşısına oturmuştum. Bir ara bana doğru eğildi, «Bu gece hiç fena değilsin, Londra sana yarıyor,» dedi.

Tanrım, ne güzel bir gece.

Kırmızı şarap içtik, salçalı tavuk yedik. Maddy, Jonathan'la çok iyi anlaşıyor. Michael da bana çok iyi davranıyor. Yemeğin sonunda çok tatlı bir şey söyledi. «Ben seni biraz aptal bulurdum ama —bir kız için— bayağı akıllı sayılırsın.»

Oradan çıktığımızda saat on ikiydi. Michael elimi tuttu. Harika!

Jonathan, «Şimdi ne yapıyoruz?» diye sordu Michael'a. «İstersen 'Judie's'e uğrayalım. Biraz dans ederiz.»

«Aman, istemem. Orasını hiç sevmiyorum ben. Mezar kaçkınlarıyla doluyor her zaman.»

Birden, «İsterseniz 'Hobo'ya gidelim,» deyiverdim. Daha önce gittiğimde pek eğlenmemiştim ama yanımda Michael olunca iş değişirdi.

«Üye değiliz,» dedi. «Üye olmayanı kapıdan sokmazlar orada.»

«Zarar yok. Babam... oraya ortak oldu. Girebileceğimize eminim.»

«Cumartesi gecesi olacak şey değil, tatlım.» Jonathan karşı çıkıyordu şimdi de. «Ne kadar tanınmış insan varsa cumartesi gecesi hepsi oradadır. Londra'nın en gözde diskosu orası.»

«Bakın, ben girebileceğimizi sanıyorum.» Kulübü önemli bir yer olarak görmelerine sevinmiştim. Yöneticinin adını hatırlamaya çalıştım. Tony. Bir şey. Bird mü? Beard mi? Pek emin değildim.

Madelaine, «Alex olur diyorsa gidelim,» diye söylendi.

Jonathan, «Boşuna gitmiş olacağız,» dedi. «Oraya girmek olanaksız. Ancak Marlon Brando fan olacaksın ki...»

Michael kolumu sıkarak gülümsedi. «Hadi bakalım, Marlon. Olanaksızı gerçekleştir de görelim.»

Ben de huzursuz olmaya başlamıştım sonunda. Yani içeri giremezsek? Keşke hiç ağzımı açmasaydım.

Kulübün önüne gelince arabaların çift sıra park edilmiş olduğunu gördük. Bütün sokak doluydu. Jonathan bizi kapıda indirip arabasına yer aramaya gitti.

Siyah bir spor arabayla çok güzel bir kadın geldi. Arabayı sokağın ortasında bırakıp içeri girdi. Michael kadının arkasından bakakalmıştı. Kıskaçlık duyduğumu fark ettim.

Az sonra Jonathan da dönüp geldi, hep birlikte içeri daldık. Ben önde gidiyordum.

Antredeki masada oturan sarışın bir kız bana bakarak, «Evet, buyurun?» dedi.

«Biz... ııı... Benjamin Khaled'ın... dostlarıyız. Gelebileceğimizi söylemişti de...»

«Yer ayırttınız mı?»

«Hayır ama...»

«Çok üzgünüm.» Omuzlarını kaldırmıştı. «Yer ayırtmadıysanız hiçbir şey yapamayız.»

Jonathan, «Ben demiştim,» diye söylendi alayla. «Yürüyün hadi, gidelim.»

«Bir dakika.» Utangaç davranmamaya karar vermiştim. «Bay Bird burada mı acaba?»

Masada duran kız, «Kiiim?» diye sordu.

«Bay Tony Beard.»

«Haa, Bay Blake demek istiyorsunuz.» Masa'nın üstündeki bir düğmeye bastı, garsonlardan biri koşup geldi. «Luigi,» dedi sarışın kız, «Bay Blake'e haber ver — *buradaysa tabii* — Bay Khaled'in arkadaşları olduklarını söyleyen bazı kimseler onu arıyorlar.»

Bana bakarak anlayışlı bir tavırla gülümsedi. «Cumartesi geceleri mutlaka yer ayırtmak gerekir. Ayrıca, içeri girebilmeniz için üyelerimizden birinin giriş kartını imzalaması gerekir. Sizin yerinizde olsam Bay Khaled'la konuşurum...»

Arkamda duran birinin, «Çok üzgünüm ama tek bir masa bile yok,» dediğini duydum.

Hemen döndüm. Kulübü yöneten adam. Gülümsedim. «Merhaba, beni hatırladınız mı?»

Oh çok şükür. O da gülümsüyor. «Elbette hatırladım.»

«Bizi bir yere sığdırabilir misiniz acaba? Babam yapabileceğinizi söylemişti de.»

Sıkın bir gülüşle gülümseyerek bekledim. Bizi geri çevirirse korkunç bir şey olacak. Neyse başardım. Bizi bir yere sıkıştıracağını söyledi, Micha-

el'in kolunu tutup yürüdü. Biz de peşinden.

Harika bir yer burası. Akıl almaz danslar, dans edenlerin ustalığı, o gürültülü müzik. Buraya Michael'la gelmek nefis bir şey. Birilerinin masasına oturttu bizi. Ben Michael'ın yanımdaydım ve birbirimize yapışmak zorunda kalmıştık. Elimi tuttu, «Güzel,» dedi. «Çok, çok güzel.»

Başlangıçta çok güzeldi ama az sonra tuhaf bir kız geldi masaya. Michael'a bakıp göz süzmeye başladı ve Michael hemen hemen bütün gece onunla dans etti.

Çok yazık oldu. Gecenin tek sevinilecek yanı şu: Steve Scott'ı gördüm! Hemen yanımdaydı! Ve Tony Blake beni onun evinde verilecek bir partiye götürecekti yarın akşam!

Eve dönerken hiç ağzımı açmadım. Jonathan kapının önünde park etti, Maddy'yle ikisi fısıllama bir şeyler konuşmaya başladılar. Ben de arka kanepeye Michael'la kısıllı kalmıştım.

«Evet, küçük Alex,» dedi Michael. «Çok yakında yine görüşürüz umarım.»

Küçük Alex! Buyurun bakalım.

«Dinle, Maddy,» diye seslendim. «Yarın akşam Steve Scott'ın evinde bir partiye gideceğiz. Tony Blake götürüyor bizi.»

Maddy bir çığlık attı. «Ayy! Deme! Nasıl başardın bunu?»

Michael, «Tony Blake'le çıkamazsınız,» dedi. «Nedenmiş?» Yüreğim çarpıyordu.

«Nedeni yok. Çıkamazsınız. Sizin gibi akılsız küçükleri akşam yemeğinde meze diye mideye indirir o!»

Bizim gibi akılsız küçükler! Ay, deli olacağım!

«Hadi, Maddy, eve girelim!» Bana akılsız küçük diyor ha!

«Yemek için teşekkür ederim,» deyip atladım, Maddy'yi beklemeden apartmana daldım.

Gözlerim yaşarmıştı.

Sanırım âşık oldum.

9

FONTAINE

New York çok soğuk. Mağazalar da, sokaklarda rastladığım insanlar da çok sıkıcı. İngiliz olduğumu anlayınca benimle saatlerce konuşabileceklerini sanıyorlar. İngiltere'nin bilmem neresinde doğan ninelerinden söz etmeye kalkışıyorlar. Bugün Bendels mağazasında hiç tanımadığım bir kadın yanaştı yanıma. Yayıık bir Güneyli şivesiyle konuşarak sırtımdaki 'cici çinçillayı' nereden aldığımı sordu. Paltomu bakışlarıyla üstümden alacaktı neredeyse. Yine de, çok, çok varlıklı kadınları giyinmesini biliyorlar.

Ray, sosyetenin gözbebeği olmuş. Herkes mi-zampli yaptırmak, saç taratmak için ona gidiyor. Bu arada kadınsı bir tavır edinmiş. Dehşete kapıldım! O güçlü erkek bu hale gelsin! Belki yanı-lıyorum ama bu konularda pek az yanı-lırım ben. Benimle yatmayı bile önermedi. Başarı başını dön-dürmüş olmalı. Benjamin'le konuşmalıyım. Ya kua-för salonunu elinden almalı, ya da başka bir şey düşünmeli.

Burada bir hafta kaldıktan sonra Tony'yi dü-şünmeye başladım. Erkeksiz geçen bir hafta. Yal-nızca bir ilişkim oldu burada. Bir arkadaşımın ko-casıyla iki saatlik bir aşk yaşadım. Pek önemli de-ğil. Biraz da sıkıcı.

Tony'yi birkaç günlüğüne buraya getirtmek eğlenceli olabilir. Aygırımı göstereyim millete. Benjamin'e, 'Hobo'nun New York şubesini açmayı düşündüğümü, Tony'nin fikrini almak istediğimi söyleyebilirim. Burasını çok sevecektir Tony. Ona giyecek bir şeyler alırım, kenti gezdiririm.

Evet, en iyisi Benjamin'e bu gece telefon edip her şeyi ayarlamasını istemek. Tony pazartesi gü-nü burada olabilir. Hafta sonunda birlikte döne-riz.

Özenle giyindim. Öğle yemeğini '21'de yiyece-ğim. Sarah'yla; iki saatlik âşığımanın karısıyla yani. Bana son sevgilisini anlatmak isteyecektir. Kent-te yaygın olan dedikoduya bakılırsa Çinli bir gar-sonla sevişiyormuş. Sarah'nın garip zevkleri var-dır öteden beri; onun için hiç şaşırmadım. Tony'ye bayılacaktır Sarah. Çok iyi öğrenim görmüş bir sosyete kadınıdır. Otuz yaşlarında, incecik ve çok güzel. Foto-model olarak çalışırdık birlikte. Texas'-lı bir petrol kralıyla evlendi önce. Sonra da Cali-

fornia'lı bir emlak kralıyla. Üçüncü kocası adı sanı olmayan bir yazar: Allen. Sarah'nın dünya kadar parası var, Allen de o parayı harcamayı biliyor. İkisi de dışarıdan çöpleniyorlar ve kimse kimseye karışmıyor. Allen'la yattığımı söylersem Sarah'nın hoşuna gider aslında. Ne yazık ki pek başarılı bir seans olmadı. Düş kırıklığına uğrattı beni.

Sarah'nın güzelliği üstünde yine. Lezbiyen olmaya karar verirsem onu denerim önce. İnce bir Slav yüzü, ortadan ayrılmış, sımsıkı toplanmış kuzgunkanadı saçlar. Sarı giymiş. Bu yılın Dior'larından. Ben Yves St. Laurent'dan giyinmiş olduğum için daha avant garde sayılırım.

Şampanya kokteylleriyle başladık, ızgara et ve kavunla bitirdik. Hayat denen şey bitmez tükenmez bir kalori hesabı.

«Hadi anlat,» dedim.

Baygın baygın bakarak gülümsedi. «Fontaine, şekerim, doğunun gizemli erkeğini tatmadıysan hiç yaşamamışsın demektir.»

Ben de gülümsedim. «Erkeğimin uzun boylu olmasından hoşlanırım ben.»

Kıs kıs güldü. «Önemli olan nicelik değil, niteliktir.»

«Bana nicelik gerek. Niteliğin canı cehenne-me!»

Güzel bir yemek oldu. Sarah'yla arkadaşlık etmekten öteden beri hoşlanırım zaten. Benzer yanlarımız çoktur.

Daha sonra Benjamin'e telefon ettim. «Fevkâlade bir şey düşündüm, sevgilim. Burada da bir 'Hobo' açmak istiyorum. Evet, burada. New York'ta. Tony Blake'in birkaç günlüğüne buraya gelmesini sağlayabilir misin? Hemen gelsin. Yolu bulu-

nabilirse hemen yarın. Çok iyisin, canım. Aaa, tabii özledim. Sekreterin gerekli hazırlıkları yapıp bana telefon etsin. Olur mu? Ben de seni seviyorum. Güle güle, canım.» Zavallı Benjamin. Onu sevdiğime inanıyor. Gerçekten. Nasıl düşünür bunu? Hiç aynaya bakmaz mı?

Eveet, bu akşam Sidwell'lerin partisine gideceğim. Yeni Courrèges'i giyip herkesin gözünü kamaştırmalı. Pek yakında Tony'yi göstererek göz kamaştıracam. Çok eğlenceli olacak!

10

TONY

Öğleden sonra dört oldu. ‘Hımhım Amerikalı’ hâlâ başımda. Bugün dinlenme günüymüş, dinleniyor. Kütük gibi yatıyor yatakta; boyasız yüzü dağınık saçlarının altına gizlenmiş. Gün ışığında turuncu görünüyor saçları; iğrenç. Onun dediğine bakılırsa filmlerde çok güzel çıkıyormuş. Mesleğinde ilerlemek merakında. Ben de onu evimden sepetlemek merakındayım.

Omuzunu tutup usulca sarstım. Yatağa biraz daha gömüldü ve hafiften horlamaya başladı. Allah kahretsin, bunu uyandırmanın tek bir yolu var

şimdi. Onu da bilirim ama canım istemiyor.

Banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Hâlâ uyuyor. Kahve yaptım, televizyonun sesini açtım, hiç kımıldamadı. Sertçe ittirdim. İçini çekerek dişi örümcekler gibi kollarını uzattı. Kolları görmezlikten geldim. Uykulu gözlerini araladı. «Hadi ya- tağa gel, hayatım.»

Hah, iyi. Aslında bu kızı Sammy'ye yamamak gerek.

«Kalk, Janine,» dedim. «Annem geliyor.»

«Annen mi?» İri iri açılmıştı gözleri. Birden doğrulup oturunca Playboy dergisinin orta sayfa- sına yaraşan turuncu başlı memelerini göz önüne serdi.

«Annem ya. Yılda bir kere aklına eser, kalkıp bana gelir. Bu gün de aklına esen günlerden bi- riymiş.»

«Allah kahretsin,» diye hımhımlayıp kalktı.

Etine buduna hiç diyecek yok. Ancak boyasız olduğu zaman yüzü şiş görünüyor, çizgileri bile se- çilmiyor. Boyanın kadınları böylesine değiştirebil- mesi de şaşılacak şey. Banyoya girip kapıyı kapa- dı. Anne numarasını aklettiğim için kendimi kut- ladım. Artık dışarı çıkıp bir şeyler atıştırabilir, sonra da Alexandra'yı almak üzere hazırlanabilir- dim. Kız evi görmek isteyebilir. Ortalığı da topar- lamalı biraz.

Janine tam bir saat sonra çıktı banyodan. Vü- cudunu kısacık bir etekle bir kazağın içine sığ- dırmış. O kalçalara mini etek yakışmıyor aslında. Aldırmaz görünmeye çalışıyordu. Durumu iyice an- laması için eşyalarını da toplamıştım.

«Hoşçakal, tatlım,» diye söylendi umursamaz-

lıkla. «Bir yerlerde görüşürüz.» ‘Hımhım Amerika-
lı’nın sonu.

Sammy’ye telefon ettim.

«Ben perişanım,» diye inledi. «O küçük fıstık
bütün gece rahat bırakmadı beni.»

«Çıkıp bir şeyler yiyelim mi?»

«Olur. Sen gel beni al.»

Sırtıma partial bir şeyler geçirdim, beş dakika
uzakta oturan Sammy’yi almak üzere çıktım. Bir
kız arkadaşın geçici olarak bana teslim ettiği kü-
lüstür bir arabayı kullanıyordum. O Uzakdoğu’da
dansözlük yapıyordu. Turneye çıkmıştı. Gece için
Sammy’nin arabasını ödünç alabilir miydim aca-
ba? Kandırabilir miyim oğlanı? Sammy’nin ara-
bası çok seksi. Egzozu ortalığı inleten alçacık bir
fallik sembol.

Sammy gerçekten perişandı. Giyinmemişti,
tırış olmamıştı, gözlerinin feri yoktu. «Ben bu genç-
lerden vazgeçeceğim,» diye açıkladı. «Kanımı emi-
yorlar yahu.»

O çevredeki küçük lokantalardan birine git-
tik. On beş yaşındaki fıstığın yataktaki akrobatik
numaralarını anlattı bana.

«Üstüne üstlük,» dedi, «giderken beş sterlini-
mi de yürütmüş. Özgür kadınlar!» Saat altı buçu-
ğu geçmişti bu arada. Eve dönüp üstümü değiştir-
mek, Alexandra için hazırlanmak istiyordum.

«Sen bu akşam ne yapacaksın, Samuel?»

«Yatıp uyuyacağım. Parmağımı kımıldatacak
halim yok.»

«Öyleyse senin arabayı ödünç alabilir miyim?»

«Neden? Sende araba var ya!»

«Lütfen, Sammy. Çok önem verdiğim bir kız-

la çıkacağım bu gece. O külüstüre bindiremem kızıl.»

Meraklı kocakarılar gibi, «Kız kim?» diye sordu hemen.

Heyecanımın sesimden belli olmamasına özen göstererek, «Dün gece gördüğün yavru,» dedim. «Alexandra.»

«Senin tipin değil o.» Şaşırmıştı Sammy. «Sen daha gösterişli modelleri beğenirdin.»

«Bu hoşuma gitti. Arabanı alabilir miyim?»

Arabanın anahtarlarını fırlattı, ben de düldülün anahtarlarını verdim. İyi oğlandır Sammy.

Eve girdiğimde telefon çalıyordu. Kapının altından da bir telgraf atılmıştı. Telefona giderken yerdeki sarı renkli kâğıdı da aldım.

«Bay Blake?» Becerikli iş kadınlarından biri. «Ben Alice. Benjamin Khaled'in sekreteriyim. Bütün gün sizi aradım ama telefonunuz bozuktur.»

Yatarken telefonu açık bırakırım hep.

«Evet?» Fontaine'in başına bir kaza gelmişti belki.

«Bay Khaled sizin New York'a uçmanızı, orada ikinci bir 'Hobo' açmanın uygun olup olmayacağını incelemenizi istiyor.»

«Yaa?» Afallamıştım.

«Bayan Khaled sizin hiç gecikmeden yola çıkmanızı uygun görüyormuş. Aslında sekiz uçağında size bir yer ayırtmıştı ama bu saatten sonra yetişebileceğinizi sanmam. Ancak çok acele edebilirsiniz...»

Sözünü bitirmesine fırsat bırakmadım. «Bu akşam gidemem. Akrabalarımın birini kaybettim de...» Yalanlarda öteden beri aşırılığa kaçırım ben.

«Başınız sağ olsun.» Becerikli ses bir an duruladı. «Yarın sabah yedi kırk beş uçağına yetişebilir misiniz peki?»

Ne oluyoruz yahu? Bu telaş nedir? Gerçi New York'u görmeye can atarım ama bu panik neden? Telgrafa göz gezdirdim çabucak:

«*Buraya gelmen gerekiyor.
Benjamin açıklayacaktır. Ge-
cikme. Fontaine.*»

«Kaç günlüğüne gidiyorum?» diye sordum Alice'e.

«Sanırım üç beş günlüğüne. Yedi kırk beş uçağı uygun mu?»

«Evet, uygun.»

«Saat altıda bir araba yollayıp sizi aldırırım. Gerekli işlemler tamamlanmıştır, her şeyiniz hazır. Orada da bir araba karşılayacak sizi. İyi yolculuklar.» Alice'in gevrek sesi kesildi. Arkama yaslandım. Şaşkına dönmüştüm. New York. Vize işi falan ne olmuştu peki? Vize almak için aylarca beklemek gerektiğini sanıyordum ben. Ne götürmeli? New York'ta bir 'Hobo'. Amma iş olacaktı be!

Boşa harcanacak zamanım yoktu. Alexandra'yı bekletmek de istemiyordum. Sabahleyin New York'a yollanacağız. Söylemesi bile hoşuma gidiyor.

Yanımda götüreceğim eşyaları ayırdım, paramı saydım. Topu topu yirmi sterlin. Orasını Fontaine düşünmüştür herhalde. Sonunda giyindim. En iyisi spor kılık. Tamam, hazırlandık.

Alexandra'yla Madelaine insanın içini karartan, koskoca bir sitenin bir dairesini kiralamışlar.

14 numaranın kapısını çalıp bekledim. Kapıyı Madelaine'in ağabeyi Michael açınca çok bozuldum. O beni gördüğüne hiç şaşırmamış gibi davrandı, eski zaman eşyalarıyla döşenmiş büyük bir salona götürdü. Az sonra Madelaine de geldi. Bol etekli mavi bir elbise giymiş. «Ben de gelirsem bir sakıncası var mı?» diye sordu.

Üzgün üzgün baktım. «Kusura bakma, şekerim. Olacak şey değil. Alex'e başından söylemiştim ben.»

«Yaa?» Neşesi kaçır gibi olduysa da belli etmemek için hemen bir sigara yaktı ve tılandı. Derken yine yüzü güldü. «Neyse, Alex dönünce her şeyi anlatır nasıl olsa.» Kötü kız değildi canım: anlayışlıydı en azından.

Michael bana bir içki verebileceğini söyledi. Davranışlarına bakan, onu evin sahibi sanırdı. Az sonra da Alexandra girdi salona. Bir içim su. Kraliçe Viktorya çağının modasını yansıtan, her yanı fırfırlı bir elbise vardı üstünde. Saçlarını ensesinde toplamıştı. O kadar genç, o kadar güzeldi ki kendimden geçecektim az kalsın.

Michael, «Elbisen de amma süslüymüş,» diye söylendi. «Mutfaktaki ocaktan başka her şey var üstünde.»

Alexandra ona ateş püsküren bakışlarla bakarak karşılık verdi: «Üstümde pek az bir şey bulunduraktan iyidir herhalde.»

Zeki kız, diye düşündüm. «Bence çok güzel,» dedim. Zafer kazanmışçasına gülerek Michael'a baktı.

O salak oğlanla kızın arasındaki durum beni sıkmaya başlamıştı. Michael'ın verdiği sulu viski-

yi çabucak bitirip «Hadi gel,» dedim. «Geç kalmayalım.»

Ondan sonra Madelaine'i niçin götüremeyeceğimizi açıklamak zorunda kaldım. Steve gevezelik eder de herkes her istediği arkadaşı getirebilirdi derse yandık. Sonunda evden çıkabildik. Sammy'nin arabasını çok beğendi, ben de benim olmadığını söylemeyi unuttum. Durup dururken kargaşalık yaratmanın gereği var mı yani? Yola koyulduk.

Partiye gitmek için çok erken olduğunu ancak o zaman akıl ettim. En erken dokuz buçukta gidelebilirdi oraya. O da ilk giden olmayı göze alarak!

Bir yerlerde baş başa bir içki içmeli. Hilton'un ruf-barı yeterince romantik olabilirdi. Ayaklarımızın altında pırıl pırıl yanan Londra'ya bakmak hiç fena olmaz. Ya da Trader Vic'in hain içkilerinden biriyle mahvedebilirim kızı.

Pek derli toplu oturuyordu arabada. Saçlarını ensesinde toplayan kurdele ona küçük bir kız havası veriyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Alexandra'yı Steve'in partisine götürmekten korkuyordum birazcık. Steve'in partilerinde çok çılgınlık yapılır. İçkiler, karılar, herkes iyice azar. Esrar falan içilir. Bana sorarsanız, kurudan, beyazdan hiçbir şey anlamam. Bana birkaç tane viski versinler yeter. Esrar ve mariuna için neden bu kadar patırtı koparıyorlardı bilmem. Gerçi bizim meslekte bunu açıkça söylemeye gelmez tabii. İçmem dersen, hıyar derler adama. Oysa biz hızlı delikanlılardan olduğumuzu kanıtlamak zorundayız. Fontaine'le arkadaşları arada sırada beyaz kullanırlar. Yasak bir iş yaparak eğlenen çocuklar gibidir onların halleri. Benim gördüğüm şu: Bu boka

gerçekten tutkun olanlar, esrar partileri falan düzenlemiyorlar; kendi başlarına içiyorlar içeceklerini. Hal'in kafası hep dumanlıdır ama bu konuda hiç konuşmaz.

Alexandra, «Madelaine'nin bizimle gelemeyişine üzıldüm,» diye mırıldandı.

«Evet, ona ben de üzıldüm. Bak ne diyeceğim... Bir yere gidip birer içki içelim mi? Parti henüz başlamamıştır sanırım.»

«Yaa? Kaçta başlar peki?» Viktorya çağından kalma fırfırlarıyla oynuyordu.

«Dokuzda falan. Hilton'a gitsek olur mu?»

«Olur. Ben hiç gitmedim oraya.»

Şaşırmıştım. Hilton'a gitmeyen biriyle ilk kez karşılaşmıştım.

Ruf-bara çıktık. Hilton'a hiç gelmemişse burasını mutlaka görmeliydi. Bitirim bir görünümdü dışarıdaki.

İçki konusunda karar veremediğini fark edince ona bir şampanya kokteyli, kendime de Coca-Cola'lı bir viski söyledim. Fındık fıstığa saldırdık. Alex biraz kıkırdadıktan sonra, «Burası harika bir yer,» diye mırıldandı.

«Gerçekten ilk gelişin mi bu?» Hâlâ inanamıyordum.

«Gerçekten.» Başını sallıyordu hızlı hızlı. «Aslında benim Londra'da geçirdiğim günler sayılıdır. Annem burasını hiç sevmez. Onun için de çok seyreker geldik Londra'ya. Ancak şimdi okulu bitirdim ve burada oturmayı öyle çok istiyordum ki, annem Madelaine'le birlikte ev tutmamıza izin verdi. Madelaine'in annesiyle benim annem çok iyi dostturlar.»

«Ya baban?»

«Babam...» Omuzlarını kaldırdı. «O iğrenç kadınla evlendiğinden beri babamı pek görmüyorum aslında.» Sustu, sonra da hızlı hızlı sürdürdü. «Aslında ona iğrenç bir kadın demem de yanlış herhalde. Ama öyle işte!»

Dilini çıkarıp söyledim işte, deseydi hiç şaşır-mayacaktım.

Alexandra benim Fontaine'le düşüp kalktığımı bilse ne düşünürdü acaba?

O şampanya kokteylini yudumluyor, ben viskimi lıkır lıkır yuvarlıyordum. Elbisesi her yanını örtüyordu. Kolları bile örtülüydü. Eteği de epey uzun sayılırdı. Aklımdan geçenleri sezmişçesine, «Artık Londra'da oturduğuma göre eteklerimi kısaltmam gerekecek,» diye mırıldandı. «Kocakarılar gibi geziyorum burada. İsviçre'deyken, okulun kuralları eteklerimizin belli bir uzunlukta olmasını öngörüyordu ve hepimiz ona alışmıştık.»

«Eteklerini kısaltmana hiç gerek yok,» dedim çabucak. Açıkça söylemek gerekirse kıcını sergileyen karılardan bıkmıştım ben. Sigara dumanının ya da sisin yoğun olmadığı gecelerde, kulüpteki kadınların eteklerinin altından baktın mı bademciklerini görürsün neredeyse. Poposunu sergileyen kızlardan olmamalıydı Alexandra. Doğrusu aranırsa, çok kısa etekler yalnız çok güzel (ve ince) bacakları, ufacık memeleri olan on yedilik yavrulara yakışır. Öylesinden kaç tane bulunur? Pek fazla olmadığını ben söyleyebilirim size.

Alexandra içkisini bitirmişti. «Partiye ne zaman gideceğiz?» diye sordu neşeyle.

Saatime bir göz attım —Fontaine'in sayılı armağanlarından biri; kadranda Romen sayıları, bile

zik timsah derisi— dokuza gelmişti. Eh, gidebilir-
dik artık.

Hesabı istemeye hazırlanırken birinin kulağı-
mın dibinde bağırdığını duydum. «Tony, şekerim!»
Kollarını boynuma dolamıştı. Dönüp baktım.
Molly Mandy. Bir bu eksikti. Çok renkli bir jarse
elbise giyyordu. Her yanı açık. Kendimi onun kol-
larından kurtarmaya çalışırken Alexandra'nın —na-
sıl desem bilmem— hayretle baktığını gördüm.
Molly selamlaşmayı bitirdi. Alexandra'ya bakıp süt
beyazı dişlerini parıldatarak güldü ve göz kırptı.
«Size iyi eğlenceler.» Sonra da yanındaki adama,
ağırbaşlı bir kılığı olan ihtiyara döndü. Bu herif-
leri nereden bulduğunu Tanrı bilir. Onların neden
Molly'nin yanında görünmek istediklerini de Tanrı
bilir.

«Kimdi o?» Alexandra'nın soluğu kesilmişti
sanki.

«Kulübe gelenlerden biri. Moda desinatörü.
Kalkalım hadi.»

Elini tuttum. Parmakları biraz sertleşti ama
elini çekmedi. Asansöre doğru yürüdük. Fontaine
beni şu anda bir görse! En iyisi karda dolaştığımızı-
zı belli etmemek.

«Bana bak,» dedim. «Baban benimle çıktığı-
nı öğrenirse pek hoşuna gitmeyebilir. Dolaylı bir
yoldan da olsa, ben, onun emrinde çalışanlardan
biriyim. Benimle gezmeden hoşlanmaz sanıyorum.
Onun için kimseye bir şey söyleme sen. Olur mu?»

«Olur, peki.» Bu isteğim de biraz şaşırtmıştı
onu.

«Çünkü seni sık sık görmeyi umuyorum,» diye
ekledim çabucak. «Sen ne dersin?»

Kendimi iyice kepaze ediyordum. Bir kızın

yanında böylesine geri zekâlı davrandığım olmamıştır hiç. İnsan birinden hoşlandı mı, yapılacak en doğru şey, gecenin sonunda, «Seni ararım,» deyip hava basarak ayrılmaktır. Sonra da iki hafta hiç aramayacaksın kızı. Akılları ödlerine karışır o zaman. Bir daha aradın mı hayır diyemezler. Gelgelelim ben Alexandra'nın çok şeker, çok yumuşak, eşi bulunmaz bir kız olduğunu düşünüyordum ve bu düşüncemi onun da bilmesini istiyordum. «Parti saati,» deyip arabaya binmesine yardım ettim.

Haklıymışım; çok erken gittik Steve'in evine. Çocuk kapıya geldiğinde sırtında bir kazak, altında yalnız bir don vardı.

«Girin,» dedi. «Kusura bakma, iş üstündeydik az önce. Şişe nerede hani?»

Kendi içkini getir dediğini unutmuştum. Carolyn de pembe sabahlığının önünü kapatmaya çalışarak çıkıp geldi. Sabahlığın altında hiçbir şey yoktu. Ufak göğüslerinin diriliği gözüme ilişti, birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırladım. Temiz maldı o kız.

«Ne cimrisin, Tony!» diye çıkıştı bana. «Şişe getirmemiş! Unuttum diyeceksin herhalde.» Alexandra'ya bakıp gülümsedi. «Meraba, ben Carolyn.»

Alexandra'da gülümsedi. Bakışlarının Steve'in güney bölgelerinde dolaştığını fark ettim. Onun takım taklavatı da paçasından sarkıyordu neredeyse. Ufaktan ufaktan bozulmaya başladım.

«Siz rahatınıza bakın,» dedi Steve. «Biz giyineceğiz. Kapı çalınırsa açarsınız.»

Onlar içeri geçince, Alexandra, «Müthiş bir adam,» diye fısıldadı.

«Evet, hoşlandığını fark ettim,» diye söyledimse de ne demek istediğimi anlamadı.

Bir votka hazırladım ona. Başka içki bulamadım. Bir yudum alıp yüzünü buruşturdu ama yine de içti. Yiyecek de görünmüyordu ortalıkta. Cimirilen olan Steve'di asıl.

Az sonra da millet gelmeye başladı. Hep tanıdık yüzler. Londra çok küçük bir kent aslında. Bir yer açmak için New York'a gideceğimi söyledim herkese. Herkes gereğince etkilendi. Steve'in partileri başlangıçta pek fena değildir. Ancak iki üç saat sonra başlar azgınlık.

Alexandra votkasını yudumlayarak oturmak-tan hoşnut görünüyordu. (Üçüncü votkaydı bu; kızı sarhoş etmeye niyetliydim.)

Steve, «Bu tatlı piliç de kim?» diye sordu.

Namussuz hergele. Alexandra'nın Steve'in tipi olacağını hiç ummazdım. Kızı çeneye tutuyordu, bozuldu. Alexandra'nın yanından ayrılmamaya karar verdim. Derken 'Hımhım Amerikalı' girmez mi içeri!

Genizden gelen cırtlak sesiyle, «Aa, Tony, annen bu mu?» diye bağırılmaz mı bir de. Öldürebilirdim karıyı. «Sen pezevenğin tekisin,» diye ekledi alçak sesle. «Ben istediğim erkeği seçebilirim biliyorsun. Sana kalmadım ben!»

Öyleyse neden rahat bırakmıyordu beni? Kalkmak zamanı gelmişti bence. Esrar içme hazırlıkları başlıyordu; Alexandra'nın o sahneye tanık olmasını istemiyordum.

«Hadi kalk,» dedim. «Gidelim de bir yerlerde karnımızı doyuralım.»

«Ben hiç iyi değilim,» diye karşılık verdi. «Kafamda bir sersemlik var.»

Kalkmasına yardım ettim, üstüme abandı. İyi-ce kafayı bulduğunu anladım. Benim suçum.

Janine, «Güle güle, aşkım!» diye bağırdı. Gerçekten çok geveze karı.

Dışarı çıkınca, serin hava Alexandra'yı büsbütün sarhoş etti. «Midem bulanıyor,» deyip ceketime asıldı. Sonra da kustu. Ceketini de batıracaktı az kalsın. Sonunda ağlamaya başladı. Dünyanın en aşağılık herifi gibi hissediyordum kendimi.

«N'olur beni eve götür,» diye inliyordu.

Bizim eğlenceyle geçecek olan gecemiz böyle bitecekmiş demek. Kızı arabaya bindirdim, bir köşeye büzüldü. Güç duyulan bir sesle, «Çok utanıyorum,» dedi. «Çok ayıp ettim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.»

«Aldırma. Herkesin başına gelebilir. Biraz fazla kaçırdın da ondan oldu. Az sonra geçer.»

«Çok, çok özür dilerim.» Hali görülecek şeydi.

«Bak ne yaparız,» dedim. «Benim eve götürürüm seni, yumurta falan pişiririm. Biraz da dinlenirsin.»

Yüzünü buruşturdu. «İgh, yemek yiyemem! Tek isteğim yatağa girip saklanmak.»

Benim de aynı şeyi istediğimi anlamıyor muydu? Arabayı eve sürdüm. Radyoyu açtım, Aretha Franklin söylüyor. Çok iyi. İşler düzeliyor belki.

Kapıya gelince, Alexandra, «Neredeyiz?» diye sordu.

«Benim evimde. Sana güzel bir kahve yaparım.»

«Senin başına belâ oldum Tony. Kahveyi ben de yapabilirim, senin uğraşmana gerek yok. En iyisi sen beni evime bırak da kurtul.» Bu kız ya çok akıllıydı, ya da gerçekten saf.

Arabadan çıktım, onun inmesine de yardım ettim. «Uğraşacak bir şey yok.»

Biraz solgun görünüyordu ama midesi boşalınca rahatlamıştı herhalde. Arabanın yanında durdu. «Ben eve gitsem daha iyi olacak,» dedi yine.

«Saçmalama hadi,» Kızı eve atmaya kararlıydım. «Bir kahve içersen düzelirsin.»

«Hayır, Tony, istemem. Eve gitmek zorundayım.» Arabaya binmeye hazırlandı. Eh, bütün gece kaldırımda durup tartışacak halim yoktu. Anneciği kocaman heriflerin evlerine gitmenin doğru olmayacağını öğrenmişti anlaşılan. Anneciği çok haklıydı. Ben de bindim arabaya.

Gülümsedi. «Bana çok iyi davranıyorsun.»

O duru gözlere bakıp da iyi davranmamak elde mi? Evine gittik, kızı kapıya kadar geçirdim. El sıkıştık (onun fikri), yanağından öptüm (benim fikrim), New York'tan döner dönmez arayacağıma söz verdim.

«Sevinirim,» dedi, göz açıp kapatıncaya kadar apartmana girerek kapıyı yüzüme çarptı. Çok güzel doğrusu!

Yine de eşsiz bir fıstık bu. Beklemeye değer.

II

ALEXANDRA

Duygularımı Madelaine'e açtım. Michael'ı sevdiğimi ona söylemek, daha doğrusu birine söylemek zorundaydım. Michael'ın kardeşi, benim de en yakın arkadaşım olduğuna göre bana yardım edebilir belki.

Anlattıklarımı duyunca kahkahalarla gülme-ye başladı. «Michael ha? Bizim salak Michael! Şaka ediyorsun! Umarım şaka ediyorsun.» Ancak şaka etmediğimi görünce birden ciddileşti. «Michael'ın kızlara karşı olan tutumu hiç hoş değildir, Alex. Sevgililerinden tek bir şey ister o; sonra da kızları yüzüstü bırakır.»

Maddy'nin bunu nasıl öğrendiğini kestiremedim. O da bütün yılı benimle birlikte İsviçre'de geçirmişti. Ayrıca, Michael'ın istediği tek bir şeyse onu da vermeye hazırım.

Cumartesi akşamı geç saatlere kadar oturup konuştuk. Maddy, en doğru yöntemin onu kıskandırmak olduğu sonucuna vardı. «Bence o da senden hoşlanıyor,» dedi. «Yalnız seni sevgili olarak düşünmeye alışmamış. Ne de olsa küçüklüğümüzden beri bir aradayız biz.»

«O beni hâlâ çocuk olarak görüyor,» diye söyledim üzüntüyle. «Öyle dedi geçende.»

«Senin çok güzel, çok çekici bir kadın olduğunu fark ettirmeliyiz ona.» Maddy'nin gözleri parlıyordu. Bir şeyler tasarlamaya, işleri yoluna koymaya bayılır o. «Yarın akşam Tony bizi almaya geldiğinde... Michael'ın da burada bulunmasını sağlamalıyız. Sen şöyle en şık en gözalcı kıılığınla ortaya çıkar, ona hiç yüz vermeden, soğuk bir tavırla ve bütün güzelliğinle yanından kayıp geçersin.»

«Şıklıkla güzelliği nasıl sağlayacağız ki? Giyecek hiçbir şeyim yok.»

Bütün giyeceklerimi gözden geçirdik. Birazcık kadınca bir havası olan tek eşyam, önden düğmeli, fırfırlı terilen sabahlığım.

«Bunu giyersin,» diye bağırdı Maddy. «Beline bir kemer takarsan sabahlık olduğunu kimse anlamaz.»

Bir denedim. Ayağıma ayakkabı giyip belime de bir kemer takınca hiç kötü olmadı gerçekten. Onu giymeye karar verdim. Sabahın üçünde yatağa girebildik. Yorgunluktan ölüyordum.

Michael'a ertesi sabah telefon etti Maddy. Sa-

bah demek de doğru değil aslında; ikimiz de uyu-
yakaldığımızdan ancak on ikiye doğru uyandık.

«Çok güç durumdayız,» dedi ağlamaklı bir
sesle, «Sigortalardan biri atmış, televizyon çalış-
mıyor. Banyonun tıpası da sıkışmış, açamıyoruz.»

Michael, «Hay Allah,» diye homurdandı. Para-
lel telefondan dinliyordum ben. «Peki, yataktan
kalkar kalkmaz gelirim.»

«Biz şimdi çıkmak zorundayız. Akşamüstü ye-
dide falan gelemez misin?»

«Yedide mi? Şimdi ne cehenneme gideceksiniz
ki?»

«Şey, Alex'in babasına gitmemiz gerekiyor. Ye-
dide gelir misin?»

«Peki gelirim ama akşam yemeğinde kendini-
zi bana besletebileceğinizi sanıyorsanız yanılırsı-
nız. Randevum var benim.»

«Zarar yok,» dedi Maddy tatlı tatlı. Telefonu
kapatarak kıkır kıkır güldü. «Tamam, bu işi ayar-
ladık. Şimdi onun gözlerini kamaştırmanın yolu-
nu bulmalısın.»

Bütün öğleden sonra hazırlık yaptık. Saçımı yı-
kadım, Maddy bigudileri sardı. Sabahlığı ben yı-
kadım, Maddy ütüledi. Kendi evimizde oturmak
çok eğlenceli oluyor. Öğle yemeği niyetine krem
şantiyeli armut yedik ve bol bol Coca-Cola içtik.
insanın istediğini yapabilmesi müthiş bir şey!

Michael geldiğinde ben yatak odasına kapan-
mıştım. Bigudileri açmadan önce gözlerimi doğru
dürüst boyamaya çalışıyordum. Elim titrediği için
gözkapağıma çektiğim çizgi çarpık oldu. Silip ye-
niden başlamak zorunda kaldım.

Maddy haphazırdı. Tony gelinceye kadar Mic-
hael'ı oyalayacağına söz vermişti. Ben o zaman çı-

kacaktım odadan. Michael'ın yanından şöyle kayarcasına geçip gidecektim. Onu hiç görmemiş gibi yapacaktım.

Umarım Maddy stratejiyi hazırlarken ne yaptığını iyi düşünmüştür. Belki de Michael benim kendini beğenmiş bir kız olduğumu sanacak.

Saat sekizde ancak hazır olabildim. Kapı çalınca, (önceden tasarladığımız gibi) altmışa kadar saydım (altı bin altmışa kadar saymışım gibi geliyordu bana), umursamaz bir tavırla (yüreğim öylesine gümbürdüyordu ki nasıl oldu da kimsenin kulağına çarpmadı bilmem!) salona çıktım.

Michael bir koltuğa yayılmıştı.

Madelaine, «Ben gelemiyorum,» diye söylendi üzüntüyle. «Tony elinden geleni yapmaya çalışmış ama olamıyormuş.»

«Yapmaa! Çok üzüldüm.» Madelaine gelemecekse ben de pek istekli değilim. Hele Michael da orada olduğuna göre.

Dönüp ona baktım. Ben hemen hemen hiç tanımadığım bir erkeğin koluna girip ünlü bir şarkıcının evinde verilen hızlı partilerden birine gidiyorum ve o öylece oturuyor. Hiçbir şey söylemeyecek mi? Anlaşılan söylemeyecek.

«Hoşçakalın,» dedim.

Madelaine sıkkın sıkkın gülümsedi, Michael, «İmza istemeyi unutma,» diye mırıldandı.

Tony'nin arabası çok güzel. Aslında bana çok iyi davranıyor. Neden bilmem. Babamdan ötürü herhalde. Babam çok zengin, çok tanınmış bir kişi olduğu için pek çok kimse bana iyi davranmak zorunluluğunu duyar.

Oysa annemin güzel bir sözü vardır: «Para sa-

hibi olmak bir insanı başkalarından üstün kılmaz.»

Tony, «Önce Hilton'a gidip birer içki içelim,» dedi.

Eğlendim orada. Şampanya içtim.

Tony çok sevilen bir kişi. Hilton'daki barmenle şakalaştı, bir sürü insanla selamlaştı. Beni eğlendirdi, rahat ettirmesini bildi. Keşke Michael da onun kadar sevimli, onun kadar iyi olabilse.

Kızların çoğu Tony'yi yakışıklı buluyorlardır herhalde. Çok güzel kıvrıkcık saçları da var ama benim tipim değil. Eminim ki ben de onun tipi değilimdir.

Oradan çıkarken elimi tuttu. Asansöre bindiğimizde çok tuhaf bir söz etti. Babam birlikte gezmemizden hoşlanmayabilirmiş, ona bu gecedен söz etmeyeyimmiş lütfen. Aklım karışmıştı. Bense benimle gezmesinin —nasıl desem bilmem— babamın gözüne girmek amacını güttüğünü sanıyordum.

Öyleyse beni neden gezdiriyor diye düşünerek, «Olur, söylemem,» dedim.

Steve Scott'un partisi bir harikaydı. Herkesden önce biz gittik ve Steve kapıya geldiğinde yarı çıplaktı! O sevgilisiyle giyinmeye gidince Tony bana bir içki hazırladı. Ne olduğunu bilmiyorum ama tadı berbattı. Yine de içtim.

Tony çok tatlıydı. Bütün gece yanımda durdu. Başımda bir hafiflik duyuyor, kendimi çok akıllı buluyordum. Karşıma kim gelse çekinmeden konuşabilirdim. Michael orada olsaydı ona neler söyleyeceğimi bile biliyordum.

Steve Scott da nefis bir insan. Bir ara, Tony bana içki getirmeye gidince koltuğumun kıyısına

ilişti, «Bahse girerim ki sana tattıran olmamıştır,» diye mırıldandı.

Heyecanla gülümseyerek, «Neyi tattıran?» diye sordum.

Güldü. «Ah bebek ah! Ben sana öyle iyi öğretmenlik ederim ki! Sen ve ben havalarda uçarız, bebek.»

Tony dönüp geldi o ara. Steve, «Bu tatlı piliç de kim?» diye sordu.

«Sulanmayalım, yakışıklı,» diye karşılık verdi.

Derken Tony'nin sevgilisi de oraya geldi ve çocuğa bağırmaya başladı. Ben içkimi içerek sessizce oturdum. Beşinci içki oluyordu bu. Steve, «Telefon numaran kaç?» diye sordu. «Senin gibi küçük kızlar kolay kolay bulunmuyor artık.»

Telefon numarasını verdim. Tony sevgilisinden ayrılıp yanıma geldi ve kalkmamız gerektiğini söyledi. Oysa parti yeni yeni canlanıyordu daha. Steve Scott'un telefon numaramı istediğini Madeline'e söylemek için sabırsızlanıyordum.

Ayağa kalkar kalkmaz midem bulanmaya başladı.

Tony bana sarılarak dışarı çıkmama yardım etti ve orada —Tanrım, ne kadar utanıyorum— kaldırıma kustum. Utancımdan ölecektim! Yer yarılsaydı da içine girseydim keşke!

Tony'nin yüzüne bakmaya utanıyordum. «Lütfen beni eve götür,» dedim. O hâlâ çok iyi davranıyordu; yemekten, kahvenin iyi geleceğinden dem vuruyordu boyuna. Igh! Yemeği düşündükçe içim fena oluyordu. Hiçbir şey yiyip içecek halim yoktu. Tek isteğim eve dönüp yatağa girmektir.

Bir yerlere gittik, sonra da arabayı durdurdu. «Neredeyiz?» diye sordum.

«Benim evde,» dedi. «Güzel bir kahve yaparım sana.»

Beni zorla arabadan indirdi, ben de yeniden bindim. Onu uğraştırmak istemediğimi, *mutlaka* eve dönmek zorunda olduğumu söyledim.

İyi karşıladı. Aslında kahve yapacağım diye uğraşmak onun da işine gelmezdi herhalde. Zaten ertesi gün Amerika'ya gidecekti ve sanırım sabah erken kalkması gerekiyordu.

Tony'ye iyi geceler deyip eve girebilmenin, rahat rahat kusabilmenin huzuru ne büyükmüş meğer!

Herhalde o da benden kurtulduğuna sevinmiştir.

12

FONTAINE

Kalabalık bir otoyolda çenesi düşük bir şoförle yolculuk etmenin düşüncesi bile sıkıcı.

Tony'yi görmek istiyordum ve onu karşılamaya niyetim olmadığı halde havaalanına gitmenin bir eğlence sayılabileceğini düşündüm birden. Arkadaşlarla öğle yemeği için sözleşmiştik ama gidemeyeceğimi bildirdim, Kennedy Havaalanına kadar olan sıkıcı yolculuğu da atlattım. Tony geliyor işte. Camdan bakınca gümrük kontrolü için sıra beklediğini görebiliyorum. Ucuz bir valiz taşıyor. Bundan kötü bir şey olamaz. Valizler hemen ele

verir insanı. Onu Gucci mağazasına götürmeliyim.

Çok yakışıklı görünüyor yine; gün ışığında yüzü bayağı solgun duruyor, o beyaz ten de saçlarının siyahlığını vurguluyor. Biraz daha zeki olmayışı çok yazık. Ancak biraz daha zeki olsaydı ömrünü diskotek yönetmekle tüketmezdi tabii.

Zavallı Tony, zavallı aygır. O kıvırcık saçlarıyla güçlü gövdeden hayır kalmayınca ne olacak-sın sen? O zaman kim ister bu oğlanı?

Sonunda gümrükten geçebildi. Hızlı adımlarla bana doğru geliyor gülerek. İncelik nedir bilmez. Beni öpmeye hazırlanıyor besbelli. Elimi uzatarak bunu önlüyorum. Aptal çocuk. Her yanda fotoğrafçılar bulunduğunu bilmez mi?

«Yolculuğun nasıl geçti?»

«Çok iyi.» Bademciklerine Amerika'yı göstermek istercesine esnedi. «Bir film gösterdiler, biraz içki içtim. Bu yolculuk nereden çıktı kuzum?»

Omuz silktim. «Aklıma bir şey geldi de.» Onu görmek istediğimi açıklamamak daha doğru. Burnu büyür yoksa, baş edilmez hale gelir.

«Belli bir yer falan buldun mu?»

«Yoo, hayır. İş o kadar ilerlemedi daha. Senin düşünceni almak istedim. Büyük diskotekleri dolaşırız, burada bir yer açmanın doğru olup olmayacağına karar veririz.»

Güldü. Düzgün, beyaz dişleri var. «O telaş, o patırtı hep ben gelip bakayım diye miydi yani?»

«Evet, öyle. New York'a gelmekten hoşlanırsın diye düşünmüştüm.»

«Hoşlanmasına hoşlanırım da... Niye öyle tüfekten çıkan mermi gibi gelmek zorunda kaldığımı anlayamadım.»

«Aman, Tony, bazen beni çok şaşırtıyorsun.

Ben Londra'ya dönmeden gelmek istemez miydin peki?»

Arabanın yanına varmıştık. Şoföre apartmana gideceğimizi söyledim. Alice, Tony'ye otelde yer ayırtmıştı ama otele gitmeden önce benim hatırlarımı sorsun bir kere. Elimini elinin üstüne koydum. «İş nasıl gidiyor? Benim arkadaşlarımdan gelen oldu mu bu günlerde?»

Başını iki yana salladı. Bu yolculuk onu umduğum kadar sevindirmemiş sanki. Belki de yol yorgunudur.

«Vanessa'yı da mı görmedin?»

«Onları hiç görmedim.»

«Vanessa'yı da mı görmedin?»

Yan yan baktı. Suçu yüzünden okunuyor. Ben yokken kızın cıcığının çıkarmış herhalde.

Zarar yok, şimdi benim elime geçti ya.

Onu konuşmaya zorlayacak değildim elbette. Canı istiyorsa surat asıp sessizce otursun. Arkama yaslanarak gözlerimi kapattım.

Tony Blake benim ayaklarımı öpsün! Ben olmasaydım hâlâ garsonluk ederdi o. Oradan oraya koşturarak eğilip bükülür, bahşiş koparacağım diye yapmacık gülüşlerle sırtarak yırtınırdı. İnsanlar kendilerine yapılan iyiliğin değerini asla anlamazlar zaten.

Tony bensiz de başarılı olabileceğini düşünüyordu herhalde. Oysa 'Hobo'yu açmak fikri benim. Onu seçeceğime, ortalıkta dolaşan yüzlerce yakışıklı aygırdan herhangi birini seçip onun yerine oturtabilirdim ve hepsi aynı derecede başarılı olurdu.

«Hey! Burası müthiş bir yer!» Çok şükür! Aptal oğlan sonunda konuştu. Kente giriyorduk. Tony

yüksek yapılara, sokakların gürültüsüne, oradan oraya koşan insanlara bakıyordu merakla. O koca, kirli New York, peri masallarıyla çöp bidonlarının, sosyete balolarıyla sokak gösterilerinin kenti. Her istediğinizi yapabileceğiniz, her istediğini alabileceğiniz bir kent; paranız olduğu sürece tabii.

«Seni evime götürmeyi düşündüm önce. Sonra da şoför oteline götürür. Bu gece için çok müthiş bir program tasarladım.»

«Çok iyi.» Sesinde en ufak bir heyecan yoktu. Tony benim tanıdığım Tony değil.

Benjamin New York'ta da parayı esirgemedi benden. Kentin en güzel apartman katlarından biri benimkidir diyebilirim. Tony görür görmez afalladı tabii. En sevdiğim evlerimden biridir buradaki. Küçük —topu topu üç yatak odası— ama dört yanını çevreleyen bir terası var. Bütün çatıyı kaplıyor; gerçek bir bahçe. Gül fidanları, kışın açan çiçekler ve şipşirin bir limon ağacı. Vietnam'lı uşağımız Adamo bakıyor eve. Bizi kapıda karşılayıp martinileri getirdi.

«Yemeği mavi salonda yemek isteyebileceğinizi düşündüm,» dedi. «Sofranız hazır.» Kusursuz İngiliz uşakları gibi konuşuyordu. Bütün arkadaşlarım onu ayartmaya çalışıyorlar ama Adamo Benjamin'le beni bırakmıyor. Ne de olsa bizim burada geçirdiğimiz günler sayılı.

«Peki, Adams,» dedim. «Sen gidebilirsin. İstersem zili çalarım.»

«Emredersiniz, efendim.»

Apartmanın bodrum katında kendi evi var. Büyük kolaylık. İstedığımız zaman çağırıyoruz, istemediğimiz zaman aşağı gönderiyoruz.

Tony odalara girip çıkıyordu. «Burası nefis bir

yer,» dedi. «Böylesini hiç görmemiştim. Görünüm harika.»

«Ya bu görünüm?» Elbisemin düğmelerini çözdüm.

Tony'nin hakkını yemek istemem; üstüne düşen görevi çok iyi bilir ve yorgun da olsa işinin üstesinden gelir.

Yavaş yavaş sarıldık birbirimize. Derken beni yere yıktı ve üstümdekileri çıkardı.

«New York'a hoşgeldin,» diye fısıldadım kulağına.

Gerçek bir aygır bu oğlan.

13

TONY

Ömrümde Alexandra gibi bir kız görmedim sanırım. Öyle çocuksu ve saf, öyle sevimli öyle yumuşak ki. Tertemiz, düzenli, gencecik. Çok hoşlanıyorum ondan. Gerçekten hoşlanıyorum. New-York'a gitmek düşüncesi bile beni pek heyecanlandırmıyor şimdi. Fontaine hiç heyecanlandırmıyor. Onların birbirlerine çok yakın olduklarını göz önünde tutarsak, en doğrusu Fontaine'i hiç görmemek (Olanaksız). Tek çare 'Hobo'dan ayrılarak kendi diskomu açmak ama orada yine aynı sorunla karşılaşıyoruz: Para.

Daracık eteğiyle kıcını kıvıra kıvıra dolaşan hostes gözünden kaçmıyor. Bahse girerim ki New York'ta bir bekleyeni vardır. Sammy, bir hostesi uçakta becerdiğini söylemişti bir gün; Fransa'nın güneyine gitmek için bindiği bir gece uçağında. Dedğine bakılırsa tuvalette sevişmişler. Biraz sıkışmak zorunda kalmışlardır herhalde.

«Size bir şey verebilir miyim?» Hostes yanımdaki yaşlı kadına bakmadan bana sesleniyordu.

«Evet... Gelgelelim listede bulunanlardan değil benim istediğim.»

Kıkır kıkır güldü. Hemen anlamıştı. Bu hostes kızlar hiç aptal değiller.

«Filmi görmek ister misiniz?» O dar eteğini sıvazlıyordu.

«Sizin daha iyi bir öneriniz var mı?»

Yine güldü. «Bilmem. Filmi daha önce görmüş olan bazı yolcular gelip arkada oturuyorlar bazen.»

Evet, kadınlar gerçekten bana karşı koyamıyorlar. Orası kesin. «Ben de gelip arkada otururum öyleyse.»

«Çok iyi.» Gülümsemesi silindi, omuzumun üstünden eğilip yanımdaki yaşlı kadına seslendi sertçe. «Filmi görmek istiyorsanız küçük bir ücret ödemek zorundasınız!» Süründüğü koku burnuma çarptı. Ucuz bir koku ama hiç değilse ağır değil.

Havalanalı bir saat olmuştu henüz. Bu yolculukta da işin iş, dedim kendime.

Üç dakika gibi uygun bir süre geçince yerimden kalktım, Bayan Dar Etek'in peşine düşerek uçağın kuyruğuna gittim. İkinci bir hostesle birlikte çalışarak ince alüminyum tepsilere soğuk et, katılaşmış patates salatası ve görmüş geçirmiş lop yumurtalar diziyorlardı.

O küçük mutfığa sığmaya çalışarak, «Yardım ister misiniz?» diye sordum.

«Özür dilerim, buraya girmek yasak.» Sözlerinden alınmayayım diye tatlı tatlı gülümsedi. «İstersen arka sıralardan birine otur. Film başlayınca benim işim biter.»

Öbür kız da gülümsüyordu. Güneş yanığı, çilli bir kız. Güzel bir gün geçirecektim anlaşılan.

Pencerenin yanına oturup aşağıdaki gri bulutlarla denizi gözledim, biraz sonra da uyuyakaldım.

Bayan Dar Etek yanıma oturunca uyandım. Sammy'nin anlattıklarını düşünüyordum. «Sen hiç gece uçuşlarında çalıştın mı? Gece uçağıyla Nice seferi yaptın mı hiç?»

«Evet. Bundan önce o seferde çalışırdım.»

Hayır, olamaz!

Film başlamış, uçağın içi epey loşlaşmıştı. Üç kişilik sıraların birinde oturuyorduk. Geçidin karşısındaki sıra da boştu.

«Ne yapılabilir?» diye sordum.

«Ne istersen yapılabilir,» diye karşılık verdi.

Tamam, aynı hostesti herhalde.

Alexandra'yı, onun saflığını, tatlılığını düşündüm. Onunla aramızda bir şey geçmediğine göre Alexandra'yı aldattığım söylenemezdi sanırım. Hostesin dizini tuttum.

«Hadi, hadi, bu kadar çekingen davranma,» dedi ve uçak yolcuları için hazır bulundurulan battaniyelerden birini üstümüze örttü. «Tuvalete gitmek isteyen olursa Shirley bizi uyaracak.»

Oh babam oh! Elimi o daracık etekliği altına sokmaya çalıştım. Oturduğu yerde aşağı kayarak işimi kolaylaştırdı. Etekliğin altına hiçbir şey giymemişti. Elinden gelen kolaylığı sağlıyordu bu kız.

Kapalı bluzun altındaki sutyenin kopçasını çözdüm. Göğüsleri küçüktü ama fena değildi. Göğüslerini görebilmek isterdim. Ne yazık ki battaniyenin altına gömülmüştük.

Pantolonumun fermuarını indirdi ve usta bir hareketle bana doğru kaydı. Bir anda havalandım.

«Pilotlarla kabin memuru bir şey fark ederse,» diye mırıldandım. Hızlı bir tempoyla çalışıyordu kız.

«Fark etmezler,» diye inledi. «Onlar ön tarafta kafayı çekiyorlar.»

Aman ne iyi! Pilotlar ön tarafta kafayı çekiyorlar, hostesler arkada iş tutuyorlar. Bir daha bu havayoluyla yolculuk etmem. Bundan böyle, ya British Airways ya Pan-Am. Daha az yorucu olur benim için!

Bir ses, «Çabuk olun, gelen var,» diye fısıldadı. Seslenen Shirley'ydi ve doğru bilmişti.

İşe bakın! Yirmi altı bin fitte eğlence. Dar Etek kendini geriye çekip tek bir hareketle ayaklanarak eteğini düzeltirken benim işim de bitmişti. Hostes tuvalete giden yolcuya gülümsüyordu.

«Bir isteğiniz var mı, efendim?»

Adam başını salladı. «Bir viski-soda isteyecektim. Olabilir mi?»

«Bizim uçaklarımızda olmayacak şey yoktur, efendim.» Battaniyenin altında pestil gibi serilip kalan bir başka yolcuya bakarak göz kırptı.

Adam tuvalete girerken sutyeninin kopçasını da tutturdu. Bana dönerek, «Adını bilmiyorum ama yine birlikte yolculuk edeceğimizi umarım,» diye mırıldandı.

Yerime döndüm. Oralarda dolanmanın anlamı kalmamıştı artık. Yaşlı kadın başını sallayarak gü-

lüksedi. «Güzel bir yolculuk oluyor değil mi?»

«Ah ah, bir bilerseniz!»

«Efendim, anlayamadım?»

«Hiç. Bir şey demedim.» Yerime oturup sessiz bir Doris Day filminin sonunu gözledim. Sessiz bir Doris Day konuşan Doris Day'den iyidir. Yorulmuşum be. Arkama yaslanıp uyudum. Bayan Dar Etek omuzumu tutarak uyandırdı. «Lütfen kemerinizi bağlayın, inişe geçiyoruz.»

Kendine çekidüzen vermiş, ceketiyle kepini giymişti. Düzenli, becerikli bir hostes.

Esnerken aşağıdaki görünüme baktım. New-York ayağımın altındaydı. Nefis bir görünüm. Alexandre o saatte ne yapıyordu acaba? Zavallı yavrucak, nasıl da kusmuştu. Kolaylık olsun diye kustumuk torbasıyla birlikte sunulan kartpostala birkaç satır karaladım.

«Sevgili A. Sıkıcı bir yolculuk yaptım. Son zamanlarda votka içtin mi yine? Yakında görüşürüz. Tony.»

Uçaktan inerken, postaya atılması için Dar Etek'e verdim kartı.

Laf olsun diye, «Bu gece ne yapıyorsun?» diye sordum.

Kulaktan kulağa sıırttı. «Nişanlımla kenti gezeceğiz. Pilotla nişanlıyım ben.»

Aman ne güzel!

Gümrükten geçtim. Londra Havaalanında aşıkâğıtlarıyla 'âcil' damgasını taşıyan vizemi vermişlerdi elime. Paranın satın alamayacağı bir şey yok.

Fontaine beni karşılamaya gelmiş. Ayağında timsah derisi, sırtında vizon. Şaşırdım. Onun havaalanlarından hoşlanacağını hiç sanmazdım. Zor-

la gülümseyerek o yana yöneldim. Herkes dönüp dönüp ona bakıyordu. Öyle bir kadındır Fontaine. İnce kemikli yüzünü yüzüme uzatarak onu öpmemi bekledi. Gelgelelim herkes bize bakarken enayilik edecek halim yoktu. Ola ki Benjamin karısının peşine adam falan takmıştır. Bela aramayalım. El sıkıştık, yolculuğumla ilgili bir iki soru sordu. Beni neden çağırttığını anlamak için can atıyordum ama hiçbir açıklama yapmadı.

Sessiz bir lüks içinde yol alarak apartmanına yöneldik. Kulübe kimlerin gelip gittiğini öğrenmek istediye de başka soru sormadı.

Evi bitirim! Koskocaman, çok modern, ömrümde gördüğüm en yüksek yapının en üst katında. Terasta bir bahçe var, adamın akli durur. Bir de cüppe gibi bir şeyler giyen, İngiliz aksanıyla konuşan doğulu bir uşak. O da akıl almaz bir şey. Bu kadarı da fazla artık!

Fontaine'in her zamanki ev düzeni. Uşak eğilip bükülerek içki servisi yapıyor, sonra da ortadan kayboluyor. Salak bir gülüşle gülümseyerek, geri geri giderek çıktı odadan. Etekleri ayağına dolaşacak da yere yuvarlanacak diye korktum.

Fontaine de hep aynı Fontaine. Adamın sokak kapısını çekmesiyle sırtındakileri atıp bana saldırması bir oldu.

«Yerde,» diye mırıldandı.

Öff bee! Dün geceki dertler, o yolculuk, bu kadının Alexandra'nın üvey anası olması... Üstüme düşeni yapıp yapamayacağıma emin değildim ama insanın gücü kendini belli ediyor. Eşeklik ediyorum belki. Ancak başka ne yapabilirim? Alexandra bunları bilse beni asla bağışlamayacaktır. Peki ama başka ne yapabilirim? Kafamdan on türlü şey ge-

çiyordu ve hiçbirisi altımdaki kariyla ilgili değildi. Alex'in deyişiiyle, o iğrenç kariyla. Evet, iğrenç bir kariydı gerçekten. Başlangıçta, ünüyle, güzelliğiyle gözümü kamaştırmıştı gerçi; ne var ki şimdi onun nasıl bir insan olduğunu çok iyi anlıyordum. Toplumsal nimfomanyak bu kadın. Başka hiçbir şey değil.

«Hamlamışsın, Tony.» Sesi soğuk ve sert. Onu bekleyememiştim çünkü. Çok kızmıştı. Uçakta olanları falan da düşünürsek, bu kadarına bile şükretmesi gerekir ama o bunu bilemez tabii.

«Eh, hamlamış olabilirim. Sen yanımda olmayınca başka ne beklenir?»

«Aman, Tony, birbirimize numara yapmayalım lütfen.»

Yattığı yerden kalkmıyordu. «Hadi bitir,» dedi.

Boyun eğdim.

Burası gerçekten çılgın bir kent. Müthiş bir otel, odada televizyon, akıl almaz sayıda değişik program. Şoför beni otele bırakalı iki saat oldu, o iki saat içinde belki on kere istasyon değiştirdim. Beğen beğendiğini... Bir kanala çeviriyorsun, yarışma programı, bir başkasında eski bir İngiliz filmi, üçüncüsünde kovboylarla Kızılderililer. İnanılacak şey değil! Oda servisi de harika. Düşlerimde gördüğüm sandviçler. İçinde hem tavuk, hem domuz pastırması, hem yeşil salata yaprakları, ayrıca da domates ve peynir olan sandviçler. Üç tane-sini mideye indirdim.

İnsan böyle yaşamalı işte. Plastik yağmurlukla ekrana çıkan bir fıstığın okuduğu hava raporunu izleyerek duş yaptıktan sonra üç kişinin sığa-

bileceği kadar büyük olan yatağa uzandım. Fontaine beni yedide alacak. Daha bir saatim var.

A'ya telefon etmek isterdim ama otel faturasını Benjamin ödeyecek. Hesabı incelerse kızını aradığımı fark edebilir.

Açıkça söyleyeyim ki evli kadınların tümünden iğreniyorum. Hepsi kocalarından başka bir erkeğin koynuna girmek peşinde. Tek bir evli kadın tanımadım ki, istesem de elde edemezdim diyebileyim. Evlenmekten korkuyor insan.

Şimdi evliliği düşünmenin ne gereği var zaten? Onca şey gördükten sonra evlenmeye yanaşmam ben. Evlenecek olsam bile ancak Alex gibi saf ve temiz bir kızla evlenirim. Benim güzel Alexandra'm. İyi ama onun da parası yok. Ne halt ederiz biz? Gerçi onun zengin olmayışına aldırmam —Benjamin'e kızsam bile— gelgelelim benim de param olmadığına göre evlenmeyi aklımdan geçiremem. Alexandra Blake. Hımm. Pek lirik değil ama kulağa güzel geliyor. 'İyi bir Yahudi kızı' olmayan biriyle evlenirsem Sadie'yle Sam'ın suratlarını görmeli. Çok kızacaklardır. Kızarlarsa kızsınlar, koskoca adam oldum artık.

Giyinmenin zamanı gelmişti. O geceki programı Fontaine hazırlamıştı. Yapacağımız şeylerin listesini sayınca başım döndü. Önce bir kokteyl parti, oradan bir arkadaşının evine, oradan yemeğe, sonra da diskotekleri dolaşmaya. Bir iki evde verilen partilere de uğrayacaktık belki.

Giyeceklerimi dikkatle seçtim. Fontaine'le ilk kez toplum içinde görüneceğim. Eskiden olsaydı göğsüm kabarırdı ama durum değişmişti şimdi. Gezmeye istekli bile değildim. Gün de uzun bir gün olmuştu.

Turnbull and Asser'dan alınma leylak rengi bir gömlek seçtim; elde yapılmış tabii. Aslında Hal yaptırmıştı ama rengi bana gitmiyor diye bana satmıştı sonradan. Gömlek ölçülerimiz uyuyor. O da çok yararlı oluyor bazen. Hal'in giyecekleri birinci sınıftır ve eşyalarından çok çabuk bıkar. Yarı fiyatına bana satar o zaman. Bu işten kazanç da sağlar. Çünkü, büyük bir olasılıkla, malın parasını ödeyen pimpirik sevgililerinden biridir. Aslan Hal! Büyük hergelelerin sonuncusu.

Gömleğe uysun diye daha koyu eflatun bir boyunbağı da almıştım; benekli. Takım siyahtı, şık bir yeleşti vardı. Kol düğmeleriyle kravat iğnesi inci, çoraplarla pabuçlar siyah. Övünmek gibi olmasın ama, göz dolduruyordum bayağı.

Resepsiyondan telefon edip arabanın beni beklediğini söylediler. Tamam, iyi. Hazır ol New York, ben geliyorum!

FONTAINE

Şoför Tony'yı bırakıp döndükten sonra masaja gittim. Zevklerin en büyüğü! Beyaz tenimi yoğurup mıcıklayan sert, terli eller. Ardından nefis bir buhar banyosu, son olarak da çam yağıyla ovulma. Çam kokusu tenime işledi.

Hemen hemen sevişmek kadar güzel bir şeydi. Pembe havlulara sarınarak saçımı yıkattım, saçlarım göze görünmeyen deliklerden gelen sıcak hava akımlarıyla kururken ben yumuşacık bir pembe kanepede yattım.

Milady Güzellik Salonu New York'un en ünlü

salonuymuş bu günlerde. İnsanı bayağı etkiliyor doğrusu.

Gelir gelmez beni buraya sürüklemişti Sarah. «Nefis bir yer, hayatım,» dedi. «Kendinden geçeceksin.»

Salonun güzelliği afrodizyak bir atmosfer yaratıyor gerçekten. Orada çalışan çocukların hepsi o biçim. İnsan kendini haremde sanıyor; haremağaları, gelenleri gecenin eğlencelerine hazırlıyor.

Saçlarımı Roger yaptı. Oropular gibi dudaklarını büzen, sapsarı bukleleri olan küçük Roger. «Clarissa dün geceki açılışa ne giymişti biliyor musun şekerim? Sarı bir fil yavrusuna dönmüştü! Öyle gülünçtü ki. Arkadaşımın dediğine bakarsan tuvaleti Rudi Genreich'ın elinden çıkmaymış ama Rudi'nin böylesine hain olabileceğini hiç sanmıyorum ben.»

Güldüm. Roger'ın en iyi huyu bu. İnsan rahatça kendini bırakıp onun acımasız dedikodularını dinleyebilir. Bu alaycı dedikoduları hiç bitmez.

«Dün gece geç saatte eski bir film gördüm,» diye sürdürdü. «Televizyonda. O yılların modası şimdi korkunç geliyor insana. Sen beyaz satenle beyaz tilki kürk giysen bir içim su olursun. Sanırım saçlarına Elenistik bir biçim vereceğim. Araya bir iki dizi inci falan yerleştireceğim.»

Masaj öyle iyi gelmişti ki gövdem dipdiri idi. Tanrım, buradaki parlak oğlanlar Tony'yi görseler ağızlarının suyu akar. Kremlemeye koşarlar hemen.

Tony'ye bir güven gelmiş. Çekiciliğini arttıran bir özellik. Eskiden benim ayaklarıma kapanacak gibi davranırdı, oysa bugün biraz uzak durdu. An-

cak mal mülk konusunda hâlâ çok görgüsüz. Bugün apartmanı görünce ağzı bir karış açıldı! Oradan oraya dolaşan ve lüksün kokusunu almaya çalışan bir aygır!

Eninde sonunda o da kanatlanacaktır tabii. Gelgelelim bu yolculuğun onu biraz yavaşlatacağını sanıyorum. Karşısındakinin kim olduğunu daha iyi anlayacak. Sık sık rastlanan kadınlardan değilim ben. O geçici ilişkilerinin kaç tanesine girirse girişsin, sonunda bunu anlayacaktır.

Roger saçlarımı çok güzel yaptı. Topu topu iki parçalı bir topuz ama nefis oldu.

Eve dönüp Sarah'ya telefon ettim. Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz. Tony'den söz etmedim ona. Benjamin'in bir iş arkadaşı geliyor deyip kestim.

«Akşam ne giyeceksin?» diye sordu.

«Henüz karar vermedim.» Sırtı açık siyah Cardin tuvaletimi giymeye karar vermiştim oysa.

«Ben de öyle.» Ne yalancıydı şu Sarah.

«Hadi, sekizde görüşürüz öyleyse. Biz önce Carlton'ların kokteyline uğrayacağız.»

«Aman deme. Çok sıkıcı olacaktır. O ikisi gösteri sanatçıları olduklarını bir türlü unutamıyorlar. Allen onları gördü mü bucak bucak kaçıyor.»

Sarah'yla Allen kokteyle çağırılmamışlardı aslında. Çünkü beyaz perdedeki adı Salamanda Smith olan Bayan Carlton, bir yaz önce Allen'la çılgın bir aşk yaşamıştı. Sonradan evlendiği Peter Carlton da son derece kıskanç bir erkekti. Ah, jet sosyete de yaşamının zorlukları!

«Bell'lerle Sidwell'ler de size mi gelecekler?» diye sordum.

«Evet, burada buluşacağız.» Sesini alçalttı. «Ben nefis bir gün geçirdim. Sen hiç yoga yaptın mı?»

Sarah'nın cinsel serüvenlerinden birini dinleyecek halim yoktu. O konuyu açacaksa mutlaka sesini alçaltır.

«Çok yaptım, şekerim. Hadi, sonra görüşürüz.»

Tony dinlenmiş görünüyor. Biraz gözalıcı, biraz bayağı ama bağışlanabilir. O etkiyi yaratan boynundaki korkunç boyunbağı. Boyunbağını değiştirirsek pek fena sayılmaz. Şoförle aramızdaki cam bölmeyi indirip «Saks mağazasına sür» dedim.

Kapatmamışlardı henüz. Tony'ye bakıp gülümsedim. «Gel bir dakika şuraya uğrayalım. Sana bir şey almak istiyorum.»

Herkes bize baktı. Eh, Roger saçını yaparken biraz aşırılığa kaçmıştı ne olsa. Gece için nefis bir şey ama Saks'tan alışveriş yaparken yadırganabilir. New York'ta kimse kimseye bakmaz diyenler akıllarını oynatmışlar. Herkesten çok burada bakarlar insana. Vizon kürkler giyip boncuklu çantalar taşıyan, ayaklarına beyoğlu taşıyla süslenmiş plastik ayakkabılar geçiren saçları çivitli yaşlı karılar, «Aa, ayol, şuna bakın!» demekte herkesten önce davranırlar.

Erkek giyecekleri satan bölümde altı tane Avrupa malı kravat seçtim Tony'ye. Birini boynuna taktırdım. Çok daha iyi oldu. «Yarın buraya gelip bol bol alışveriş yaparız,» dedim. Satıcı delikanlı bana gözleriyle yiyecek gibi bakarken paketi Tony'ye uzattı.

«Boynumdaki kravatı beğenmedin mi?» Surat asıyor.

«Çok güzeldi ama bunu daha çok beğendim.» Hay Allah, bunun suratını mı çekeceğiz bir de! On beşer dolarlık altı kravat aldık. Sevinmeli.

Parti bir felaketti. Korkunç kalabalık. Salamanda pembe şifonlar içinde yüzüyor. Tony çok etkilendi. Film yıldızlarıyla tanıştığı zaman gözleri kamaşıyor hâlâ. Salamanda hemen yanımıza koştı. «Gelebildiğinize çok, çok sevindim, Bayan Khaled.» Yakınlarda bekleyen fotoğrafçıyı düşünerek, birkaç saniye süreyle gülüşünü hiç değiştirmedii.

Yüzü beş para etmez aslında. Et güzeli, boya güzeli; kemik güzelliği, yapı güzelliği diye bir şey arama.

«Tony Blake. Bu da ev sahibemiz Bayan Peter Carlton,» dedim.

Tony pek sevinmişti. «Son filminizi gördüm,» diye mırıldandı. Neredeyse kekeleyecekti. «O çöl-lerde nasıl o kadar kalabildiniz anlamıyorum.»

· Tanrım, şu yıldız hayranları!

Salamanda gözlerini kırıştırdı. «Pek zor olmadı canım. Hafta sonlarında Peter da geliyordu.»

«Onca yolu ha?»

«Filmi Las Vegas'ın az ötesinde çektik.» Gül-meye başladı. «Sen ne sandın? Büyük Sahra'ya git-tiğimi mi sandın yoksa? Yok canım, bende o göz var mı?»

Tony gerçekten çekilmez bir budala! Onu niye buraya getirttim bilmem. İkisini baş başa bırakıp sağa sola bakındım. Tanrım, yine aynı yüzler! Ba-zen her şey öylesine sıkıcı oluyor ki!

15

TONY

Şu Fontaine de insanı bozum etmekte birebirdir. Tam giyinmişiz, aynaya bakıp kendimizi beğenmiş ve yaylanmaya hazırlanmışız, o kısık dudaklı gülüşlerinden biriyle, «Tony, hayatım, bu kılıkta gidemezsin,» diyor. «Bir yerde durup sana doğru dürüst bir boyunbağı almalıyız.» Sittirip gitsin be! Kendi saçına baksın o! Karnaval Kraliçesine dönmüş. Kendini ne sanıyor bu kadın? Ben onun malı mıyım? Bana sahip olmadığını yakında anlayacak. Beni bir dükkâna soktu ve ömrümde gördüğüm en iç kabartıcı boyunbağlarından tam altı tane birden

kazıkladı bana. Dış ülkelerden getirilmiş hepsi. Yapıldıkları yerde alıcı bulamadıklarındandır herhalde. Onu mutlu etmek için en iyisini seçip taktım.

Fontaine ineğin teki. Kart bir inek. Düş yamandan, çek git diyecektim ama otel faturasını ödeyecek param yoktu ve öyle bir şey yaparsam Londra'ya döndüğümde işim de olmayacaktı mutlaka. Fontaine Khaled, kıçımın kısa, kıvrıcık kıllarından yakalamıştı beni. Öyle olduğunu da çok iyi biliyordu.

Partiye gittik. Çok kalabalıktı ama herkes dönüp bize baktı yine de. Fontaine kimin evine gittiğimizi bana açıklamak gereğini duymamıştı. Ancak Salamanda Smith (evet, o Salamanda Smith) bize yaklaşınca uyandım.

Tam fıstık. Bitirim bir yavru; sarı saçlar, her yanında kıvrımlar, el bombaları adamın gözüne giriyor. Çölde geçen bir filmini görmüştüm birkaç gün önce. Salamanda Smith bile Fontaine'e hayran kalmıştı ama bir gözü (açık mavi) de bende idi. Son filmini konuştuk bir süre.

Salamanda Smith gidip yeni gelenleri karşılamak zorunda kaldı; Fontaine de ortadan kaybolmuştu. Kendi başıma kaldım. Bana 'ahbap' diyen ve yükünü almış olan beyaz ceketli bir herif elime bir viski tutuşturdu.

Garson muydu acaba? Davranışlarına bakılınca garson olduğuna inanamıyordum ama gürültüyle geçirdikten sonra bir içki tepsisini yükledi ve başkalarına doğru yürüdü. Demek ki garsonmuş.

Mermer taklidi sütunlardan birine tosladı giderken. Sütun biraz sallandıysa da yıkılmadı. Sağdan sola yalpalayarak konuklara uzattı tepsisini. Akbabalar gibi saldıran eller adamı yükünden kurtardılar. Sallanarak bana yaklaştı yine. «Parti

şa'nane,» diye mırıldandı. «İçki çok bol.»

Derken Salamanda'ya yöneldi, tepsiyi elinden düşürüp büyük bir gümbürtü kopardıktan sonra kadının koluna yapıştı ve pantolonunun fermuarını indirerek bağırdı. «Gözün takım görsün, bebek!»

Salamanda kendini kurtarmaya çalışırken kısa bir sessizlik oldu. Ardından üç herif garsonun üstüne atladılar. Bir yumruk yağmuru altında kaybolup gitti adam.

Gülünç bir sahneydi aslında. Salamanda derin bir soluk alarak gülümsedi, yüzünden kanlar akan garsonu sürükleyerek çıkardılar. Çok güzel! Ona kadar saydım. Fontaine'in hemen koşup geleceğini biliyordum çünkü. Olanları öğrenmese çatlardı.

Fontaine —o da büyük dedikoducuların sonuncusu— dokuz dediğim anda yanımda bitmişti. «Ne oldu?» Yıldızlı gözkapakları merakla pırıldıyordu.

«Önemli bir şey değil. Garsonlardan biri sarhoş olmuş.»

«Yaa?» Düş kırıklığına uğramıştı. «Hepsi bu mu?»

Salamanda çevresine toplananlara olanları anlatıyordu. Fontaine o yana seğirtti. Ben de peşinden gittim. Salamanda en güzel yerine gelmişti. «...bir de ne göreyim, nah şu kadar bir şey! Burnumun dibinde!»

Fontaine bana pis baktı. Olayın en tatlı yanını anlatmamıştım ona.

Alexandra'ya telefon etmek isteğine kapılmıştım. Sağa sola bakarak bir telefon aradım. O kalabalıkta, o patırtıda benim Londra'yı aradığımı kimse fark etmezdi. Salondan çıkıp bakındım. Mir yatak odasında altın yaldızlı bir telefon gördüm ve hemen saldırdım. «Uluslararası lütfen... Londra.

İngiltere... Bayan Alexandra Khaled... İhbarlı olacak... Numara 8934434. Hayır, kapatmayacağım. Bekliyorum.»

Çok güzel bir kız girdi odaya. Upuzun, kapkara saçlar, kara bir gövde. O da ince uzun. Dosdoğru gözlerimin içine baktı. «Buradan çıkınca Marcello'ya gidecek misin sen?»

«Marcello da kim?»

Kaskatıydı bakışları, gülümsemedi. «Benle dalga mı geçiyorsun?»

«Hayır.» Başımı iki yana sallayarak güldüm. «Buranın yabancısıyım. Marcello kimdir?»

«Hay babanın canına!» Uzun siyah saçlarını elleriyle düzeltti. «Marcello bir lokanta, arkadaş. Anlaşılan herkes oraya gidiyor. Ben de benimle gidecek birini arıyorum.»

İlgilenmesine ilgilenmiştim ya, boş değildim ne yazık. «Bir bayanla geldim,» dedim. «Başka bir gece olamaz mı?»

Tepeden tırnağa süzdü. «Eh, olabilir herhalde.»

Telefon santralindeki kız araya girdi o anda. «Numaranızı bağliyorum, aradığınız kimse karşınızda.»

Uzun saçlı kız aynanın karşısına geçmiş taraıyordu.

«Merhaba, bebek. Bugün nasılsın bakalım?»

«Ay, Tony. Ta Amerika'dan buraya telefon etmen büyük incelik. Bugün çok daha iyiyim, sağol. Dün geceyi düşündükçe kendimi çok aptal buluyorum...»

Sıcak bir duygu yayılmıştı yüreğime. «Unut onları. Seni öyle boktan bir partiye götürdüğüm için

suç bende asıl. Şimdi ne yapıyorsun?»

«Yatmıştım aslında.»

Sıkı sıkı fırçalayıp parlattığı saçlarıyla, bol büzgülü pembe bir gecelikle yatışı gözümün önüne geldi. «Çok iyi etmişsin.» Öbür kıza baktım, hâlâ odadaydı. Mikrofonu elimle kapatarak, «Numaranı bir yere yaz,» dedim, elimi çekip «Seni çok özledim,» diye sürdürdüm.

Gerçekten özlemiştim. Kara saçlı kız bir kibrit kutusunun üstüne adıyla telefon numarasını yazıp fırlattı. Norma'ymış adı. Odadan çıktı.

Alexandra bir an hiçbir şey söylemedi.

«Seni özledim diyorum.»

«Evet duydum.» Sesi güç duyuluyor.

«Eee?»

«Nasıl ee?»

«Sen de beni özledin mi yani?»

«Bilmem. Daha dün gittin. Kaldı ki birbirimizi pek iyi tanımıyoruz biz.» Duraladı. «Evet, ben de seni özledim.»

Yüreğimin atışları aksadı. «Yakında döneceğim. O zaman birbirimizi çok iyi tanıyacağız. Sen uslu dur haa!»

«Peki,» Sesini sevsinler. Öyle düzgün bir konuşması var ki.

«Yakında görüşürüz.» Telefonu kapattım. Yaşamak çok güzel. Aynaya baktım. Hiç fena değilim ama biraz güneşte kalıp yanmak isterdim. Fontaine birkaç günlüğüne Florida'ya gitmeyi hoş karşılardı belki.

Salona dönerek onu buldum. Kraliçe, bendelelerini çevresine toplamıştı; o güzelim İngiliz aksanıyla söylediği sözler salonun dört köşesine yayılıyor-

du. Beni görünce soluklanmak için duraladı. «Hah, geldin mi! Biz kalkalım artık.» Eskisi kadar yakınlık göstermiyordu bana. Fontaine'in sağı solu belli olmazdı; bazen tatlı tatlı eser, bazen üfürürdü. Belki beni yanında gezdirmekten hoşlanmıyordu. Beni kendisine lâayık görmüyordu belki. Yatakta işe yarayan, ancak arkadaşlık edilemeyecek bir erkek. Kaşlarımı çattım. O da öfkeli öfkeli baktı. Çıktık.

Arabaya binince sinirli sinirli söylendi. «Artık bir yıldız gördüğün zaman kendinden geçmemen gerekir, Tony. Ünlü kişilere alışmış olman gerekir artık.»

Ben! Yıldız görünce kendimden geçiyorum ha! Beni kınamak istiyorsa pek çok şey söyleyebilirdi ama bunu söyleyemezdi işte.

Kuş pençesini andıran sivri tırnaklarıyla altın (yaldız değil tabii) gece çantasının üstünde trampet çalarak, «Salamanda'nın karşısında aptala döndün,» diye sürdürdü. «Gerçek bir artist hayranı gibi davrandın. O kadının daha beş yıl öncesine kadar striptizci olduğunu, on dolar versen seninle —ya da herhangi bir erkekle— yatacağını bilmiyor muydun? O zamanki fiyatını söylüyorum tabii.»

Benim bu dünyada çok iyi öğrendiğim tek bir ders vardır. Bir kadın bir başka kadını kötülemeye başlarsa hiç tartışmayacaksın.

«Evet, haklısın,» dedim. Tartışmanın ne gereği var zaten?

Fontaine biraz yumuşadı. «Unutma... Burada kaldığın süre içinde birçok yıldızla tanışacaksın belki. Onlara meslekleriyle ilgili sorular sormamalısn. O konuda hiçbir şey söylememelisin. Sosyete de hoş karşılanmaz öyle şeyler.»

Kafasız inek! Uzun uzun esnedim. «Ben Florida'ya gitsek diyorum.»

Hiç duymadı sanki.

Büyük bir apartmanın önünde durduk. Kapıcı, gelen leydiyi arabadan indireceğim diye kafasını kıracaktı az kalsın.

«Bunlar benim New York'taki en yakın dostlarım,» dedi Fontaine. «Sarah ve Allen Grant. Eşsiz bir çift. Beni utandırma.»

Ne yani? Ne yapacağımı sanıyordu yani? Halıya işeyeceğimden mi korkuyordu?

Birinci katta çılgın bir daire. Büyük, karanlık, antika eşyalarla, doldurulmuş hayvanlar ve boylu bitkilerle dolu. Havalı. İyi film çevrilir burada.

Bir bayan bizi karşılamaya çıktı. Kemikli bir surat, kara saçlar arkaya toplanmış, beyaz ama bembeyaz bir ten. Gören, yeterince beslenmediğine karar verir. Fontaine'le ikisi öpüştüler, birbirlerinin kılığını incelediler. Fontaine, «Sana Tony'yi tanıtayım, Sarah,» dedi. «Benjamin yolladı.»

İyi be, paket yerine koyuyordu sanki beni. Sarah bakışlarını üstümde dolaştırdı. İnsanı delip geçen çılgın bakışlı kara gözleri vardı. Dudakları inceydi, koyu kırmızıya boyanmıştı. Kırkını aşmış olmalıydı bence. Etsiz kart tavuklardan hoşlananlardansanız güzel kadın diyebilirsiniz. Ben onlardan değilim. Bir bana, bir Fontaine'e baktıktan sonra hafifçe gülümsedi. «Aman ne güzel bir sürpriz!»

Fontaine de gülümsedi. Kol kola girip Amerikan bara geçtiler, ben de bok gibi ortada kaldım.

Salonda oturan dört beş kişi daha vardı. Erkeklerden biri yerinden kalkıp bana yaklaştı. Yüzü, kadın dergilerinde 'keskin hatlı, yakışıklı' diye ta-

nımlanan yüzlerdendi. Ütüsüz, biçimsiz bir gri takım giyiyordu. Gözlerini kısıp alaycı bir bakışla bakarak elimi sıktı. «Ben Allen Grant.»

«Ben de Tony Blake.»

«Gel bir içki iç.» Bara geçtik. Koskoca bir viski doldurdu bana. Buzlu. Kendi bardağına koyduğu viski daha da çoktu ve üç büyük yudumda bitti. Bir içki daha doldurarak sordu. «Kimsin sen?»

Çok güzel! Yani hiç tanımadığım insanların böyle sorular sormasına bayılırım. Ne demeli? Ben yapayım desem? Ya da ben Gunga Din? «Ben Khaled'ini steği üzerine geldim,» dedim. «Bazı yerlere bakacağım.»

«Haa! Bayan Khaled'la sevişiyor musun peki?»

Şimdi tam o anda yanımıza yaklaştı. «Allen! Seni yaramaz çocuk seni! Neler söylüyorsun?»

Cilve yapıyordu Fontaine. En nefret ettiğim tavırlardan biri.

Allen güldü. «Hiçbir şey söylemiyorum. Nasılsın, tatlım?»

«Çok iyiyim.» Genellikle yalnız âşıklara gösterilen bir yakınlıkla bakışıyorlardı. Aralarında bir şeyler geçmişse hiç şaşmam. En yakın arkadaşının kocasını ayartmak tam Fontaine'e göre iş. Umurumda değildi. Benim küçük Alexandra'm kendi evinde, kendi yatağında yatıyordu ya! Gerisini boşver.

Sarah koluma yapıştı. «Gel, Tony. Gel de öbür konuklarla tanış.»

Bu kadını daha önce nerede gördüğümü hatırlamak için kafa çatlatıyordum. Kulübe gelmemişti; ondan emindim. Çok çarpıcı bir kadındı ama, daha önce de söylediğim gibi, benim tipim değil. Kolumu tutan elin kemikleri her an kırılacak gibi görünüyor, iskelet parmakları etime gömülüyordu. Yüzü-

nü nerede gördüğümü birden hatırladım. Üç ay önceki Vogue dergisinde. Bermuda'da ya da bilmem nerede ekzotik plaj kılıkları içinde. Kolay kolay unutmam ben. Sarah Grant —yüksek sosyete— New York'lu.

Kalın, kısık sesiyle, «Fontaine senden hiç söz etmedi,» diye söylendi. «Nefis bir erkeksin.»

Hemen yatmaya hazır. Gözümüzü dört açalım, leydi hazretlerini kızdırmak istemem.

Derken öbür konuklarla tanıştım. Alışlagelmiş zengin insan tipleri. Kadınların hiçbirisi Sarah'yla ya da Fontaine'le boy ölçüşemez. Erkeklerin tepeleleri açılmış, puro dumanları arasında dolaşıyorlar.

Bazı sıkıcı konularda gevezelik ettik, sonra da yola koyulduk. Şoförlü arabalardan oluşan bir konvoy.

Önce yemek yenecek. Beşinci Cadde'nin oralarda bir yerde. Lüks bir lokanta. Dört yanda sera bitkileri, garsonlar dore ceketli.

Fontaine'le Sarah'nın arasına oturdum. Yemeğimin tadına varabilmek için o iki kadından yükselen parfüm kokularını duymamaya çalışıyordum ama başaramadım.

Onlar da benimle hiç ilgilenmiyor, masadaki öbür kişilerle çene çalıyorlardı. Kimden, neden söz ettiklerini bilmediğim için konuya katılamadım. «Itsy, St. Moritz'de Fleur'e rastlamış, müthiş bir kavga etmişler, sonra da Mooey'de Poopsie'yle görünmeye başlamış,» gibisinden bir laf duysanız siz karşılık verebilir misiniz yani?

Benimle konuşan tek kişi Allen'dı. Sanırım o da benim kadar sıkılıyordu.

New York buydu demek —dünyanın bir numaralı sosyetesı. Alsınlar da bir yanlarına soksunlar. Norma'yla Marcello'da olabilmek isterdim. Marcello her neresiyse.

Yemek uzadıkça uzadı, ben de bir esneme hastalığına tutuldum.

Sonunda, Fontaine, «Sanırım bir an önce 'Picketts'a yollansak iyi olacak,» dedi. «Tony burada uyuyup kalacak yoksa.» Bütün gece esneyerek onu kızdırdığımı anlatmak için öfkeli bir bakışla baktı bana.

'Picketts' yeni açılıp da ün yapan bir diskoymuş. Anlatmışlardı ama görünce şaşırdım yine de. Kulübün içi, bir canavarın ağzının içine benzetilmişti. Her yerden koca koca dişler ve örümcek ağları sarkıyor, tavandan sallandırılan saydam, aydınlık bir dişin içinde, yarı çıplak bir karı, bir James Brown parçasına uyarak şarkı söylüyordu. Servis yapan kızlar da yarı saydam örümcek ağları giiyorlardı. Oradan bir meme, şuradan bir but görüyordu insan. Çılgın olmasına çılgın ya, tatsız. Hani diyeceğim o ki bu numaralara gerek yok. Diskoda eğlenceyi müşteriler yaratmalı.

Fontaine'in içeri girişı herkesin ilgisini çekti, her zamanki gibi. Diskoyu yöneten herif kadının ayaklarını öpecekti neredeyse. Ufak tefek esmer, sinirli bir tip. Bize rakip olamaz.

Buruşmuş, kurumuş bir el biçiminde olan masanın çevresine sıralandık, örümcek ağı giyeceklerini pek sevdiği yüzünden anlaşılan küçük bir fıstık ne içeceğimizi sordu. Herkese şampanya, bana viski. Allen, «neden direniyorsun?» diye sordu. «Neden onun alışkanlıklarını benimsemiyorsun?»

«Ben viskiden başka bir şey içmem,» dedim.

«Allen, tatlım, hadi gel. Dans nasıl olurmuş gösterelim şunlara.» Fontaine adamı piste sürüklerken tay gibi zıplamaya başlamıştı.

Sarah kaşlarını kaldırarak, «Biz de dans edelim mi?» diye sordu ve benim karşılık vermemi beklemeden ayaklandı.

Peşine düşüp piste yürüdüm. Onun dans edişi Fontaine'den de beter. Kıcı hiç oynamıyor, bedeni kaskatı.

Benim ne işim vardı burada? Altı ay önce, bu insanlarla birlikte gezebilmek için feda etmeyeceğim şey yoktu; böyle bir sahneye katılabileceğimi aklımdan geçiremezdim. Oysa şimdi... Bunlardan bana ne be? Londra'da düzenimi kurmuştum ben. Bu Fontaine moruğunun peşinde dolaşmak zorunda değildim.

'Picketts'da bir saat oturdum, oradan 'Flower Mission'a gittik. Orada da bir yığın psikodelik sembol, insanı deli eden bir ışık düzeni.

Öbür iki çift bizden ayrılmışlardı bu arada. Sarah'yla Allen, Fontaine'le ben kaldık grupta. Biz dördümüz dünyaya karşı. Hepimiz kafayı bulmuştuk.

Sarah, «Sen hiç yoga yaptın mı?» diye sordu. Kara gözleri araştırıyor, etimi delip geçiyor.

«Hayır, yapmadım doğrusu.»

«Yapmalısın. Çok güçlü bir gövden var. Başarılı olacağına eminim.»

Fontaine, «Tony,» diye seslendi heyecanla. «Allen burada biriyle karşılaşmış, bize sigara bulacak.» Sigara derken sesini alçaltmıştı. Esrarlı sigara demek istediğini anladım ve çok sıkıldım. Bir bu eksikti. «Bakın biz ne kadar serseriyiz,» dercesine düzenlediği esrar içme oyununa gireceğiz demektir. Ben o boktan hiçbir şey anlamıyordum. Uykumu

getirmekten başka bir etkisi olmuyor. Oysa Fontaine'in haline bakılırsa uyku son aklına gelen şey olacak bu gece.

«Sarah'yla Allen'ın evine gidelim mi?» Sormuyor aslında, haber veriyor.

Diskodan çıktık, şoför bizi Sarah'yla Allen'ın evine götürdü.

Kapıdan girince iki kadın ortadan kayboldular. Allen doğru bara koştu. Hiç konuşmuyordu. Kocabir bardak konyağı yuvarlamaya çalışıyor ve çukura kaçan gözleriyle boş boş bakıyordu.

«Yemin ederim ki sen şanslısın,» dedi. «Sen seninkiyle evli değilsin hiç olmazsa.»

Bu ne demekti peki?

Saatime baktım. Sabahın üçü olmuş. Yorulmuştum. Londra'da kaç olduğunu hesaplamaya çalıştım. Arada beş saat fark vardı ama orası mı beş saat ileriydi, yoksa burası mı? Onu hatırlamıyordum işte.

Önce Sarah döndü salona. Ayaklarına kadar inen, işlemeli kaftan gibi bir şey giymiş, saçlarını da dümdüz tarayıp sarkıtmış. Hintli havasına bürünmüş hafiften.

Onun arkasından Fontaine geldi. Saçları hâlâ tepesinde. Ancak bulut gibi uçan uzun beyaz bir şeyler geçirmiş sırtına. Yarı saydam bir kumaş. Çıplak memeleri seçiliyor.

Sarah, «Tony'yle sen de bunları giyin, Allen,» dedi. Japon kimonolarını andıran, siyah ipekten yapılmış bir şeyler uzattı bize.

Allen, «Hadi yürü,» diye söylendi çaresizce.

Peşine düşerek başka bir odaya gittim. Üstündekileri çıkarıp kimonoyu giydi.

Acı acı gülümseyerek, «Ben bunu neden yap-

tığımı biliyorum,» dedi. «Ya sen?»

Aslında ben biraz sıkılmış, biraz heyecanlanmıştım. Bunu da deneyelim bakalım.

İpeğin tenime değişşi çok nefisti. Ancak kimonunun biraz daha uzun olmasını isterdim; sarkanlar ya örtülmüş, ya örtülmemişti çünkü!

Salona döndük. Sarah'yla Fontaine sigaraları yakmışlardı. Dudaklarını kısarak derin soluklar alıyorlardı. Girip Fontaine'in yanına oturdum, Sarah'nın yanına yolladı. Ey babam ey, namuslu vatandaşlar bizi bir görseler.

Acayip bir Japon müziği çalıyordu. Sarah sigarasını bana uzattı. Ben de çektim. Biz ikimiz bir kanepede oturuyorduk. Allen'la Fontaine de karşıdaki kanepede.

Sigarayı Sarah'ya verdim yine. Derin bir soluk çekti, başını arkaya yaslayarak tavana küçük duman halkaları üflemeğe başladı.

Sonra sıra bana geldi yine. Eh, pek de fena gitmiyordu. Garip bir uyuşukluk çökmüştü üstüme; müzik de kulağıma çok güzel geliyordu artık. Sigarayı Sarah'nın ağzına soktum, o da uzanıp ellerini kimonomun altına soktu. Etimi yoklayan elleri birer kızgın maşaydı sanki.

Fontaine'e baktım. O minderlerin üstüne uzanmıştı, Allen sırtındaki beyaz giyeceği çıkarmaya çalışıyordu. Kadının çıplak bedeni ortaya çıkıp da Allen onu öpmeye başlarken ben büyülenmişçesine seyrediyordum. Fontaine'in bacakları açılmıştı. Usulca inledi.

Sarah'nın elleri de boş durmamıştı o arada. Sırtımdaki kimonoyu çıkardı. İyiydim, çok iyiydim, uçmaya başladım. Derken birinin üstünde olduğumu fark ettim; bir baktım Fontaine, bir daha bak-

tım Sarah, sonra ikisi birden üstüme atıldılar ve yüzler bir çiçek dürbünündeki biçimler gibi birbirine karıştı ve ömrümde ilk kez uyuşturucuların sarhoşluğunu tattım.

16

ALEXANDRA

McLaughton Şirketi'ndeki ilk günüm çok feciydi. Bir kere, sabah biraz geç kaldım. İşe başladığım gün işlenmemesi gereken bir suç. İkincisi, ayakta duracak halim yoktu. Akşamdan kalma dedikleri bu olsa gerek. Üçüncüsü, Badelaine'in dediğine bakılırsa Michael bir gece önce benim hakkımda tek bir söz etmiş o da şu: «O ne gülünç elbiseydi öyle.» İşimi de pek sevmedim. Bütün gün küçük bir masanın başında oturup daktiloyla yazı yazmak çok sıkıcı. Belki de babamın bana ilginç bir iş bulmasına razı olsam daha iyiydi.

Saat beş olsa da eve gidip Madelaine'le bol bol konuşabilsem diye sabırsızlanıyordum. Michael bir daha ne zaman gelecekti? Steve Scott telefon edecek miydi acaba? Olanları anlattığımda Maddy aklını oynatmıştı tabii.

Sonunda beş oldu, ben de kesenin ağzını açıp eve taksiyle döndüm. Maddy bir koltuğa yayılmış dergi okuyordu. Şanslı kız. İşe başlamasına daha bir hafta var.

«Nasıldı?» diye sordu heyecanla. «Bacaklarını dikizleyen bomba gibi bir şefin var mı?»

«Hayır. Bacağın ne olduğunu bile bilmeyen aksi, ihtiyar bir şefe düştüm.»

Gülüştük. «Ne yemek var?» Yemek işini sıraya koymaya karar vermiştim. Yemek yapma sırası Maddy'nindi o gün. Çok eğlenceli oluyordu bu iş. Okulda öğrendiğimiz bütün yemek tariflerini dene-yebiliyorduk.

«Dana rosto, Yorshire hamurışı, başlarken avokado püresi, son olarak krem karamel. Bütçemizin üstüne çıktığımızı, Michael'la Jonathan'ın yemeğe geleceklerini de bildirebilirim. Sevindin umarım.»

«Çok sevindim! Nasıl başardın?»

«Çok kolay oldu. Gelir misiniz dedim. Benim ağabeyim beleş yemek buldu mu kaçırmaz.»

Sevinçten uçuyorum. «Ne giyeceğim?» diye sızlandım. Giyecek işi büyük bir sorun oluyor Londra'da. Mutlaka alışveriş yapmam gerek.

«Bir pantolon çek, üstüne de dar bir kazak. Göğüslerini göster ona. Belki ilgilenir.»

Sanırım göğüslerim en güzel yanlarımdan biri. On iki yaşımdayken, üç arkadaşla birlikte okulun tuvaletine kapanıp göğüslerimizi karşılaştırmıştık. Benim göğüslerim çok iri ve diri olduğu için

gülmüşlerdi bana. O gün bugündür öyle. Maddy, bir erkek bunları görse aklını oynatır diyor.

Dar kazağım yoktu, Maddy'ninkilerden birini ödünç aldım. Gerçekten güzel görünüyor ama biraz utanç verici.

«Müthiş,» dedi Maddy. «İçinde sutyen var mı?»

«Elbette.»

«Çıkar. Erkekler sutyensiz gezen kadınlara bayılıyorlar.»

«Yapamam, Maddy.»

«Sen bu oğlanı kısıkvrak yakalamak istiyor musun, istemiyor musun?»

Yatak odasına dönüp sutyenimi çıkardım, kazağı çıplak tenime giydim. Sutyensiz olduğum anlaşıyordu. Yürürken göğüslerim yaylanır gibi oluyor.

Maddy gerçekten nefis bir yemek hazırlamış.

Michael'la Jonathan geldiler, televizyondaki polisiye diziyi izlediler ve yemekleri silip süpürdüler.

Michael bütün gece beni yok saydı. Sonunda, «Dün geceki parti nasıldı?» diye sordu.

«Çok güzeldi ama ben so...»

Maddy cümleyi bitirmeme fırsat vermedi. «Sonunda Steve Scot randevu istemiş ondan. Bayılmış Alex'e.»

«Aman Maddy!» Kıpırmızı kesilmiştim. Utanmadan nasıl da yalan söylüyor.

Michael, «Londra'yı gerçekten güzel geziyorsun,» diye söylendi asık suratla. «Hızlı gençlerin arasına karışmışsın şimdiden. Annen kimlerle do-laştığını öğrense hiç hoşuna gitmez eminim.»

Ayy, bu çocuk da çekilmez oluyor bazen! Biraz daha televizyon seyredip gittiler.

Ondan nefret ettiğime karar verdim. Çocuklar kapıdan çıkar çıkmaz Maddy kıs kıs gülmeye baş-

ladı. «Oluyor,» dedi. «Başarıyoruz. Yanılmıyorsam seni kıskandı.»

«Kıskandığı falan yok Benimle alay ediyor o.»

«Hayır, böylesi daha iyi. Hiç değilse şimdi sana başka gözle bakıyor. Yıllardır tanıdığı küçük kız olarak görmüyor artık. Gözlerini kazağından ayıramadı. Onu da bilmiş ol. Görürsün bak, yakında seninle bir yerlere gitmek isteyecektir.»

«Haa, çok ister!»

Ortalığı topladık. İnsanın kendi evinde oturmasının kötü yanlarından biri bulaşık derdi. Bulaşıkları bitirdiğimizde yorgunluktan ölüyordum. Bir yandan akşamdan kalmalık, öbür yandan yeni işimin ilk günü, sonunda da bu yemek! Neyse, hiç değilse Michael kazağıma bakmış.

Duş yaptım, saçlarımı fırçalayıp yatağa serildim. Hemen uyumuşum. Kötü bir düş gördüm. Çırlıçıplak gitmişim işe, birtakım eller bedenimin üstünde yazı yazıyorlar, derken göğüslerim birer daktilo makinesi oluyor ve Michael gelip bir göz attıktan sonra tiksintiyle sırtını dönüyor. Bir yerlerde bir zil çalıyor, ses gitgide güçleniyor. Uyandım. Telefon çalıyordu.

Benden önce Maddy yetişti. «Seni arıyorlar,» dedi uykulu uykulu. «Tony Blake, New York'tan arıyor. Saat bir buçuk! O çocuk iyice tutulmuş sana.»

Telefonu aldım, Maddy de konuşulanları duyabilmek için yanıma sokuldu. Tony beni niye arar acaba?

Dostça konuştu, daha iyi olup olmadığını sordu. Sonunda beni özlediğini söyledi. Maddy kulağımın dibinde tıslıyordu. «Ben de seni özledim de!» Öyle dedim.

Tony hoşçakal deyip kapattıktan sonra Maddy'nin üstüne yürüdüm. «Neden o lafı söyledin bana?»

Güldü. «Adam onca para verip New York'tan buraya telefon etmişse nazik davranman gerekir. Senden çok hoşlandı bence. Ayrıca, bana kalırsa çok yakışıklı çocuk!»

«Senin olsun,» diye söylendim suratsızca. «Onu özlediğim falan yok. Öyle söylediğime pişmanım. Bazen senin deli olduğuna inanacağım geliyor.»

«Olanları Michael'a anlattığım zaman deli olmadığımı göreceksin. Hem Steve Scott'ın, *hem* Tony Blake'in senin peşinde dolaştığını duyunca kıskançlıktan kuduracak...»

«Hadi artık uyuyalım, Maddy.»

«Peki, uyuyalım ama sen benim dediğimi bir yana yaz. Michael'ı elde edeceksin sonunda!»

17

TONY

Gözlerimi açtığımda oteldeki yatağımda buldum kendimi. Giyeceklerim de sırtımdaydı. Otele nasıl döndüm acaba?

Fontaine denen kaltak, adamın hayalarının suyunu çıkartıyor. Fontaine de, o cılız arkadaşı da —Bayan Memesiz Sosyete.— Peki anladık, o büyük sahneye katılmam için tabancayı şakağıma dayamamışlardı. Nasıl yapmıştım peki? Alexandra'yı neden düşünmemiştim? Ya Sadie'yle Sam, benim saygıdeğer anamla babam? Bilseler, beni görebilseler ne derlerdi? Benim garip bir inancım vardır

öteden beri. Bence, insan öldükten sonra bir yerde oturur ve bütün ömrü bir film gibi gözlerinin önünden geçer. Tanıdığı bütün insanlar da aynı filmi izleyebilirler. Ne güzel değil mi? Dün geceki sahneyi izlemek ne güzel olur kim bilir! Allah kahretsin! Fontaine'le yatıp kalkmak başka, onu ve —sözüm ona— dostlarını yanıma alıp gösteri düzenlemek yine başka.

İki kadın beni aralarında paylaştıkları bir sırada Sarah'nın oğlancı kocası da başka bir halt yemeye çalışıyordu. Neyse, ona engel olabildik. Teşekkür ederim ama öylesi bana gelmez. Fontaine'in, «Bırak yapsın, Tony, çok hoşuna gidecek,» diye bağırıldığını hatırlıyorum. Öff be, o da iyice kafayı bulmuştu anlaşılan. Pis kaltak.

Saat iki olmuş. Açlıktan midem kazınıyor. Oda servisine telefon ederek bir hamburgerle üç yumurta istedim. Şimdi ne yapmalı? Leydi hazretlerinin telefon etmesini mi beklemeli? Televizyon seyrettim biraz. Daha sonra kulübe bir telefon etsem iyi olur belki. Belki şimdi Alexandra'yı arasam daha iyi olur. Ben ne halt etmeye geldim buraya? Burada, bu çevrede ne işim var? Elephant and Castle'dan yola çıkan biriyim ben.

Yine uyumuş olmalıyım. Uyandığımda televizyon ekranında birtakım terli gençler vardı ve telefon çalışıyordu.

«Evet?»

«Vay vay, şimdiden Amerikalılar gibi konuşmaya başlamışsın!»

Saate baktım, beş on beş. Yeni arıyor daha. «Neler oluyor?» diye sordum.

«Pek çok şey, tatlım. Dün gece olanlar hoşuna gitti mi?»

«Hayır.»

Sesi buz kesildi. «Yaa? Neden?»

«Bunlar bana göre işler değil, Fontaine. Hoşuma gitmiyor. İnsan kendini öyle bir duruma düşürmemeli. Bence... Bence doğru değil.»

Alaycı bir gülüşle güldü. «Sen hâlâ kasaba kafasıyla yaşıyorsun, Tony. Dün akşamki de bir eğlenceydi, işte. Biraz gevşeyebilseydin daha çok eğlenirdin.»

«Aynı şeyleri bir daha yapmak istemiyorum. Tamam mı?»

Bu kez alaycı bir sesle konuştu. «Emredersiniz, efendim. Bundan böyle bu ayıp şeyleri yapmayacağız.»

Sessizlik. Eleştirilmekten hoşlanmadığını bilirdim. Gelgelelim birinin bu kadını uarması gerekirdi. Kocasını aldatması da kötüydü ama dün geceki olay büsbütün kötüydü.

«Öyleyse ne yapıyoruz?» diye sordum.

«Seni kötü yollara sürüklemek istemem ama bir iki saatliğine bana gelersin diye düşünmüştüm, tatlım. Bir iki kokteyl parti var, sonra da Sarah ve Allen'la yemeğe çıkabiliriz.»

Hay Allah! Sarah'yla Allen'ı bir daha görmek istemiyordum ben. Ne konuşacaktık? Değişik konumların üstünlüklerini mi?

«Ben onları görmek istemiyorum,» dedim «Kokteyllere gelirim, sonra birkaç saat kendi başıma dolaşırım belki. New York'u biraz daha iyi tanımaya çalışırım.»

«Bazen öyle aptal oluyorsun ki, Tony! Pekala, canın istiyorsa öyle yaparsın. Yarım saat sonra burada bulun.»

Telefonu suratıma kapattı. Ben nasıl bulaştım bu kadına?

Kulübe telefon etmek için çok erkendi ama Alexandra bu saatte evde olurdu herhalde. Ona telefon etmek akıllıca bir iş olur muydu? Hayır.

O güzel, saf yüzünü, yumuşak, kızılımlı saçlarını düşündüm. On yıl, yirmi yıl sonra güzel olacaktı o.

Londra'ya dönünce Alex'imi Elephant and Castle'a götürüp Sadie'yle Sam'e tanıtacaktım. Karar vermiştim buna. Beni öyle tatlı bir kızla görünce de şaşırırlardı ama! Hep artistlerle, mankenlerle, Sadie'nin deyişiyle 'yosmalarla' gezdiğimi sanıyorlardı onlar. Kaç kere başımın etini yemişlerdi; kendine iyi bir Yahudi kızı bul ve evlen. İyi kız olduktan sonra Yahudiyi mahudiyi boşver. Alex'e bayılacaklardı.

Giyindim. Balıkçı yakalı, çizgili ipek gömlek. Hal'ın en pahalı gömleklerinden biri. Üstüne Dougie Heyward'dan alınan gri takım. Fontaine'den biraz para almak zorundaydım. Ceplerim bomboştu. Utanç verici bir durumdu bu; hele o gece tek başıma dolaşacağıma göre para kesin olarak gerekliydi.

Televizyonun üstünde, sigara paketimle tarağımın yanında, bir gece önce gittiğimiz yerlerde cebime attığım birkaç kibrit kutusu da vardı. Öyle şeyleri severim ben. Bu kibritleri Londra'daki evin orasına burasına saçtım mı, her gelen benim yolculuk etmiş bir kişi olduğumu anlar. 'Lorenz — Lezzetli Yemek' reklamını yapan bir kibritin üstüne Norma adıyla bir telefon numarası yazılmıştı. Norma da kimdi? Norma adında birini tanımıyordum ben. Ona bakılırsa Lorenz lokantasında yemek de yememiştim. Norma, Norma, Norma... Haa, evet. Dün geceki partide gördüğüm uzun boylu, uzun siyah saçlı

kız. Oldukça güzel; hızlılardan olduğu kesin. Numa-rayı çevirdim, yorgun bir ses temkinli bir havayla sordu: «Evet?»

«Norma orada mı?»

«Bir dakika bekleyin, bakayım. Kim arıyor?»

«Tony Blake. Yalnız o benim adımı bilmez. Bir partide tanışmıştık...»

«Uzatma, hayatım. Bütün geçmişini öğrenmek merakında değilim. Bekle biraz...»

Temkinli ses beni bırakıp gitti. Öbür uçta, odanın bir köşesinde konuşulanları duymak için kulak kabarttım. Derken, birincisine çok benzeyen ikinci bir ses duydum. «Evet?»

«Sen misin Norma?»

«Evet.»

«Dün gece Salamanda Smith'in partisinde tanışmıştık.» Birinin adını söylemek çok iyi sonuç verir. «Yatak odasındaki telefonda konuşuyordum ben. Hatırladın mı?»

«Evet.»

Çok konuşkan doğrusu. «Bu akşam sizi görebilir miyim diye soracaktım,» dedim. «Bir içki falan içeriz belki.»

«Olur. Ben birkaç arkadaşla yemek yiyeceğim. İstersen sen de bize katıl.»

Birkaç arkadaş lafı pek hoşuma gitmemişti. «İşin varsa başka bir gece buluşuruz,» dedim.

«Keyfin bilir. Biz Marcello'dayız. Canın isterse oraya gelirsin.»

Kapattı. Candan bir kız. Gitmişim, gitmemişim umurunda değil...

Cebimde taksi parası bile olmadığı için Fontaine'in birkaç sokak uzaktaki evine yayan gittim. Kapıyı kendisi açtı. Saçları sırtına sarkmış, yüzü bem-

beyaz bir kremle kaplı. Yalnız gözleri boyalı. İnce ipekten yapılmış bir sabahlık giyiyor.

«Yatak odasına gel,» dedi. «Giyiniyorum. Yalnız önce şampanyayı al. Buzdolabında.»

Duvarları ve dolap kapıları meşe kaplanmış olan mutfığa gittim, buzdolabını buluncaya kadar birkaç dolabı açıp kapamak zorunda kaldım. Buzdolabı, duvar bölmelerinden biri gibi duran yerdeymiş meğer. Amerikalıların mutfakları bir tuhaf; onlar neyin ne olduğunu bilmek istemiyorlar sanki.

Şampanyayı açıp yatak odasına gittim. Fontaine yatakta sırtüstü yatıyordu. Sabahlığın belden aşağısı iki yana sarkmış olduğu için kalçalar falan açıkta. Nedense çirkin ve ayıp görünen bir sahne. Kollarını ensesinde kenetledi.

«Bardak istemez,» diye mırıldandı. «Şişeyi getir yeter. Benim yöntemimle içeceğiz şampanyayı.»

Elimde olmadan heyecanlanıyordum. Ondan iğreniyordum ama bedenim bedenine karşılık veriyordu.

Elbiseyle gömleği çıkardım. Giyeceklerimi kirletmek niyetinde değildim.

«Hadi, Tony,» diye söylendi sabırsızca. «Ben çok susadım.»

İşimiz sona erdiğinde şampanya kokusu yayılmıştı bütün odaya. Onun yatağında yatarak sakın sakın boyanışını izledim. Bundan böyle bu kadınla yatamayacaktım. Yanlış anlaşılmasın, fiziksel bakımdan becermesine becerebilirim.. Yalnız sevişmemiz sona erince bir pislik duygusu geliyordu üstüme; bir utanç duygusu. Öbür kadınlarla yattığım zaman biraz sevgi, biraz sevecenlik, bir şeyler vardır her zaman. Bir geceliğine kurulmuş bir ilişki olsa bile. Gelgelelim Fontaine buzdağları kadar soğuk

ve duygusuz bir kadın. Kendi keyfi için benim bedenimi kullanıyor sanki. Bu kadın kaltağın teki. Ondan kurtulmak gerek. Hele şimdi Alexandra da işin içine girdiğine göre.

«Duş yapabilir miyim?» diye sordum.

«Elbette. İzin alman gerekmez. Konuk yatak odasının yanındaki banyoyu kullan.» Dudaklarını boyuyordu; hiç başını çevirmeden konuştu.

Üstüme sinen şampanya kokusuyla Fontaine kokusundan arındım, sonra da soğuk suyun altında öylece durdum. Soğuk su iyi gelmişti.

Londra'ya dönünce bana sermaye verecek birini bulacaktım mutlaka. Bir sürü tanıdığım vardı, açtığım yerin tutunacağı kesindi; çok güçlük çekmezdim herhalde. Hani övündüğümü sanmayın ama ben olmasam 'Hobo' böylesine başarılı olamazdı asla. Yeni açacağım yere 'Tony'nin Yeri' desem bayağı mı kaçır acaba? Bence hiç kötü değil; kulağa hoş geliyor. Bir yer bulmalı, sermaye koyacak birini bulmalı, ondan sonra Bayan Fontaine Azgın Kaltak Khaled sana güle güle.

«Hazır mısın, Tony?» Siyah saten ve pırlanta ışıltıları içinde banyoya girdi. Sıkkin sıkkin baktı. «Sen orada ne yapıyorsun kuzum?»

Hemen çıktım duşun altından. Soğuktan derilerim buruşmuştu.

«Hadi, hadi, oyalanma... Beklemekten nefret ederim ben.» Fırtına gibi çıkıp gitti.

Çabucak giyindim. Fontaine dışardaki terasa bakarak sigara içiyordu.

«Dinle,» dedim. «Daha sonra birbirimizden ayrılacağımıza göre bana biraz para versen iyi olacak. Buraya gelirken öyle bir telâşla geldim ki bankadan para çekemedim.»

«Anlıyorum.» Çok öfkelenmişti. Paradan çıkmayı hiç sezmez, bilirim. «Neden Benjamin'in sekreterinden istemedin?»

«Onu görmedim ki. Telefonla ayarladı her şeyi.»

Küçük gece çantasını açarak üç tane onluk çekti. «Başka param yok,» diye söylendi. «Yarın bir şeyler yaparım.»

Aman ne güzel! New York'u gezmek için tam otuz dolar. Bozdur bozdur harca! Pek fazla geze-meyeceğim apaçık ortadaydı.

İlk kokteyl parti bir lokantada veriliyordu ve kalabalık korkunçtu. Kapının yanında durarak oradan oraya dolaşan Fontaine'i gözledim. Üç tane viski içtim. Yarım saat sonra Fontaine beni bulup koluma yapıştı. «Gidiyoruz. Bundan sonraki partide biraz insan içine karışmaya çalış. Klaus da bizimle geliyor.»

Klaus'un bodur boylu, tekerlek bir herif olduğu sonradan ortaya çıktı. Terziymiş. Dişler çürük, gözler boncuk boncuk, her yanında fırfırlar. Arabada Fontaine'le benim aramda oturdu. Bacağını bacağıma değdiriyordu boyuna.

Fontaine, «Klaus'un bin dokuz yüz otuz modasını canlandıran pantolon ceket takımları New York'u altüst etti,» diye açıkladı.

Boncuk gözlü Klaus'a aferin öyleyse. New York'a ne olduğunu bilmiyorum ama bacağımla biraz daha sıkıştırırsa ona öyle bir yumruk indirecektim ki Klaus'un kendi altüst olacaktı.

İkinci parti birincisinden de beterdı. Her yanda oğlanlar ve oğlancılar. Onların arasında süslü kadınlar ve sayıları pek, pek az olan normal erkek-

ler. Hiç değilse dışarıdan bakılınca normal görünüyorlardı.

Klaus, «Ay, harika!» diye söylendi. «Herkes burada.»

Fontaine, «New - York'un en büyük moda desinatörleri burada,» diye ekledi. «Sen benim yanımdan ayrılma Tony. O değer biçilmez kışına ne kadar önem verdiğimi biliyorsun!»

Nefret ediyorum bu karıdan. Bu kadar güzel, bu kadar şık, ve böylesine aşağılık bir kahpe!

Orada ancak on dakika kalabildim. Baygın saygın bakanların, cilveli gülüşlerle yanıma yaklaşanların sayısı öyle çoktu ki dayanacak halim kalmadı.

Fontaine'e dönüp, «Ben kaçıyorum,» dedim.

Soğuk bir tavırla, «Güle güle,» deyip savdı. New York'un gecesine çıktım.

Erkendi; saat dokuzda gelmemiştii henüz. Marcello'ya uğramak için çok erken miydi acaba? Açlıktan ölüyordum, midem kazınıyordu. Bir büfeye uğrayarak üç tane hamburger yedim. Eh, şimdi biraz bir şeye benzemişti. Sonra ne yapmalı? Çılgın Norma'yı arasam? Yapacak başka bir şey düşünemiyordum. Bir taksiye atlayıp Marcello'ya gitmek istediğimi söyledim. Şoför yerini biliyormuş.

Dışarıdan bayağı hoş görünüyordu Marcello'nun lokantası. Kırmızı beyaz çizgili küçük bir tente, bodrum kata inen birkaç basamak, girişteki masada eli yüzü düzgün bir kız. «Yer ayırttınız mı» İtalyan. O iri, kara gözleri görür görmez anlamalıydım zaten.

«Bir içki içecektim,» dedim.

«Buyurun, efendim.» Gülümsedi. Ben de güldüm. Norma ortaya çıkmazsa... Bu kızın işi kaçta biterdi acaba?

İçerisi tıklım tıklımdı. İçki servisi yaptıkları bölüm lokantanın hemen yanındaydı. Bütün masaların dolu olduğunu gördüm.

Bir viski ısmarlayıp gözlerimle yemek salonunu taradım. Norma'yı arıyordum. Bulmak pek güç olmadı. Uzun siyah saçlarını tek bir örgü yapıp arkasına sarkıtmış, gözlerine бага çerçevesi, koskocaman renkli gözlükler takmıştı. Üç erkekle oturuyordu. Masaya yanaşmadan önce bir süre gözledim onları. Çok çarpıcı bir kızdı Norma. Zenciden çok Hintliye benziyordu. Gözleri çok iri, çok kara, bakışları dalgın ve buğulu.

Masalarına yanaştığımı görünce, «Hey, merhaba,» diye seslendi. Sözüünü geçirmesini bilen insanlardandı, parmağını şaklatınca garsonlardan biri masaya bir iskemle daha getirdi. Başıyla masadaki-leri göstererek, «Mark, Terry, Davey,» dedi. «Bu da Tony.»

Sakallı Davey, «Merhaba, baba,» diye selam verdi.

İyi sıcacık insanlar bunlar. Gevşeyebiliriz. Norma renkli gözlüklerinin gerisinden beni süzdü. «Bana baksana, sen o korkunç partide ne yapıyordun kuzum? O ne berbat şeydi be!»

Başımı salladım. «Beni de biri götürdü.»

«Haa tabii, seni biri götürdü.» Gülüyordu. «Beni de biri atlattı. Ömrümde ilk kez. Ünlü pezevenğin biri benimle orada buluşacağına söz vermişti. Orosu çocuğu hiç görünmedi!»

Davie sıırttı. «Yıldızlarla gezmenin ne bok olduğunu anladın böylece!»

«Anladık evet!» Norma ona hak veriyordu. «Üstüne üstlük oroslu çocuğunun sekreteri —kendisi değil, sekreteri! Doğrudan doğruya telefon edecek

petka var mı onda— telefon ediyor ve Bay Nicholas dün gece için çok özür diliyor diye bildiriyor. Adresimi lütfeder miymişim, çünkü Bay Nicholas bana renkli bir televizyon alıcısı yollamak istiyormuş. İşe bak bee! Bende bir gülme, bir gülme! Bay Nicholas'a benden selam söyleyin, renkli televizyonunu alsın da siyah beyaz ardına soksun dedim.» Masadakilerin hepsi güldüler. Norma, «O herif akıl almaz bir şey,» diye sürdürdü. «Yalnız benim gibi zenci kızlarla yatabiliyor. Beyaz hanımlarla oldu mu tutukluk yapıyor. Derdi neyse... O yüzden de bizlere para vermek zorunluluğunu duyuyor zavalı. Eh, benden selâm edip haber iletinler! Parayla verecek olsaydım, renkli televizyon maliyeti kurtarmazdı be! Aslında o herife hiç vermemek gerekirdi ama Allahın cezası öyle yakışıklı ki. Bir vücudu var... Off of! Ve de ey babam ey!»

Buck Nicholas ünlü bir film yıldızıdır, adı kadar ünlü olan vücudunu göz önüne sermek için daracak blucinler ve yırtık tişortlarla görünür filmlerinde.

«Biz daha önce de tanışmıştık.» Norma gözlüklerini tepesine kaldırmış bana bakıyordu.

«Öyle mi?» Hiç hatırlamıyordum. Ben kolay kolay unutmam oysa.

«Öyle ya. Londra'da. 'Hobo'da. Sen orasını işletiyordun eskiden. Küçük kızlar sana baktıkça donlarını ıslatıyorlardı.»

Norma gibi bir kızla tanışmış olsaydım unutmazdım. Onu kesin olarak biliyordum.

«Evet, ben hâlâ oradayım. Sen ne zaman gelmiştin?»

«Bir iki ay önce. Bu kılıkta değildim. Sarı bir

peruk takmıştım kafama. Sen gelip bizimle konuş-
tun. Benim yanımda Steve Scott vardı.»

Tamam! Nasıl unutturdum onu? Kulüpteki bütün erkekler bu kızla tanışmak için kavgaya tutuşacaklardı neredeyse. Steve de kimseye yüz vermiyordu.

«Hatırladım! Evet, elbette. Ama orada gördüğüm kıza hiç benzemiyorsun burada.»

«Benzemem tabii. O sarı peruğu yalnız milleti yere yatırmak istediğim zaman kullanırım. Londra'da topu topu iki gün kaldım. Çılgın bir kent. Yakında yine gideceğim. Sen burada ne yapıyorsun peki?»

«Burada da bir 'Hobo' açacağız belki. Piyasayı yokluyorum.»

«Öyle mi? İyi be. O zaman Davey'yle konuş sen. New York'un girdisini çıktısını bilen biri varsa odur. Kenti gezdirir sana.»

Yemek bitince (ben yalnız içki içmiştim) Terry ve Mark çekip gittiler. Ben de Norma'yla Davey'i aldım, Newyork'u gezdik. Gezmek böyle olurdu. Davey'nin gümüş rengi Porsche'sine doluşarak Harlem'i, Çin mahallesini, kibar semtleri, yoksul semtleri, kentin merkezindeki sokakları dolaştık. Norma eşi bulunmaz bir kızdı. Kısacık cümlelerle, ağzını açmaya üşenircesine konuşuyordu ama hiç susmuyordu. Çok içiyor, çok gülüyor, melekler gibi dans ediyor ve sabahın altısında evine çıktığımızda yorgunduk, sarhoştuk, mutluyduk.

Sırtına sarkan tek örgüyü çözerken güldü. «Sen bizdenmişsin be!» Uzun siyah saçları beline degiyordu.

Kollarıma alıp sımsıkı sarıldım. «Sen de bizdenmişsin.»

İkimiz de keyifli, ikimiz de biraz sarhoştuk. Boyu benimkine yakındı. Benim boyum bir seksen iki. Gövdesine yapışan turuncu bir elbise giyyordu, onu çıkarmasına yardım ettim.

Elbisenin altında ender bulunur güzellikte kahverengi bir gövde vardı, başkaca bir şey yoktu.

Kollarımdan sıyrılırken tatlı tatlı güldü.

«Küçücük bir içki ister misin?»

«İsterim,» dedim. Bardaklara viski dolduruşunu, buzları atıp şingirdatışını gözledim. Müthiş bir vücut; ince, esnek, bir panter gövdesi.

Alexandra'yı düşününce hafif bir suçluluk duydum ama bu kız da öyle güzeldi ki. Erkek dediğin şuraya kadar dayanır, fazlasına dayanamaz. Yanıma sokulup bardağı ağzıma dayadı. Memelerinden birini yakaladım. Bardağı çekti, alçak bir masanın üstüne bıraktı dikkatle.

«Bak, baba... Eğlenmek istiyorsan eğlenelim. Çılgın bir yatak odası var bende. Yalnız sapıklık istemem. Tamam mı?»

Kıcını iki elimle örttüm. «Bende sapıklık arama.»

«Tamam öyleyse, yürü.»

Döndü, ben peşinden yürüdüm. Ellerimi kabetlerinden ayıramıyordum. Oğlan çocukları gibi ufacık yuvarlacık bir kıcı vardı.

Yatak odası çılgındı gerçekten. Leopar derisiyle kaplı duvarlar, koskocaman yuvarlak bir yatak, tavanda Mick Jagger'ın «Mick Jagger?!?» iyice büyütülmüş bir fotoğrafı. Bir düğmeye bastı, odaya Ray Charles'ın sesi yayıldı.

Yatağa yıktım kızı. Ben soyunurken o keyifli kediler gibi baktı kara gözleriyle. Omuzlarını yatağa bastırdım.

Benim için, New York demek Norma demektir ve hep öyle olacaktır. Müthiş bir kızdı! Sabah on birde çıktım oradan. Norma hâlâ uyuyordu. Bir taksiye atlayıp otele döndüm. Resepsiyon memuru elime bir telgraf tutuşturdu. «Yarın öğle uçağıyla Londra'ya dönmek için gerekli hazırlıkları yapın. Biletler ve gerekli belgeler Kennedy Havaalanında, danışma bürosunda hazır olacak. Benjamin Al Khaled'in sekreteri Alice Clerk.»

Çok güzel! Yollara düşüyoruz yine!

18

FONTAINE

Şimdi düşünüyorum da, Tony'yi buraya getirtmenin büyük bir yanlış olduğunu anlıyorum. Gel-diğinden beri beni utandırmaktan başka bir şey yapmadı.

Geleli üç gün oldu, o üç gün içinde hep salak, hep saf, hep yıldız hayranı ve sıkıcı. Geçen gece hepimiz kafayı bulunca biraz eğlenmedik değil; ancak ertesi gün, bu orjilere katılmamam gerektiğini bildiren bir söylev çekti bana! Tuhaf doğrusu, bana kalırsa o da en az bizim kadar eğlenmişti oysa.

Sarah da onu sıkıcı buldu. «Belden aşağısı iyi,

belden yukarısı tıntın,» diyor.

Çok haklı. Aygır burada büyük bir fiyasko oldu. Onu bugün öğle uçağıyla geri yolluyorum. Bu kez havaalanına gitmeyeceğim.

Benjamin de geliyor zaten. Cebi dolu gelen sevgili Benjamin.

Tiffany'den almam gereken bir sürü şey var. Güzel bir samur paltoya da göz koydum. Saks mağazasında çok şık Rudi Genreich modelleri satılıyor üstelik.

Benjamin çok iyi bir zamanda geliyor.

Telefon çaldı. Adamo'nun açmasını bekledim.

«Bay Blake arıyor, efendim.»

«Tony, hayatım.» Zavallı aygır kahrından ölüyordur herhalde; tatlı davranayım bari.

«Dinle, Fontaine, az önce bir haber geldi. Hemen buradan ayrılmam gerekiyormuş.»

«Öyle, tatlım, Benjamin geliyor. Sen de epey yer gördün, bir karara varabilirsin. 'Hobo'dan uzak kalman da doğru değil.»

«Evet, haklısın sanırım. Yalnız beni bavul gibi oradan oraya yollaman hoşuma gitmiyor. Neden dün gecedен söylemedin?»

«Aman, Tony, mızımlık etme. Dün gece Benjamin'in geleceğini bilmiyordum. Neyse, herkese sevgilerimi ilet. Özellikle Vanessa'ya. Onu görürsün herhalde.» Vanessa'yı en kısa zamanda arayacaktır mutlaka.

«Pekala. Londra'da görüşürüz öyleyse.»

«*Ciaou*, tatlım.»

Bu iş bu kadar. Londra'daki aptal kızlarına dönsün. Öyle darkafalı ki! Ona onca şey öğrettim, sevişmek için tek bir yöntem biliyor hâlâ! Salak oğlan.

Yine telefon çalıyor.

«Bay Grant arıyor, efendim.»

«Allen, sevgilim.»

«Bugün buluşabilir miyiz?»

«Sarah nerede?»

«Geziliyor. Ne dersin? Saat ikide Plaza'da buluşalım mı?»

«İki çok geç. Öğleden sonra Benjamin gelecek. Birde St. Regis'te buluşalım.»

«Olur, ayarlarım.»

«Allen.»

«Efendim?»

«Gelirken düş gücünü da yanında getir.»

Güldü, Sevgili Allen hiç kötü değil aslında. Yaratılış bakımından Tony ondan üstün ama Allen da idare eder. Geçen akşamki dörtlü seanstan sonra bayağı hoşuma gitmeye başladı. Benjamin gelinceye kadar canım sıkılmayacak hiç değilse.

19

ALEXANDRA

McLaughton şirketinde geçirdiğim ikinci gün birincisinden iyi olmadı. Kızların neden mankenliğe falan özendiklerini şimdi anlıyorum. Burada oturup bütün gün makineyle yazı yazmak okula gitmekten beter. Annem, istersen Lucie Clayton kurslarından birine yazılabilirsin diyor. Bütün giderlerimi kendi kazancımla karşılamak kararında olmasaydım kabul ederdim belki. Ancak ben pek iyi bir manken olabileceğimi de sanmıyorum. Yeterince zayıf değilim bir kere; yüzüm de sıradan bir yüz. Gelgelelim bu işte pek fazla dayanabileceğimi de sanmıyorum.

Eve döndüğümde Maddy çok keyifliydi. Saçlar sarılmış, surat kremlenmiş. «Ben çıkacağım,» dedi. «Jonathan dün akşamki yemeğe teşekkür etmek için telefon etti, sonra da sinemaya gitmemizi önerdi.»

Ben de elimden geldiğince sevinçli görünmeye çalışarak, «Çok güzel,» dedim. «Michael'dan bir haber var mı?»

Maddy suçlu suçlu baktı. «Özür dilerim, Alex. Jonathan ondan hiç söz etmedi. Ama sana söz veriyorum, bu akşam ağzını arar Michael'ın ne yapıp ettiğini öğrenirim. Bunları bilmek çok yararlı olabilir.»

«Evet, çok.» Müthiş bir kedere boğulmuştum. Ondan sonraki bir saat içinde Madelaine giyinip süslendi, şarkılar söyledi, genellikle aşırı bir neşe gösterisi yaptı.

«Jonathan geldiğinde sen hiç görünme,» dedi. «Bir partiye gittiğini söyleyeceğim ona.»

«Sağol,» deyip odama kapandım, bir kurufasulye konservesi açarak karnımı doyurdum.

Kapının çalındığını, Maddy'yle Jonathan'ın bir şeyler konuştuklarını, sonra da kapının kapandığını işittim. Yalnızdım artık. Anneme telefon ettim. Evimde olabilmek isterdim.

Annem, «Hafta sonunda gelirken bir iki arkadaşını da getirsene,» dedi. «Ata bineriz hep birlikte.»

«Getiririm belki. Sana daha sonra haber verebilir miyim?»

Maddy doğru bulsa da, bulmasa da Michael'ı çağırmaya karar verdim. Evde yalnız olmak çok kötüydü. İnsanın annesiyle babasından uzak yaşamasının en kötü yanı bu herhalde. Kulağıma birtakım sesler geliyordu boyuna. Hava kararınca sinirlerim büsbütün gerildi.

Perdeleri çektim, televizyonun sesini iyice açıp oyunu izlemeye çalıştım. Derken telefon çaldı.

«Alexandra Khaled orada mı?» Kalın, gizemli bir ses.

«Benim, buyurun.»

«Ben Steve Scott. Nasılsın?»

«Aa, ben çok iyiyim. Sen nasılsın?» Yüzümün kızardığını hissediyordum.

«Ben de iyiyim. Uslu çocuklar gibi sakın sakın oturuyorum. Belki bir yere gitmek istersin diye düşündüm.»

«Şimdi mi?»

«Ben yarın akşam diyecektim. Yemek falan yeriz. İster misin?»

«Evet, isterim.» Maddy bunu duyunca çıldıracak.

«Tamam, öyleyse. Dokuzda bana gelir misin?»

«Tabii.»

«İyi. Yarın görüşürüz.»

«Dur bir dakika.» Kâğıt kalem arıyordum çılgınlar gibi. «Adresini verir misin lütfen.»

Adresini verdi, «Çok süslenme,» deyip kapadı. Harika! Michael arasaydı daha çok sevinirdim ama Steve Scott da ünlü bir şarkıcı ne olsa. Üstelik çok şeker bir oğlan.

Maddy'nin yüzünü görmeli. Nasıl kıskanacak ama! Mosmor olacak!

Mosmordu gerçekten. Jonathan sinemadan sonra biraz fazla şarap içirmiş bizimkine. Sallana sallana içeri girdiğinde yüzü berbattı. Pazar gecesi ben de aynı durumdaydım herhalde.

Saat epey ilerlemişti ama haberi vereyim diye dönmesini beklemiştim.

«Alex,» dedi. «Sanırım kusacağım.»

«Gözünü seveyim banyoya girmeden kusma.»

Banyoya kadar dayandı. Kustuktan sonra o da rahatlamıştı benim gibi. Yatağına uzanıp inlemeye başladı. Bir çay yaptım.

İniltilerinin arasında, «Sanırım âşık oldum.» diye açıkladı.

«O nasıl oldu ki?»

«Arabada ırzıma geçmeye çalıştı. Bir şey olmadı gerçi. Ben baygınlık geçirir gibi yaptım, o da hemen toparlandı. Sutyenimin kopçasını bile o taktı. Beni kapıya kadar getirdi. İyi olup olmadığımı soruyordu boyuna.»

«Ne kadar ileri gittin?» diye sordum kaygıyla:

Gizemli bir tavırla, «Yeterince,» diye söylendi. «Yeterince ileri gittim.»

Sonra da derin bir uykuya daldı. Gürültüyle horluyordu. Giyecekleri de üstündeydi hâlâ.

Pabuçlarıyla elbisesini çıkarmayı başardım ama öyle ağırdı ki, büsbütün soyamadım. Üstünü örtüp onu horultularıyla başbaşa bıraktım.

Steve Scott hakkındaki heyecanlı haberi de verememiştim. Yarın sabah söylerim artık. Benim tatlı, kaşık arkadaşım. Ne kadar ileri gitmişti acaba? Ben ondan geri kalmamalıydım. Yarın akşam bilgimi ilerletmek için fırsat bulurum belki.

«Öyle ürkek ürkek bakma. Seni yiyecek değilim.» Kapıdan girdiğimde Steve Scoot bu sözlerle karşıladı beni.

Biraz korktuğumu itiraf etmeliyim. Bu adam bir yıldız ne olsa; üstelik çok yakışıklı. Alışılageleşmiş bir yakışıklılık değil belki. Ancak o uzun saçları, dik dik bakan mavi gözleriyle çok çekici bir tip.

«Gir hadi. Ağzını açıp kapıda durma öyle.»

Hemen ağzımı kapadım. Açıkça söylemek gerekirse biraz kaba. Madelaine bu sabah uyanınca Steve'e verdiğim randevu hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Dramatik bir havayla, «Ne yaparsan yap, onunla yatmanın bir yolunu bul,» diye söylendi. «Bakire olmak çok sıkıcı. İlk yattığım erkek Steve Scott'tı diyebilmek bir üstünlük sayılır senin için.»

Steve, «Sende ne var ne yok, bebek?» diye sordu.

«Bilmem. Yeni bir şey yok.» Bacağında bir blucin, sırtında aynı kumaştan gömlek vardı.

«Sen tuhaf bir kızsın,» dedi. «Nasıl oldu da o zampara Tony'yle geldin geçen akşam?»

«Babam onun patronu,» diye kekeledim. «Yani diyeceğim şu ki babam 'Hobo'nun sahibi sayılır.» Keşke söylemeseydim. Beni o şımarık zengin kızlardan biri sanacak şimdi.

«Baban kim peki?»

Babamı övmeye başlamak doğru olmaz. «Önemli biri değil,» dedim. «Bir iş adamı.»

«Haa.» Pırıltılı mavi gözleriyle beni inceliyordu. «Sen ne yapıyorsun? Manken misin, oyuncu mu?»

«İkisi de değilim. Sekreterim ben.» Zengin bir kız olmadığımı inanır böylece. Karşımdakiler zengin olduğumu bilirse çok sıkılıyorum.

«Çok güzel. Benim makinemle bir şeyler yazabilir misin?»

«İstiyorsan, elbette.»

Güldü. «Şaka ediyordum. Bilir misin, senin bir bebek olduğuna inanmaya başlıyorum. Saf bir bebek.»

«On sekiz yaşındayım,» diye bir yalan attım.

Yine gülerek, «Çok yaşlıymışsın,» diye söylendi. «Şimdiye kadar nerede yaşıyordun kuzum?» «İsviçre’de bir okuldaydım.»

Kolumu tuttu. «On sekiz yaşında olduğunu söylüyorsun ama on dörtlüklerden hiç farkın yok.»

Çok kızmıştım. Kolumu çektim. Yine yakaladı. «Hey,» dedi, «eleştirmek için söylemedim. Böyle olman hoşuma gidiyor. Senin gibisi kolay kolay bulunmuyor artık. Bakire misin?»

Yüzüm kızardı.

«Bakiresin,» dedi suçlarcasına. «Bahse girerim ki bakiresin.»

Keşke hiç gelmeseydim. Nasıl sorar bunları!

«Hadi gidip yemek yiyelim,» diye sürdürdü. «Babanı anlatırsın bana. İsviçre’yi anlatırsın, bu ileri yaşıta neden hâlâ bakire olduğunu anlatırsın.»

Eski zamandan kalma bir Bentley arabası var; her yanı pırıl pırıl. Sokaklardan geçerken herkes bize baktı.

Neyse ki gittiğimiz lokantada bir sürü tanıdığına rastladı. Hepsi bizim masaya gelince bana soru sormasına olanak kalmadı.

Çok içki içiyor. Arkadaşları da çok pis konuşuyorlar. Kızlar bile sövüyorlardı dediğim zaman Maddy bana inanmayacak. Oradan kaçmak için can atıyordum. Tuvalete gitsem ve hiç dönmesem ne olur acaba?

Steve, «Hepiniz beni dinleyin,» diye bağırdı ansızın. «Bu kız bakire.» Elini omuzuma koydu, hepsi gözlerini dikip bana baktılar.

Yer yarılrsa da içine girsem!

Yüzüm pancar gibi olmuştu. «Sen eşeğin birisin,» diye tısladım. «Lütfen beni evime götür.»

Steve şaşırmıştı. «Bunda utanılacak bir şey yok

ki. İngiltere'nin tek on sekizlik bakiresi sensin belki de.»

Kahvemi yuttum. Tam kalkıp oradan ayrılmaya karar verdiğim anda kapıdan kim girse beğenirsiniz! Michael! Benim Michael'ım. Yanında da 'Hobo'ya gittiğim akşam bütün gece dans etmekten bıkmadığı o acayip kız. Suki bilmem ne.

Kısacık bir lame tünik giymiş. Altındaki lame kilot görünüyor!

Suki, Steve'e merhaba demeye geldi. Michael da onun peşinden. Beni görünce çok şaşırıldı.

«Merhaba, Michael,» diyerek el salladım neşeyle. Steve omuzumu tutacaksa şimdi tutsa ya!

«Merhaba, Alex.» Beni o ünlü, o hızlı insanların arasında görünce çok etkilenmişti.

Suki, «Daha sonra 'Hobo'da görüşürüz,» dedi Steve'e. Michael'la ikisi iki kişilik bir masaya oturdular.

Bir süre sonra, Steve, «Şimdi nereye gidelim?» diye sordu. «Benim eve mi, 'Hobo'ya mı? Bir yerde boktan bir parti de var ya...»

«Ben 'Hobo'ya gitmek isterim,» dedim. Michael'ın çok geçmeden oraya geleceğini umuyordum.

«Gidelim öyleyse.» İskemleden kalktı, kimseye hoşça kal bile demeden çıktık.

Arabaya binince bir sigara yakıp uzattı.

«İstemem,» dedim. «Sigara içmem ben.»

«Zarar yok. Çek bir kere.»

Birazcık çektim. Tadı bir tuhaftı, kokusu berbat.

«Aferin, küçük kız,» diye mırıldandı. «Sen adam olacaksın.»

«Teşekkür ederim, ama başka istemem.» Sigarayı geri verdim. İçinde bir şeyler vardı mutlaka.

Onun sandığı kadar aptal değilim ben.

Steve sigarasını bitirinceye kadar arabada sessizce oturduk.

Michael'a âşık olduğuma eminim. Burada Steve Scott'ın yanında oturuyorum ve Michael'dan başka bir şey düşünemiyorum.

Steve, kendi kendine konuşurcasına, «Gidelim bakalım,» diye söylendi. «Gecenin karanlığına dalalım ve hızlanalım, bebek.»

Saate bir göz attım. On bir buçuğa geliyordu. Bu gece de geç saatlere kadar gezeceksem yarın sabah nasıl kalkarım? Ben az uykuyla yaşayabilen kişilerden değilim.

'Hobo' pek kalabalık değildi. «Buraya erken gelmek hoşuma gidiyor,» dedi Steve. «Gecenin yavaş yavaş canlandığını görüyor insan.»

Lokantada yanımıza gelenlerden bazıları 'Hobo'ya da geldiler biraz sonra. Sarhoş olmamaya karar verdiğim için Coca-Cola içiyordum. Steve beni ne kadar aptal bulursa bulsun, Maddy ne derse desin onunla yatmayacaktım. Çok kaba bir insan, çok özel sorular soruyor. Ona çıplak görünmeye bile katlanamam. O iş yeterince utanç verici olacak zaten; hiç değilse Steve Scott gibi biriyle denemeyeyim.

Kapıyı gözleyerek Michael'ı bekledim. Buraya gelişimin tek nedeni oydu.

Steve, «Hadi dans edelim,» dedi. «Dans etmesini bilirsin değil mi?»

«Elbette bilirim.»

Piste çıktık. Birkaç dakika sonra, «Hani dans etmesini biliyordun?» diye söylendi.

«Benimle neden gezdiğini anlayamıyorum,»

dedim. «Bütün gece kabalık etmekten başka bir şey yapmadın.»

«Kızma, Bayan Bakire. Şaka ediyordum. Şaka kaldırmaz mısın sen?»

«Ben bakire *değilim*, *senin* şaka saydığın kırıcı sözleri de kaldırmam.»

Gidip yerime oturdum. Bunu yapabildiğim için ben bile şaşırmıştım.

Steve gülerек peşimden geldi. «Sen hır çıkarmak istiyorsun, bebek. Bir Coca-Cola daha içer misin? Yoksa benim eve gidip hangimizin doğru söylediğini mi araştıralım.»

«Bir Coca-Cola daha rica edeceğim.»

Suki'yle Michael sonunda gelebilmişlerdi. Suki doğru bizim masaya yanaştı. «Carolyn aşağıda,» diye fışladı.

«Boku yedik,» dedi Steve. «O bu gece çalışacaktı güya. Hay Allah kahretsin.» Bana döndü. «Başıma ne dertler açtığını görüyor musun?»

«Neden? Ben ne yaptım ki?»

«Ben Carolyn'le çıkıyorum. Yanımda başka bir kız görürse çok kızar. İyi çocuk ol da git Suki'yle otur sen. Ben Carolyn'i atlatmaya çalışırım.»

«Ama...»

«Söz dinle, Suki'yle git.»

Buyurun bakalım!

Suki kıkır kıkır güldü. «Carolyn seni görürse gözünü oyar. Bizim masaya gel hadi.»

Yerin dibine girerek, ister istemez onların masasına geçtim.

Michael, «Neler dönüyor?» diye sordu, Suki anlattı.

Michael bana bakarak parmağını salladı. «Lon-

dra'da geçirdiğin ilk hafta içinde hiç boş durmamışsın görüyorum. İşin nasıl gidiyor?»

«İyi.»

Üçümüz çene çaldık. Michael kolunu Suki'nin beline dolamıştı. Kızı sıkıştırıp duruyordu.

Steve nerelerde kaldı? Burada oturup sevdiğim erkeğin aşk sahnelerine tanık olmak zorunda mıyım?

Suki, «Bakın!» diye bağırdı birden. «Jan'la John gelmişler. Gidip onlara bir merhaba demezsem olmaz.» Fırlayıp gitti.

Michael, «Burası çok gürültülü, değil mi?» diye bağırdı.

Başımı salladım.

«Neyse, benim bildiğim sakın bir lokanta var. Bir gece seni oraya götürürüm belki. Bir geceni bana ayırabilirsen tabii.»

«Sanırım olabilir,» diye söyledim güçlkle. «Yarın geceyi ayırabilirim.»

20

TONY

Sevgili vatanımıza dönerken uçakta bazı önemli kararlar aldım.

(1) 'Hobo'dan ayrılıp seks delisi bir nimfomanyağın eline düşmeyeceğim bir yere gitmek.

(2) Alexandra'ya onun hakkındaki duygularımı (Seviyorum onu) bildirmek ve başka kızlarla yatıp kalkmaktan vazgeçmek.

(3) Bir yolunu bulabilirsem, biraz para biriktirmek. (Evlenmeye karar verebilirim çünkü.)

Tony'nin Yeri adında bir yer açabilirsem çok iyi olacaktı. Niyetim buydu. Bir sürü arkadaşım var-

dı, gerekli parayı onlardan toplayabilirdim herhalde. Sermaye için tek bir kişiye bel bağlamak gereksizdi. Yeni açılan disko 'Hobo'yu geride bırakırdı. Herkesi üyeliğe almayacaksın bir kere. Şimdiden gözlerimin önüne geliyor yeni yerim.

Yarın sabah ilk iş olarak çıkıp emlakçilere gitmeli. On bin sterlin bulabilirsem her şeyi yoluna koyabilirim sanıyorum. O da hiç bulunamayacak bir para değil herhalde. Beş kişiden ikişer bin toplayabilsem tamam. Sammy'nin bir yerlerde iki üç bin sterlini vardır sanırım. Bir o kadar da Hal bulur. Franklin babasından isteyebilir. Tamam, canım, oldu bu iş.

Gece yarısı indik Londra'ya. Bir taksiye atlayıp doğru kulübe gitmeye karar verdim. Tek bir valizim vardı nasıl olsa.

Ne yolculuk olmuştu ama! 'Amerika'ya kadar git, bir çiş edip haydi gerisingeri! Döndüğüme seviniyordum yine de. Alexandra'ya telefon etmek için sabahı beklemeli. Şimdi kaçınıcı uykudadır kim bilir. Zavallı çocuk, her gün dokuzdan beşe kadar çalışmak zorunda. Bu günlerin birinde onunla evlenirim belki. O zaman kocasına bakmaktan başka iş yapmasına gerek kalmaz. Hay Allah, şu kızı düşünmekten vazgeçmeliyim. Canım kadın istemeye başladı yine. Uçak yolculuğu da çılgınca bir istek uyandırıyor bende. Yüksekliğin etkisi olsa gerek.

Hepsinden vazgeçip kendimi Alexandra'ya adamadan önce, bu gece son kez olarak bir yavruyu yatağa atsam çok mu ayıp olur acaba?

Kulüptekilere baskın verdim. Flowers resepsiyondaki sevgilisiyle oturmuş çene çalıyor. Orospu dölü! Beni görünce kıcı ateş almış gibi sıçradı. Franco görünürlerde yoktu. Plakları garsonlardan biri

değiştiriyordu ve salonda ondan başka garson görünmüyordu. Mutfığa daldım, kendimi İtalyan düğünlerinden birinde sandım. Franco bizim kasadar kızla dans ediyor. Dans ediyor! Öbür garsonlar da oraya toplanmış onları seyrediyorlar. İşin başından bir dakika ayrılmaya gelmiyor demek.

«Hadi!» diye bağırdım. «Hadi bakalım! Hepiniz! Ne oluyor burada?»

«Bay Blake!» Franco ürkek tavşanlar gibi koştu. «Sizi beklemiyorduk, Bay Blake.»

«Evet,» dedim, «belli. Hadi bakalım tembel herifler! Salona dönün. İşlerinizin başına! İçkilerin dolaştığını göreyim.»

Garsonlar büyük bir korku ve şaşkınlık içinde seğirttiler. Franco da onlara İtalyanca bir şeyler bağırmaya başladı ansızın. Kasadar kız kasaya geçti.

Franco garsonları dışarı yolladıktan sonra utanç bir tavırla bana döndü. «Bay Blake...»

«Evet, Franco, biliyorum. Geleceğimi ummamıştınız.»

Salona yollandım. Flowers yerine geçmişti, garsonlar oradan oraya dolaşıyorlardı. Normale dönmüştü durum.

Gediklilerin masasına gittim. Sammy oradaydı. Kolunu kara gözlü, minicik bir yavrunun omuzlarına dolamış. «Tony, döndün demek! Neler oldu, ah-bap? Döndüğüne sevindim be.»

«Evet, döndüm. Benden bir içki iç Sammy. Ben bir dolaşayım şöyle. Biraz sonra görüşürüz.»

Açıkça söylüyorum, New York'taki diskolar 'Hobo'nun yanında hiç kalır. Buranın kibar bir coşkunluğu, bir heyecanı —ne bileyim ben?— bir şeysi var işte.

Birkaç kişiye içki ısmarladım, bir sürü insanın

elini sıktım, pek çok kadını yanağından öpüp birkaçının kıcını okşadım. Derken.. buum! Alexandra'yı gördüm karşımda. Çok sakın, çok, güzel. Sarı papatyaların arasında, serde yetiştirilmiş bir gül. Onun burada ne işi var peki? Sakin davranmaya çalışarak elini sıktım. Bana bakıp gülümsedi. Yorgun görünüyor. Bizim çılgın Suki'yle o öğrenci tipli şapşal oğlan var yanında. Yanlarına oturdum.

Suki, «Anlat,» dedi. «New York nasıldı?» Öğrenci bunların hangisini getirmiş acaba? Suki'yi mi, Alex'i mi?

Güzel sevgilime bakarak, «Sen nasılsın?» diye sordum.

«Çok iyiyim,» dedi neşeyle. «Yolculuğun çok kısa sürdü, değil mi?»

«Hadi gel, aşkım... Her şey yoluna girdi.» Steve Scott burnumun dibinde bitmişti birden. «Hey, Tony,» dedi. «Döndün mü bile?»

«Evet, baba. Döndüm bile.» El sıkıştık.

Steve, «Hadi gelsene,» diyordu Suki'ye. Gelgelelim ayağa kalkan Alex oldu. Steve kızı elinden tutup başka bir masaya götürürken dehşetle baktım. Benim Alex'im o pis zamparayla, o şarkıcı parçasıyla... *Benim Alex'im. Olamaz.* Bu işte bir yanlışlık var.

Palyaço suratlı Suki'ye bakarak: «O herifle ne işi var?» diye sordum.

Omuz silkti. «Ne bileyim ben? Yeni bir heves herhalde. Değişiklik olsun diye bu kez de Bayan Öğrenim Görmüş Aile Kızı'nı tavlamış.»

«Keşke sen onun gördüğü öğrenimin onda birini görmüş olsaydın!» Çok kızmıştım. «Neden Bayan Aile Kızı oluyormuş? Her gördüğü erkeğin altına yatmadığı için mi?»

«Ne oluyorsun, Tony? Ben bir şey demedim ki.»

«Senin ne dediğin benim umurumda değil, Suki. Sen o kızla aynı masaya oturmaya bile layık değilsin.» Tepem atmıştı. Oradan kalkıp Steve'le hempalarının oturduğu masaya yürüdüm.

«Gel otur, Tony. Bir içki iç. O koca New York'u anlat bize.»

O koca aptal suratına bir yumruk indirebilsem.

Sakin görünmeye çalışarak, «Alex, seninle bir şey konuşmak istiyorum,» dedim.

«Evet, Tony.» İri gözleriyle yüzüme bakıyordu sorarcasına.

Steve, «Kızı rahat bırak,» diye bağırdı. «Bu gece benim o.»

«Bir bayandan söz ettiğini unutma,» dedim sertçe. «Bir sakıncası yoksa onunla yalnız konuşmak istiyorum.»

Alex hemen ayağa kalktı. Yüzü kızarmıştı. Onu terasa çıkarıp omuzlarını tuttum.

«Bak dinle, istersen sen hiç karışma diyebilirsin ama söylemek zorundayım. Senin gibi bir kız Steve Scott denen o bok çuvalıyla gezmemelidir.»

Alnına düşen bir tutam saç elinin tersiyle geriye attı. «Evet, korkunç bir adam olduğunu ben de fark ettim aslında.» Eh, şükür.

«Öyleyse ona hoşça kal de kalk. Ben seni eve götürürüm.»

«Yapamam, Tony. Bana yemek falan yedirdi o kadar. Kabalık etmek istemem.»

«Dinle, tatlım, o hayvan kabalık sözünün anlamını bile bilmez.»

«Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim, Tony. Ancak dediğini yapamam.»

Kendimi tutamayacaktım artık. Birden sarılıp

öptüm. Dudakları kuruydu, aralanmıyordu. Ama ben dilimle dişlerini zorlamayı, ağzını açtırmayı başardım. Ellerimi göğüslerine dayadım, göğüslerinin yuvarlaklığını, sıcaklığını hissettim. Beni itmeye çalışıyordu, itti de. Yanakları alev alevdi.

«Doğrusu çok güzel!» diye bağırdı: «Beni Steve Scott konusunda uyarıyorsun, sonra da...»

«Yarın görüşebilir miyiz?» Sevgilisinden randevu isteyen salak delikanlı.

«Olamaz, Tony. Yarın akşam bir sözüm var.» Elbisesini düzeltiyor, yüzüme bir tuhaf bakıyordu. artık içeri girsem iyi olacak.»

«Evet.» Mahvolmuştum. «Daha iyi olur herhalde.»

Mideme tekme atılmıştı sanki. Bir kere, onu öptüğüm, o güzel gövdesine dokunduğum için iyice kızışmıştım. İkincisi, Steve denen o hergelenin Alex'i evine götürmesine izin veremeyeceğimi biliyordum.

Ben de döndüm salona. Alex, Steve'in yanına oturdu. O namussuz da kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Piç! Gösteririm ben sana! Masanın altından öğrenci sevgilisini mıncıklayan Suki'nin yanına döndüm. Massey bu karıdan kurtulmakla iyi etmişti be.

«Alexandra buraya kiminle geldi?» diye sordum.

O da bana kızgındı. «Bilmiyorum.»

Tony Blake'in ünlü şirinliğinden yararlandım. «Suki, tatlım. Bu kadar sinirli olma. Söyle hadi.»

«Steve'le geldi. Sonra da Carolyn aşağı gelip Steve'i sordu... O bir ara yok oldu. Carolyn'i atlatmış olmalı ki, geri döndüğünde küçük bayanı masasına götürdü yine. Sen niye bu kadar ilgileniyorsun sanki?»

Omuz silktim. «O kız çocuk sayılır daha. Onu korumaya çalışıyorum.»

«Hahaay!» Kaçık Suki çılgın bir kahkaha attı, «Bay Şövalye Blake!»

Michael da konuşmaya katıldı. «Sanırım o kendini korumasını bilir.»

Pis pis baktım. Onun beş paralık fikrini soran olmuş muydu ki?

Ben de bir şeyler tasarlamıştım o arada. Alt kattaki büroya inerek Steve'in evine telefon ettim. Düşündüğüm gibi, Carolyn çıktı telefona. Herif onu eve yollayıp beklemesini söylemişti besbelli.

Sesimi değiştirip (Oyuncu olsam birinci sınıf oyuncu olurum) «Sevgilin 'Hobo'da bir kızla kıştırtıyor,» dedim ve hemen kapadım. Sonra da yukarı dönerek bekledim.

Tam on beş dakika sonra Carolyn fırtına gibi daldı salona. Kızıl saçları havalarda uçuyordu. Gözleri kısılmıştı, bakışları haindi. Steve onun geldiğini bile görmemişti. Herifin suratına öyle bir tokat indirdi ki ben korktum.

«Seni namussuz orospu çocuğu!» diye bağıırıyordu. «Ne bok yiyorsun burada? İyi uyuttun beni. Plak şirketinin sahibini gezdiriyorsun öyle mi? Plak şirketinin sahibi bu mu?» Ateş püsküren bakışlarla bakıyordu Alex'e. O da son derece sakın görünüyordu. Carolyn, «Belki ilginizi çeker diye açıklıyorum,» dedi. «Yanınızda oturan herif benim kocamdır. Geçen hafta evlendik. O geberesice hayranlarının sayısı azalır korkusuyla evliliğimizi gizli tutmamızı istedi. Onun için sen sittir git bakalım!»

Steve masanın altına gizlenecekti neredeyse. Ne sahne olmuştu ama! Carolyn de söyleyeceklerini bitirmemişti henüz. «Üstelik ben üç aylık gebeyim! Anladın mı, küçük buzağı?»

O loş ışıkların altında bile, Alex'in sapsarı ke-sildiği görülebiliyordu. Ayağa kalktı, «Çok üzül-düm,» diye söylendi usulca. «Hiç bilmiyordum.» Sonra da yürüyüp gitti.

Klas kızdı canın! Hiçbiri onun eline su döke-mezdi.

Kapının önünde yetiştim ona. Ağlıyordu. Kol-larıma alıp güvenilir bir yere taşıyabilmek ister-dim. Hiç ses çıkarmadan mendilimi uzattım. Alıp burnunu sildi.

Bir taksi çağırdım, bindik. Şoföre benim evin adresini verdim. Bu kızı bir daha elimden kaçırmak niyetinde değildim. Evin önünde duruncaya kadar hiç konuşmadı, sonra yine aynı tartışma başladı.

«Yapma, Tony, çok geç oldu. Eve dönmeliyim ben.»

«Küçücük bir konyak iç. İyi gelir.»

«Konyak sevmem.»

«Kahve iç öyleyse.»

«Kahve de uykumu kaçırrır. Senin başına dert olduğum için çok üzgünüm ama, beni eve götürme-ni rica edeceğim.»

Şoför öylece oturuyor, o çirkin akbaba suratını bize çevirmiş dinliyordu.

«Beş dakikacık gel. Çabucak bir kahve içer, bir iki laf ederiz. Sonra seni eve bırakırım. Söz veriyorum.»

İçini çekti. «Peki öyleyse.»

Şoförün parasını uzattım. Gözünü kırparak, «Kahvenin tadını çıkarmaya bak,» diye söylendi. Pis moruk.

Evin içi çok pis kokuyordu. Bütün pencereler kapalıydı çünkü; buzdolabındaki yiyeceklerden bi-ri de kokmuş. İçerisini havalandırıp çaydanlığı

ateşe oturttum. Berbat bir yerdi bu ev. Mutlaka taşınmalıyım.

Alexandra kanepeye oturdu, ben pikaba bir Astrud Gilberto koydum.

En nazik sesiyle, «Evin çok güzelmiş,» dedi. «Çok oldu mu buraya taşınalı?»

«Birkaç ay oldu. Çok küçük aslında. Taşınmak istiyorum. Daha güzel bir ev bulmalıyım.»

«Öyle mi?»

Çaydanlık tıslamaya başlayınca kadar sessizce oturduk. Kahve yapmak iyi akıl değil. Bir içki vermeliydim ona, biraz gevşemesini sağlardı.

«İrlanda kahvesi ister misin?» diye sordum.

«Hiç içmedim.»

Evde çiğ kaymak, şeker falan yoktu ama kahvesine bir tek viski dökebilirdim hiç değilse. Sade kahveden iyidir. «Çok seveceksin,» dedim.

Astrud 'The Shadow of Your Smile'ı söylüyordu. Alex'in yerinde başka bir kız olsaydı, şimdiye kadar çoktan soyunup iş tutmuştuk.

«Amerika'da iyi eğlendim mi?» diye sordu.

«Evet, çok.» Kahveleri hazırlamıştım. Birini ona verdim. Bence tadı hiç kötü değildi. Bana kalırsa, şekermiş, çiğ kaymakmış, bunlar gereksiz şeylerdi.

«Biliyor musun, Alex, sana söylemek istediğim pek çok şey var.»

Kahvesini yudumlarken, 'Hobo'nun açılışında çekilmiş olan çerçeveli fotoğrafıma bakıyordu.

«Benimle yatmak ister misin, Tony?» diye sordu nazıkçe. Bundan sonraki otobüs kaçta, dercesine sormuştu.

Afalladım. Elimdeki kahveyi dökecektim az kalsın. «Ne dedin?» Gerzek gibi kekeliyordum.

Onun da yüzü kızarmıştı, alt dudağını ısırıyor-
du. «Öyle sordum işte. İster misin?»

Bu iş benim tasarladığım şekilde yürümüyordu. Ben önce duygularımı açıklayacaktım ona. Biraz öpüp okşayacaktım belki. «Evet, elbette,» diye söylendim tutuk tutuk. Gerçekten gafil avlanmış-
tım.

Yine aynı sakın tavırla, «Peki öyleyse,» diye mırıldandı. Bir süre birbirimizi süzdük sessizce. Fincanı tutan elinin titrediğini fark ettim.

Yanına gidip fincanı aldım ve dudaklarına uzandım. Bu kez ağzı açılmıştı. Hafifçe içini çekti.

Ellerimi gövdesinde dolaştırırken gıdıklanır gibi olduğunu hissettim. Kahverengi bir elbise gi-
liyordu. Yakası kapalıydı, arkasında bir dizi kü-
çük düğme vardı. Düğmeleri çözmeye başladım.

«Yatak odasına gidebilir miyiz?» diye sordu.
«Önce ben gidebilir miyim?»

«Peki, olur.» Öylesine heyecanlanmıştım ki ne-
rede olduğumu bile bilmiyordum ben.

«Hazır olunca seni çağırırım.»

Yürüyüp gitti. Şok geçiriyordum ben. Hey ba-
bam hey! Biz de bunu saf bir çocuk sanmıştık. An-
cak —nasıl desem bilmem— sağda solda biraz oy-
naşmış olsa bile hâlâ seviyordum onu.

Ben de soyunmalı mıydım acaba? Banyo ya-
pacak zamanım olsaydı sevinirdim. O uzun yolcu-
lukta terlemiştim; gövdemin yapış yapış olduğunu
sanıyordum.

Güç duyulan bir ses, «Ben hazırım, Tony,» di-
ye söylendi. «Lütfen ışığı yakma.»

Yatağıma girmiş, örtüleri çenesine çekmişti.

Beceriksizce soyunup giyeceklerimi yere fırlat-
tım. Donumu çıkarmadan yatağa girdim.

Teni kadifeydi. Yemin ederim kadifeydi! Karanlık odada güçlkle seçebiliyordum onu. Perdeleri kapamıştı, örtüleri açmama da izin vermiyordu. Göğüsleri dolgun ve yüksek, beli incecik, kalçaları yuvarlaktı ve hepsi o akıl almaz kadife tenle kaplıydı. Sırtüstü yatmıştı. Usulca yokluyordum gövdesini. Kaskatıydı, örtüye sımsıkı yapışmıştı.

«Biraz gevşe, bebek,» dedim. «Kendini bırak ki tadına varabilesin.»

Yumuşacık ipek gibi tüyleri vardı. Elimini kasıklarına değdirdiğim an bacaklarını birbirine yapıştırdı.

Üstüne uzanarak örtüyü zorla elinden çektim. Titriyordu. Ayağa kalkıp donumu da çıkardım. Gözlerini yumdu. Yine üstüne abanarak bacaklarını ayırmaya çalıştım.

Benim başarısızlığımınla sona eren uzun ve sessiz bir boğuşmadan sonra, «Ben bakireyim,» dedi birden. Balon gibi söndüğümü fark ettim.

Hemen gözlerini açtı. «Çok mu kızdın, Tony?»

Kızmak mı? Kızmak ne demek! Sevinmişim. Durum büsbütün değişmişti şimdi. Bakireydi ve benimle yatmak istiyordu; demek ki beni seviyordu.

«Seni küçük budala, elbette kızmadım. Bence çok daha iyi. Nefis.»

«Hââ, iyi öyleyse.» Gevşediğini fark ettim. Yanına uzanıp sarıldım ve onu kollarımın arasında tuttum.

«Ben ne yapılacağını falan hiç bilmiyorum. Çocuk olmaması için ne yapılacağını da bilmiyorum. Ömrümde ilk kez çıplak bir erkek görüyorum.»

Yeterince beklersen herşeye kavuşursun derler. Doğruymuş! Uçuyordum ben! Bir kral gibi, bir dev gibi hissediyordum kendimi!

Bir süre öylece yattık. O güzel vücuduna sarılıp yatmak bile yetiyordu bana. Gözlerimi kapattım. Yolculuk falan da epey yorucu olmuştu.

«Sen iyi misin, Tony? Düş kırıklığına uğramış değilsin umarım.»

Hemen gözlerimi açtım. Heyt bee! Öyle rahat, öyle mutluydum ki bir iki saniye uyuklamış olduğumu anladım.

Kollarımdan sıyrılmış. Yatakta diz çökmüş, çarşafı da çenesine çekmiş.

«Elbette iyiyim, bebek. Yanıma gel hadi.»

«Hayır, yani... Hani diyecektim ki... düş kırıklığına uğradıysan, istemiyorsan... anlayışla karşılarım.»

«Dalga mı geçiyorsun?» Çarşafı elinden çektim, hemen yatağa uzandı. Yüzünü öptüm, saçlarını okşadım, inanılmaz derecede kusursuz olan göğüslerine dokundum. Küçük kedi yavruları gibi sesler çıkarmaya başladı.

Gırtlığım sıkışıyordu. Tanrım! Nasıl seviyorum bu kızı! Seksle falan ilgili değildi duygularım. Onunla yatmak istediğime bile emin değildim.

Tertemiz, saf, masum bir kızdı. Öyle kalmasını istiyordum. Ne var ki o da beni istiyordu, benim olmak istiyordu. Öyle de güzel kokuyordu ki. İlk yaz çiçekleri gibi.

Üstüne abanarak ne yapması gerektiğini gösterdim. Soluk almakta güçlük çekiyor, alt dudağını ısırıp duruyordu. O masum bakışlı iri gözlerini hiç yüzümden ayırmadı.

Tanrım! Neyse, tam zamanında uzaklaşmıştım ondan. Alex de yatağın kıyısına kayarak yüzüstü döndü.

Benim olmuştu artık.

21

FONTAINE

Aygırdan kurtulmuş olmak büyük bir rahatlık. İyi bir ders aldım. İnsanları doğal çevrelerinden ayırmayacaksın asla! Hayvanat bahçesindeki hayvanlara bakın bir kere. Kafeslere kapatılan o zavallılar bile nörotik oluyorlar. Tony Londra'da. 'Hobo'nun yöneticisi olarak görüldüğünde bir erkekti. Burada bir hiç oldu.

Allen'la geçirdiğim saatler oldukça eğlenceliydi. Umut verici bir erkek Allen. Gelirken düş gücünü de getirmiş gerçekten! Salamanda Smith'le

geçirdiği günlerle ilgili bazı hikâyeler anlattı. *Très risqué!* Ağzım açık kaldı doğrusu. O kuş beyinli, sarışın Hollywood yıldızıyla bir daha karşılaştığımda daha büyük bir ilgiyle bakacağım. Benjamin az önce geldi. Şimdi duş yapıyor, dişlerini fırçalayıp gargara yapıyor, kim bilir başka neler yapıyor. Temizlik hastasıdır Benjamin. O kısa, tıknaz gövdesini günde üç kere yıkar, sevişmeden önce ve seviştikten sonra yıkanır. Beni deli eden bir alışkanlık ama sağlık bakımından yararlı olduğu su götürmez. Çamaşırlarıyla çoraplarını günde iki —bazen de üç— kere değiştirir. İş adamı olarak bir dâhidir. Ancak koca olarak, insanı sinir eden sıkıcı herifin biri!

Ne yazık ki beni ilgilendiren tek şey Güzel Erkek. Bir de para tabii. Benjamin'le konuşabileceğim ortak bir konu bile yok. Sosyete dedikoduları onu hiç ilgilendirmiyor, iş dünyasının, finans dünyasının haberleri de benim canımı sıkıyor. Onun çocukları da sıkıyor beni. Benjamin de benim moda konusunda konuşmamdan nefret ediyor. Aslında bizim baş başa kaldığımız da pek enderdir.

Bir gün, çocuk yapmak ister misin diye sormuştu bana. Onun yaşında bir erkeğin baba olmasının gülünç düşeceğini söyledim. Çocuk sevmem ben. Gürültücüdürler, pistirler, insanın günlerine el koyarlar. Ayrıca da vücudunu bozarlar. Vanessa'ya bakın bir kere! Sağmal ineklere dönen Vanessa'ya.

Kurduğum düzen içinde mutlu olduğumu söyleyebilirim ben. Evet, gerçekten istediğim her şeyi elde ettim.

Yeni aygırlar bulmak, onların gelişmesini izlemek beni çok heyecanlandırıyor. Tony iyi bir örnek.

Garsonlukla başladı, benim âşığım oldu, şimdi... Şimdi ne oldu? Ne ad verilebilir ona?

Bir erkeğin gövdesinin yetersiz kaldığı bir dönem gelir. Kurduğum her ilişkide böyle olmuştur bu. Sanırım Tony'yle kurduğum ilişkide o noktaya vardım. Sanırım onu baştan savmak gerekecek. Küçük sevgililerine bırakacağım Tony'yi. Ne var ki 'Hobo'dan ayrıldığı zaman onların gözünden de düşebilir.

Londra'ya döndüğümüzde Benjamin'in onu işten attırmasını sağlayacağım, unutmamalıyım bunu.

Aslında bana gerekli olan *zengin* bir aygır. Benjamin'in sahip olduğu her şeye, hatta bir soyluluk unvanına sahip olan birini bulabilsem hemen Benjamin'den boşanır ve gerçekten mutlu olabilirdim. Ömrümde hiç *zengin* aygır tanımadım sanıyorum. Öyle bir yaratık yok herhalde. Gerçekten para sahibi olan bütün erkekler yaşlı, şişman ve insanı sıkıntıdan öldürecek kadar sıkıcı. Benjamin gibi. Zavallı Benjamin.

«Güzel güzel yıkandın mı, sevgilim?»

«Evet, çok rahat ettim. Sekreterim geldi mi?»

«Bilmiyorum. Zili çalıp Adamo'ya sorayım. Akşam yemeğini Sarah ve Allen'la yiyeceğiz. Allen onun sofı kocası. Yazar. Hoşlanacağına eminim.»

«Benim Sarah'yı hiç sevmediğimi bilirsin.»

«Sevgilim!» Yanına sokulup beline sardığı banyo havlusunu sıyırmaya çalıştım. Havlunun altından görünen ak kıllı bacaklarıyla çok gülünç bir hali vardı.

Sırtını döndü. «Şimdi olmaz, Fontaine. Sekreterim gelecek birazdan.»

Bak hele bak! Benjamin'in bağımsızlık bildi-

risi. Birbirimizden birkaç gün ayrı kaldıktan sonra genellikle beni görür görmez saldırırdı oysa.

İnat ettim, sırtımdaki sabahlığı çıkararak gerindim. «Sen sevgili sekreterinle konuşurken ben de bir banyo yapacağım. Benjamin, sence şişmanlıyor muyum ben?»

Üstümde bir gram yağ olmadığını çok iyi biliyordum. İhtiyar Benjamin'in beni çıplak görünce heyecanlanacağını da biliyordum.

«Hayır, şişmanladığın falan yok.» Küçük, boncuk gözleriyle gövde mi inceleyip bir kez daha sırtını döndü bana.

Sonunda çöktü mü bu adam?

İç telefonla Adamo'yu aradım.

«Bay Khaled'in sekreteri geldi mi?»

«Evet, efendim.»

Benjamin giyiniyordu. «Gelmiş,» dedim. «İşini altıya kadar bitirirsin, değil mi? Sidwell'lere söz verdim, yemekten önce onlara uğrayıp bir içki içeceğiz.»

Anlaşılmaz bir homurtuyla karşılık verdi. Çıplaklığımı sergileyerek gerindim ve ona bir öpücük yolladım.

Eh, zavallı ihtiyar çaptan düştüyse yapılacak bir şey yok tabii.

22

TONY

Çocukken gördüğüm Amerikan filmleri geliyor aklıma. Büyük aşk sahnelerinden sonra, filmin kahramanı (genellikle Gene Kelly) sevgilisine iyi geceler dileyip sokağa fırlar, çılgınlar gibi dans ederek şarkı söylemeye başlardı.

Şimdi ben de öyle yapmak istiyorum işte. Gene Kelly de kimmiş! Ben koskoca bir devim be!.

Kings Road'un ortasında dans edip şarkı söylemeye başlasam ne olur acaba? Sarhoş diye yakalayıp içeri atarlar herhalde.

Alexandra'mı evine bıraktım. Seviştikten sonra çok sessizdi; çok utanmıştı, çok sevimliydi. Ağzını açıp tek kelime söylemedi. O banyoda giyinirken ben biraz kestirdim. Derken beni sarsarak uyandırdı ve eve dönmek istedi.

Ben de ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Olanlar serseme çevirmişti beni.

Takside ikimiz de sessizce oturduk. Onu evine bıraktıktan sonra taksiyi de savdım. Chelsea'nın ortasında kaldım öylece. Saat sabahın üçü. Uykum kaçtı, karnım zil çalıyor.

Bir taksi daha bulup 'Hobo'ya gittim. Bu herifler hiç adam olmayacaklar. Bu kez resepsiyondaki masa boş. Fırtına gibi daldım içeri. Korkusu gözlerinden okunan Franco'nun yakasına yapışarak, «Tina ne cehennemde?» diye sordum.

«Bay Blake.. Sizin döneceğinizi ummamıştık.»
«Biliyorum. Demin de söylemiştin.»

«Tina biraz hastaydı sanıyorum. Eve erken gitmek istedi.»

«Güzel, Franco... Çok güzel! O erken gittiyse kapıya neden başka birisini oturtmadın peki?»

«Oturttum, Bay Blake. Frederico orada.»

«Frederico orada değil.»

Franco çok kızmış gibi bakmayı başardı. «O Frederico'yu elime geçirirsem gırtlığımı sıkacağım. Yüz kere söyledim. Buradan bir yere ayrılma dedim.»

Öyle mutluydum ki daha fazla tartışamayacaktım. Bütün iş benim yerimde durmamda. Ben yerimde olduğum zaman Franco kusursuz bir başgarson.

Flowers, Lou Rawls'ın bir plağını çalıyordu. Güzel geçen gecelerin sonunda hissedilen bir ra-

hatlık vardı salonda. İçeride otuz otuzbeş müşteri kalmıştı ancak.

Sammy ve harika çocuğu gediklilerin masasında oturuyorlardı hâlâ. «Neredeydin?» diye sordu Sammy. «Eğlenceyi kaçırdın. İyi ki ben buradaydım da ortalığı biraz yatıştırdım.»

«Ne oldu ki?»

«O Carolyn gerçekten kaçık. Eline geçeni alıp Steve'e fırlatmaya başladı. Steve de masanın altına saklanmaya çalışıyordu. Küfür, kavga, kıyamet, neyse, ben kızı tuttum. Ağlamaya başladı ve kulüpten çıkıp gitti. Sonra ne oldu bilir misin? Gazeteciler geldiler! Hergelenin biri onlara telefon etmiş olmalı. Ne dalgaydı ama!»

Omuz silktim. Eğlenceyi kaçırdığıma üzülüyordum. Orada kalmış olsaydım o üç paralık şarkıcıyı parça parça ederdim sanıyorum.

Sammy'nin pilici bir köşeye çekilmiş başparmağını geveliyordu. «Artık gidebilir miyiz?» diye mızıldandı.

«Biraz sabırlı ol. Bir dakika sonra kalkarız. Korkma senin gönlünü almadan uyumam.» Sammy bana bakıp göz kırptı. «Doymak bilmiyor bu yavru.»

Sammy hâlâ bu aşağılık kızlarla geziyor. Neden namuslu bir kız aramıyor bilmem.

«Dinle, Sammy,» dedim. «New York'ta bazı şeyler düşündüm ben.»

«Allah Allah... Sen düşündün ha? Sen düşünmeye başladın!»

«Gırgır geçme. Ciddi konuşuyorum. Yeni bir yer açmaya karar verdim.»

«Yeni bir yer mi? O da nereden çıktı? Buranın ne kusuru var ki?»

«Sen benim burada kaç para kazandığımı bili-

yor musun? Burada en az kazanan benim be! Dünya kadar kâr ediyoruz, benim elime geçen üç para.»

«Eh, aptallığına doyma. Neden daha iyi bir anlaşma yapmadın?»

«Çünkü biz burasını açarken anlaşma yapacak, pazarlık edecek durumda değildim. 'Hobo'nun bu kadar parlayacağı kimin aklına gelirdi zaten?»

«Evet, o da var. Peki şimdi konuş, ücretinin arttırılmasını iste. Az çalışmıyorsun ki. Burada bulunduğun zaman yani.»

«Neden onların kazançlarını arttırayım? 'Hobo' demek Tony Blake demek. Ben ayrılısam burası iki haftada batar be!»

«Dur hele, ağır ol. Senin burada olman önemsiz sayılmaz, ama sen New York'tayken de işler yürüdü pekâlâ.»

Mızımız sesli yavru, «Hadi, Sammy, artık gidelim,» diye söylendi. «Bütün gece burada oturmaktan bıktım ben.»

«Evet, Sammy, kız haklı. Senle yarın görüşürüz.» Sammy'den fazla bir şey koparamayacağımı anlamıştım.

«Bay Blake.» Franco dirseğimin dibinde. «Bay Ian Thaine kapıda. Yanında on kişi daha var. Girmek istiyorlar. Bu saatten sonra içki servisi yapamayacağımızı söyledim. Homurdanıp duruyor.»

«Peki, Franco, ben bakarım.»

Ian Thaine baş belasıydı. 'Hızlı Londralılar' denen gençler şunu bunu satarak bir servet kazanmıştı. Her yanda Thaine mağazaları vardı; abuk sabuk giyecekler, posterler, eski üniformalar, hediyelik eşyalar falan satıyordu. Aşağı yukarı benim yaşımdaydı. Cılız bir herif. Toplum içinde yüksel-

neye çalışır, bir türlü başaramazdı. Benim bütün ünlü kişilerle —film yıldızlarıyla, soylularla, politikacılarla— enseyeye tokat bir dostluk kurduğumu gördüğü için benden nefret ederdi. Kıskanıyordu açıkçası. O da önemli bir kişi olmak istiyordu. Denilene bakılırsa, adının sosyete sütunlarına geçmesini sağlamak için özel bir basın sekreteri bile tutmuş. Karışık bir grupla gezerdi genellikle.

Bu gece, sosyeteye geçen yıl giren iki genç kız, ikinci sınıf bir müzik topluluğunun üç üyesi ve on dokuz yaşındaki 'menecer'iyile gezen, bir zamanlar ünlü sayılan bir seks yıldızı, bir tiyatro oyuncusu ve Picadilly sokaklarından topladıkları belli olan iri gözlü iki yosma vardı yanında.

«Ian, sevgili dostum.» İçtenlik ve dostluk belirtisi olan erkekçe bir el sıkışla karşıladım onu.

«Tony!» Soğuk soğuk sırtarak bakıyordu. «Burada içki içemeyeceğimizi söylüyorlar. Doğru mu bu?»

«Kusura bakma, Ian. İçki ruhsatımızın elimizden alınmasını istemeyiz ne olsa.»

«Ruhsatınızın anasını...» diye söylendi huy-suzca. «Biz içki istiyoruz.»

Dostça gülümsedim. «Korkarım ki o zaman başka bir yere gitmeniz gerekecek.»

Ian etsiz dudaklarını geveledi. «Aman, peki. Coca-Cola'yla midemizi deleriz öyleyse. Görüyorum ki bu kentte içki içebilmek için kendi yerimi açmak zorunda kalacağım.»

Ding dong! Işıklar yandı! Ian Thaine! Onu neden daha önce düşünmemiştim acaba?

«Gelin hadi!» Kolumu omuzuna attım. «Coca-Cola'lar benden bu gece.»

Kafam son hızla çalışıyordu. Ian benim düşün-

düğüm iş için bulunmaz ve de eşsiz bir adamdı. Bu herife biraz dil döksem tamam. Onda para çoktu. Yarı yarıya ortak olurduk. O para koyardı işe, ben de kendimi.

«Dinle, Ian,» dedim. «Ben bir şey düşünüyordum...»

23

ALEXANDRA

Maddy derin bir uykuda. Ne zaman onunla konuşmak istesem yatakta kımıltısız bir yumak buluyorum nedense. Konuşabilirsen konuş. Dürtükledim; hafifçe inleyerek yorganın altına gömüldü. Ömrümün en önemli gecesi ve Maddy olanları dinlemek istemiyor.

Birazcık dizlerim titriyordu ama aynada yüzümü inceleyince pek bir değişiklik göremedim. Hafif bir 'dünya kadın' ifadesi var mı yoksa?

Ne gece oldu ama! Önce Steve Scott'la geçirdiğim o korkunç saatler, sonra karısının gelişi.

Utancımdan ölebilirdim. Michael da bütün olaya tanık oldu! Benim iyice budala olduğuma karar vermiştir.

Neyse, hiç değilse Tony iyi davrandı; peşimden geldi, beni avutmaya çalıştı. Öyle tatlı, öyle iyi davrandı ki taksi evinin önünde durunca, *biriyle* yatacaksam Tony'yle yatayım dedim. Bana ilgi gösteren tek kişi o.

Sevişmek ister misin dediğim zaman biraz şaşırды sanırım. Çok ahlâksız bir kadın gibi hissediyordum kendimi. Bir düşünün, *ben* erkeğe soruyorum.

Gelgelelim bakirelikten kurtulmaya karar vermiştim bir kere; kararımdan dönmeyecektim.

Michael tecrübeli kadınlardan hoşlanıyor. Ben de tecrübe edinmiş sayılır mıyım artık? Bana sorarsanız pek bir şey anlamadım. Tony üstüme çıktı, ben öylece yattım. Çok ağırdı. Biraz da canım yandı. Bir erkekle yatmak buysa insanların bu olaya niye böylesine önem verdiklerini anlamıyorum. Pis bir iş aslında. Annemle babamın aynı şeyi yaptıklarına inanamıyorum bir türlü. Yapmışlar mıdır? Ayrılmadan önce yapmışlardır tabii. Yine de, annem... o vakur kadın nasıl olur da...

Maddy'yi biraz daha sarstım ama uyanmadı. Birine anlatmazsam bu gece gözüme uyku girmeyecek.

Gecenin en önemli olayı Michael'ın randevu istemesi elbette. Onunla çıkacağım! Baş başa! Sakin bir lokantaya götürmek istediğine göre benden hoşlanıyor olmalı.

Üstümde bir halsizlik var. Yarın nasıl işe gideceğim bilmem. Korkarım ben sekreter olmak için yaratılmamışım.

Ah, Michael, bu gece yaptığım doğru bir iş mi sence? Yalnız senin için yaptım bunu.

Ya çocuk olursa? Tony, ben dikkat ettim dedi ama bilinir mi? Benim hakkımda ne düşünüyor acaba? Onunla bir daha yüz yüze gelip gelemeyeceğimi bilmiyorum. Çok zor olacak. Erkeklerin bakire kızlarla evlenmek istedikleri çağlar şimdikiinden daha iyi değil miydi sanki? Oysa şimdi her şey değişti. Bakire olmak korkunç bir şey sayılıyor şimdi. Kafam çok karışık.

«Maddy, uyan diyorum!»

TONY

Ian Thaine'i kandırmak çok kolay oldu. Neden daha önce düşünmedim bilmem. Ünlü bir kişi olmak, herkesle dost olmak için can atıyor. Bunu başarmanın en iyi yolu da bir kulüp açmak.

Biraz lafladık, hemen tava geldi. Eskiden ona selam bile vermezdim. Aşağılık herifin biridir çünkü. Gelgelelim onunla konuşurken bir şeyi çok iyi anladım. Bu adam sevilmek, beğenilmek istiyor.

Bir saat kadar maliyet ve kazanç hesabı yaparak ter döktük, sonunda el sıkıştık.

«Anlaştık,» dedi Ian.

Yaşasın, başardık! O para koyacak, ben bütün işleri yapacağım. Hem aylık alacağım, hem de kazancın yüzde kırkdokuzunu. Yüzde elli istemiştim ama Ian o konuda kesin kararlıydı.

«Adını 'Ian'ın Yeri' koyarız,» dedi.

«Olur,» diye mırıldandım. İşin orasını daha sonra tartışırız.

İnanılmayacak kadar güzel bir anlaşma yapmıştım. Saat çok ilerlemiş, garsonlar baş kaldıracak gibi bakmaya başlamışlardı. Ian'la arkadaşlarından başka müşteri kalmamıştı kulüpte. Geçen yıl sosyeteye giren kızlardan biri gelip Ian'ın kucağına oturdu. Yaşlı seks yıldızı genç menajeriyle sarmaş dolaştı. Görünüşe bakılırsa kimse yerinden kalkmaya niyetli değildi.

Ben kalktım. Sanırım yatma saati geldi.

Ian da ayaklandı. Kucağında oturan genç kız yerde yuvarlandı. «Evet, gitsek iyi olacak.» Ian, dostum olmuştu artık.

Garsonları sevindiren bir hızla toparlanıp hep birlikte çıktık.

Aşağı indiğimizde üç müzisyenle iki kaldırım yosması bir Ford'a doluştular ve egzoz gürültüleri içinde basıp gittiler. Seks yıldızı, menajeri ve küçük oyuncu bir taksiye bindiler. İki sosyetik dilber, Ian ve ben kalmıştık geriye. Ian, kahverengi döşemeleri, altından yapılmış kapı ve pencere kolları olan beyaz bir Lincoln Continental kullanıyordu.

«Senin araban nerede?» diye sordu.

«Şey... Garajda.»

«Evine bırakalım öyleyse.»

«Değmez, Ian. Bir taksiye atlarım ben.»

«Hayır, ben götürürüm.» Biraz uzağa çekti be-

ni. «Diana'yı da senin eve götürmeni istiyorum zaten.» Kızın cinsel alandaki bir ustalığından söz etti.

«Bak, Ian, istemiyorum...»

Hiç kulak asmadı. Diana'yla ikimiz arka kanepeye geçtik. At suratlı, uzun boylu, değnek gibi bir kızdı. En keyifli gecelerimden biri olsa yine canım istemezdi o kızı.

Ian, «Nereye gideceğiz?» diye sordu.

Adresi söyledim. Bu işten yakayı kurtarmanın yolu? Ian bana büyük bir iyilik ettiğini sanıyordu besbelli. En iyisi her şeyi olurluna bırakmak.

Araba durunca indim. Diana da peşimden fırladı.

Ian, «Yarın üçte benim büromda görüşürüz,» diye söylendi. «İyi eğlenceler.»

Allah kahretsin! Gazlayıp gitmişti hemen. Diana'yla ikimiz kaldırımda kalmıştık. «Sen nerede oturuyorsun?» diye sordum.

«Ian'ın evinde.» Sorum onu biraz şaşırtmıştı.

Beladan kurtulmanın yolu yoktu besbelli. Niyeye böyle aptalım ben? Ian'ı bir kıyıya çekip durumu anlatabilirdim pekala. Neden yapmamıştım. Vardığımız anlaşmayı bozmak istemediğim için herhalde. Ian'ı hoşnut etmek için onun ıskartaya çıkardığı kızlardan birine kucak açmak gerekiyorsa, eh, onu da yapacağız.

«Hadi yürü,» diye söylendim bezginlikle.

Alexandra'm, güzel Alexandra'm, bağışla beni. Bunu yapıyorsam ikimizi düşündüğüm için yapıyorum.

25

FONTAINE

Benjamin bambaşka bir adam olmuş. Suratsız, hırçın, Sarah'yla Allen'a karşı son derece kaba. Çok kızdırdı beni. Onu hiç böyle görmemiştim. İş çevrelerinde gerçek bir canavar olduğunu biliyorum ama benim yanımda her zaman sakın ve naziktir, dostlarıma —dün gece yaptığı gibi— saldırdığı hiç görülmemiştir. Dün gece çok haindi. Allen'a «Tennessee Williams'ın ucuz kopyalarını çıkaran ödleğ» dedi. E yani! Allen'ın yazdıklarını okuduğunu bile bilmiyordum.

Sarah da çok kızdı. Onun öfkelendiğini hemen

hiç görmemiştim ama dün gece bakışları ateş saçı-
yor; söylediği sözü tükürürcesine söylüyordu.

‘Le Club’ın kapısında ayrıldık. Dostça ayrılma-
dığımızı söylemeye gerek duymuyorum. O zaman-
dan beri konuşmadım Benjamin’le. Bana ve dost-
larıma hakaret edemeyeceğini bilmeli.

Allen, onun aramızdaki ilişkiyi bildiğini söylü-
yor. Nasıl bilebilir? Ben son derece dikkatli davra-
nırım.

Bunlar yetmiyormuş gibi, dün gece küçük Ben-
jamin’in varlığına da katlanmak zorunda kaldık.
Büyük eğlence doğrusu! Alexandra’nın bana her
zaman tepeden bakması da yeterince sinir bozucu-
dur ama Benjamin hiç çekilmez. Karşılıklı bir nef-
ret bolluğu.

Benjamin neden onun çocuklarını görmemi is-
ter bilmem. Çocuklar benim değil; onun. Benden
uzak dursunlar.

Londra’ya dönmek istiyorum galiba. Sanırım
oradakiler beni arıyorlardır.

Tony’yi işten attırmadan birkaç hafta bekle-
meye karar verdim. Ne de olsa Londra’da buradaki
gibi değil o. Yeni bir Londra aygırı buluncaya ka-
dar onu kullanabilirim pekala. Vanessa’yı, ‘Hobo’
yu ve Londra’nın küçük entrikalarını özlediğimi
açıkça söyleyebilirim.

Allah kahretsin, Benjamin’le barışmak gere-
kecek herhalde. Peki ama neden ben ona yaklaşa-
yım? Onu bilmiyorum ama samur paltoyu bugün
almak istediğimi, fiyatının da on iki bin dolar ol-
duğunu biliyorum. Çıplak tenime beyaz vizonu-
mu geçirip onu uyandırmaya gideyim.

Benjamin çoktan uyanmış tabii. Büroya bile
gitmiş. Öyleyse geliyor neredeyse; oysa o her zaman

yedide kalkar.

Adamo benim ev içinde paltoyla dolaşmama hiç şaşmadı sanki. Adamo çok tatlı; kusursuz bir uşak.

Çıplak tenime giydiğim beyaz vizonla bürosuna gitsem Benjamin hoşlanmaz. Aslında öylesi tam benim hoşuma giden bir eğlence olurdu. Vizonun altında hiçbir şey bulunmadığını bilerek dolaşmak heyecan verir insana. Gelgelelim Benjamin böyle şeyleri onaylamayacak kadar eski kafalı.

Sarah'ya telefon ettim. «Dün gece için çok üzgünüm, şekerim. İnan ki konuşamayacak kadar üzgünüm.»

Sarah'nın sesi buz gibi, «Ben de senin adına üzüldüm. Onunla evlisin ne olsa.»

«Zararı yok, hayatım. Bugün, yaptıklarına çok pişman oldu. Az sonra yeni bir samur palto almaya çıkacağım.»

«Paris'te samurlar daha şıkmiş bu yıl.»

Sarah pis kancığın biridir ama ben kancıklık etmeyi herkesten iyi bilirim. «Sen de Allen'a bir samur alsana. Paris'te yani.»

Soğuk bir kahkaha attı. «Bazen çok şakacı oluyorsun Fontaine. Yine de hiç bilinmez, bakar-sın alırım.»

«Evet, ne istiyorsun? Benim işim var.»

Tanrım, çekilmez oluyor bu adam. Paltodan vazgeçip onun özür dilemesini beklemeyi düşündüm bir an. Ne var ki bu samur palto biraz çaba harcamaya değer.

«Hâlâ kızgın mısın sen?»

«İstedğini söyler misin, Fontaine. İşim var, o konuları konuşamam şimdi.»

«Biraz para isteyecektim, sevgilim.»

«Sekreterimle konuş. Ne kadar istersen yolla-sın.»

«Yirmi bin dolar kadar bir şey istiyorum.»

Kısa bir sessizlik oldu. «Yirmi bin mi?»

«Evet, sevgilim. Çok güzel bir samur gördüm. Ufak tefek bir şeyler daha alacaktım.»

«Beyaz vizonu yeni almıştık daha.»

«Biliyorum, sevgilim. Ama yeni bir samur ge-rekli bana.»

«Olmaz, Fontaine. Sonra konuşuruz.»

«Olmaz Fontaine ne demek?» Öfkeden titriyordum.

«Hadi gülegüle.» Telefonu yüzüme kapattı.

Bir daha aradım. Utancı sesinden anlaşılan sekreter, «Bay Khaled toplantıya girdi, rahatsız edemeyiz,» diye söylendi.

«Ama ben karısıyım.»

«Özür dilerim, Bayan Khaled. Kim ararsa arasın rahatsız edilmek istemiyorum dedi.»

Telefonu büyük bir öfkeyle kapattım. Nasıl yapar bunu? Nasıl cüret eder! Bu iş samur paltonun fiyatından çok daha pahalıya oturacaktı ona.

26

TONY

Ben hergelenin biriyim. Yapılacak şey, Ian Thaine'e, sürtüğünü al ve başımdan git demekti. İş anlaşması da bozulacaksa bozulsun. Anlaşmamız onun piliçlerinden birini becerip becermediğime bağlıysa, çekiver o işin kuyruğunu. Kime gerek öylesi?

Bana gerek. Herifin para verip vermeyeceğini bile bilmiyoruz henüz. Şimdilik her şey bir konuşmaya, bir söze bağlı.

Çok berbat durumdayım. Diana gitti. Kovmak zorunda kaldım. Kaltağın biri o da. İğrenç bir kal-tak. Benim yaptığım da iğrenç bir şeydi tabii. Ney-

se, hiç değilse ona elimi sürmedim, sırtüstü yatıp gövde mi salyalarıyla ıslatmasına izin vermekten başka bir şey yapmadım.

Küçük Alex'le evlenmeye kesin olarak karar verdim. Biliyorum, bu çok önemli bir karar ama onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Alex'e elini sürmeye kalkan her namussuzu öldürebilirim sanıyorum.

Kalkıp giyinsem, Alex'i öğle yemeğine götürsem. Çalıştığı yerin telefon numarasını sormadım gerçi. Dün gece sormak varmış. Neyse, kız arkadaş evdedir belki.

Ev numarasını aradım, kimse çıkmadı. Hay Allah kahretsin. Alex'in çalıştığı şirketin adını bile bilmiyorum. Eve dönmesi için beş buçuğa, belki de altıya kadar beklemek gerek.

Saat üçte Ian Thaine'le buluşacağıma göre ikinci saatleri öyle geçer. Sammy yemeğe çıkmak ister mi acaba?

Sammy'yi de bulamadım ama her zaman gittiğimiz kafeteryada Hal'le Franklin'i buldum. Güzel bir yerdi orası; insan bütün gün camın yanında oturup sokaktan geçen Amerikalı turistleri seyredebilirdi.

Hal, «Dinle, ahbap,» dedi. «Müthiş bir işe giriyorum ben. Mamie'yi hatırlıyorsun değil mi? Kadının babası Soma'daki bir film şirketine ortak olmuş bir zamanlar. Şimdi o şirket batmak üzereymiş, Mamie bolca para yatıracak, ben şirketin başına geçeceğim. Yarın Roma'ya gidiyoruz. Nasıl ama? Uslu çocuk olursan sana da bir filmde rol veririm belki. Artist olacak kadar yakışıklısın nasılsa.»

Hal arada bir böyle büyük işlere girecek olurdu

ya, girişimin gerçekleşmesine engel olan biri çıkar-
dı hep. Genellikle kendisi.

«Çok sevindim, Hal. Büyük adam olacaksın ar-
tık.»

«Ben öteden beri büyük adamım, şekerim.»
Dumanlı bakışları vizon etollarıyla boğuşan iki A-
merikalı kadının üstündeydi.

«Senden ne haber, Tony? Benim güzel kenti-
mi nasıl buldun?»

«Çok güzeldi, Hal. Çok eğlendim.»

«Öyledir. Bu günlerin birinde ben de dönece-
ğim vatana. Alacaklılarımın ölmelerini bekliyorum.
Başarılı bir insan değilsen, New York'ta bir hiç sa-
yılırsın. Hiçbir halt edemezsin.»

En sevdiğim servöz kız masaya yanaştı. «Gü-
naydın, Bay Blake. Her zamankinden mi olsun?»

«Öyle olsun, tatlım. Dikkat et de yumurtalar
çiğ kalmasın.»

Ganzelerini göstererek gülümsedi. «Sizin ku-
lüp gazetelere geçmiş görüyorum.»

«Ne dedin?»

«Öyle,» dedi Hal. «Gazete görmedin mi sen?
Steve Scott'la ilgili bir sürü şey yazmışlar.»

«Yaa?» Servözün kıcını okşadım. İnce lacivert
etekle beyaz önlüğün altında don falan yoktu sa-
nırım. «Hadi güzelim,» dedim. «Git bana gazete al
da gel.»

«Bir bakayım, Bay Blake. Şu ara işimiz sıkışık
ana...»

Tam iki dakika sonra üç tane gazeteyle döndü.
Hepsine göz attım, üçü de Steve Scott'a birinci say-
fada yer vermişlerdi. Başlıklar şarkıcının gizlice ev-
lendiğini açıklıyordu. Yazılardan birini okudum.

«Steve Scott (23) dansöz ve tiyatro oyuncusu

olan Carolyn England'la geçen hafta içinde gizlice evlendiğini dün gece gittiği diskotek 'Hobo'da açıkladı. 'Laurie Baby' adındaki ilk plağıyla iki yıl önce ne kavuşan Steve Scott, o günden bu güne listelerde hep ilk on sırada yer almayı başarmıştır. Haftada bir yayınlanacak olan televizyon programlarının çekimini kısa bir süre önce bitiren Steve Scott, yakında ilk filminin çalışmalarına başlayacaktır. Bayan England televizyon ekranlarında sık sık karşımıza çıkan bir oyuncudur. Geçen yıl 'en uzun bacaklı TV. yıldızı' unvanını kazanmıştı. Evlilik haberi, Bayan England'ın yeni kocasına 'Hobo' diskoteğinde baskın yapması üzerine açıklandı. Steve Scott, milyarder Benjamin Al Khaled'in on sekiz yaşındaki kızı Alexandra'yla sessizce eğlenirken yakalandı. şimdi Bayan Scott olan Bayan England yakında bir ocuk sahibi olacaklarını da açıkladı. Steve Scott Hayranları Kulübü bu sabah kapıya kara bir bayrak asmıştı. Steve Scott evliliği konusunda herhangi bir açıklamada bulunmadı.»

Altında iki resim. Biri Carolyn'i siyah balık-ağından yapılmış daracık bir tulum-mayo içinde gösteriyor, öbüründe Steve'in hayranları şarkıcının sırtındaki gömleği yırtıyorlar.

Çok kızmıştım. Alexandra hakkındaki bilgiyi nereden edinmişlerdi bu herifler? Onun adını açıklamanın gereği var mıydı? Allahın belası gazeteciler. Hepsi de aşağı yukarı aynı şeyleri yazmışlardı.

Zavallı Alex'im bunları görmüşse sıkılmıştır herhalde. Eh, ders olsun ona. Steve Scott gibi bir namussuzla gezmenin ne demek olduğunu anlasın işte.

Yumurtalara saldırdım.

«Merhaba, buraya oturabilir miyim?»

Suki'ydi gelen. Gündüz kılığı, kasıklarını ancak örten Hint işi bir bluz ve saçaklı bir deri ceket.

Franklin, «Kız kardeşin nerede?» diye sordu. «Onu bana ayarlayacaktın hani?»

«Aaa, doğru ya. Kusura bakma, işim çoktu. Unuttum. Konuşurum onunla.»

Şu Franklin'e akıl erdiremiyordum. Yakışıklı oğlandı, kulüpte kızlarla tanışmak, konuşmak için türlü fırsat geçiyordu eline. Orada hiçbir girişimde bulunmaz. Bütün umutlarını Suki'nin kardeşine bağlamış şimdi de.

«Söz verdiysen yap,» dedim. «Kardeşini bu gece için ayarla.»

Suki pudrierini çıkararak o acayip yüzünü inceledi. «Bu gece işi vardır belki. Sizlerden Massey'yi gören var mı?»

Suratındaki şu garip boya tabakalarını temizlese bayağı güzel olabilir.

«Massey'yi neden soruyorsun?» dedim. «Senin küçük öğrencin var ya!»

«Massey'yi görüp görmediğinizi merak etmiştim,» diye söylendi huysuzca. «Hepsi o kadar. Bugün burada olabileceğini düşünmüştüm.»

Yumurtaları bitirince peynirli tart istedim. Yemek yemek, başlıca zevklerimden biridir ama hiç şişmanlamam. Formda kalmayı bilirim ben. Her gün jimnastik yaparım. Mide ve karın kaslarım taş gibidir.

Tam o anda Massey girmez mi kapıdan! Beyaz takım elbise ve kahverengi balıkçı kazağıyla her zamanki gibi şımşık. Yakışıklı oğlan canım!

«Tony!» Omuzumu tuttu. «Döndüğüne sevin-

dim be herif! Merhaba. Suki. Merhaba çocuklar.» Gittikçe kalabalıklaşan masamıza oturdu.

Suki pudriyerini çat diye kapatıp çantasına attı. «Yine sana dönebilir miyim, Mass?»

Massey, «Hayır,» diye söylendi usulca. «Hayır, bebek. Dönemezsin. Küçük beyaz oğlanla kal sen.»

Suki'nin palyaço gözleri ıslanmıştı. «Lütfen, Mass. Bırak da sana döneyim.»

«Olmaz dedim, Suki.» Yüzünü benden yana çevirerek New York'tan söz etmeye başladı.

Gözpınarlarında iki damla kara renkli gözyaşı biriken Suki bir iki dakika sessizce oturduktan sonra kalkıp gitti.

İsmarladığı peynirli sandviçe el sürmemişti. Onu da ben yedim.

Massey, «O şirin beyaz sevgililerinden bıktığı an bana dönebileceğini sanıyor,» diye söylendi sursatsızca. «Başının çaresine baksın şimdi.»

Yanılmıyorsa Massey kızı kıskanmıştı!

Ian Thaine'le buluşacağım saate kadar orada oyalandım. Pek uzak olmayan bürosuna da yayan gittim.

Duvarları kendi resimleriyle süslenmiş olan kırmızı badanalı bir odada, antika yazı masasının gerisindeki siyah deri tahtında oturuyordu. Kapıdan girdiğim an, «Nasıldı?» diye bağırdı. «Kızı övdüğüm kadar varmış değil mi? Ne çıkarsa papaz mekteplerinde okuyan kızlardan çıkıyor zaten!» Etsiz yüzünden kötülük ve hainlik akıyordu. Gözleri incecik birer sarı çizgiydi.

«Vardı, evet. Sağol, Ian.»

«Bir şey değil. Hiçbir şey değil.»

Evinde oturan üç kızla —Biri Diana'ydı— neler yaptığını, nasıl yatıp kalktığını uzun uzun an-

lattı. Sonra da yazı masasının çekmecelerinden birini açarak polaroid makineyle çekilmiş birkaç fotoğraf çıkardı. Kızların çıplak ve yarı çıplak fotoğrafları. Sonlarına doğru iyice iğrenç şeyler çıktı. Midem bulanmıştı.

Ian, «Hepsini ben çektim,» dedi övünçle. «Ara da bir eğlence düzenlerim evde. Bundan sonraki partiye seni de çağırırım.»

Tam Fontaine'e göre bu herif! Yağmurdan kaçarken doluya mı tutuluyordum yoksa? İş konuşmasına ne zaman başlayacağız? Resimlerin geri kalanlarını çabucak gözden geçirip, «Hepsi çok güzel, Ian,» dedim. «Şimdi şu sözleşmeyi hazırlasak...»

«Ne sözleşmesi? O nedenmiş? Bana güvenmiyor musun?»

«Elbette güveniyorum ama yer bulmak için kışımı yırtmaya başlayacaksam önceden her konuda anlaşmış olmalıyız. Her şeyi kâğıda döksek iyi olur demek istiyorum yani. Bir yer bulur bulmaz 'Hobo'dan ayrılacağım ne olsa...»

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Gerzek Tony rolüne çıkmayacaktım bir daha. Bu kaypak pezevenkle işe gireceksem her şey yasal bir sözleşmeye bağlanacaktı. Beni partilerinden birine çağırır da gitmek istemezsem işten atılmak korkusu olmazdı o zaman. Fontaine, hiç farkında olmadan zekâmı kullanmayı öğretmişti bana.

Ian, «Pekala,» diye söylendi. «Bir sözleşme hazırlatırım. Sen yer aramaya başla. Bayan Khaled ne olacak?»

Şaşkın şaşkın baktım. Fontaine'le aramdaki ilişkiyi nereden biliyordu bu herif?

«O ne demek?» diye sordum kuşkuyla.

«Sözleşmede onun adı da geçecek mi?»

«Neden?» Bu kez gerçekten şaşırmıştım.

«O senin... ııı... ortağın değil mi? O da bize katılmayacak mı?»

«Haa!» Ne diyeceğimi de şaşırmıştım artık.

Ian, «Onunla tanışmak isterim,» diye sürdürdü. «Ne zaman tanışabiliriz?»

«Bu günlerde New York'ta,» diyerek geçiştirdim.

Ian, polaroid resimleri kilit altına alırken, «Güzel kadın ona denir,» diye söylendi.

Ayağa kalktım. «Tamam, Ian, ben senden haber bekleyeceğim öyleyse.»

«Evet. Avukatım bir sözleşme hazırlar. Çok uzun sürmez.»

«Olur. Ben de yer aramaya başlarım.»

El sıkıştık. Ona güvenmiyordum ama Fontaine'in bize katılacağını sandığına göre sözleşmeyi de, parayı da hazırlardı bence. Benim Fontaine'le ortak olduğumu nereden çıkarmıştı bilmem. Öyle düşünmek hoşuna gidiyorsa bırak düşünsün. Zavallı ahmağı zamanından önce düş kırıklığına uğratmanın gereği var mı?

Alex'in bürodan eve döneceği saati ipile çekiyordum. Amma berbat iş. İş yerinin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Eve dönmesi de en az iki saat sürer.

Bu gece ne yapmak ister acaba? Çılgın bir gece geçirtmeyeceğim ona. Sakin bir yerde, küçücük bir yerde yemek yer ve konuşuruz. İkimizin geleceğini konuşuruz. Sonra dosdoğru evine götürürüm onu. Erken yatmalı. Uykusuz kalmamalı sevgilim. Onun işten çıkacağı saate kadar birkaç emlakçı dolaşmaya karar verdim. İşe başlayacaksak başlayalım.

27

ALEXANDRA

Ömrümde bu kadar utandığımı bilmiyorum. En büyük patron, Bay McLaughton beni arayıp bürosuna çağırdı. Tir tir titriyordum. Bu sabah yine yarım saat gecikmiştim ve işten atılacağımı sanıyordum.

Bay McLaughton dev gibi bir adam. Gür kaşlarının altındaki gözler kızarmış ve sulanmış. İşten atılacaksam neden ille o kovacak beni? Bu adamı daha önce hiç görmemiştim.

Kalın sesiyle, «Otur, Alexandra,» diye gürledi. «Sana Alexandra dersem kızmazsın değil mi?» Gev-

rek gevrek güldü.

Huzursuzca iliştim. Babam haklıymış. Onun dostlarından birinin yanında iş bulmalıyım.

Bay McLaughton, «Vay vay, demek böyle,» diye başlarken bir öksürük nöbetine tutuldu ansızın. «Demek ki aramızda ünlü bir kişi varmış.»

«Ünlü bir kişi mi, efendim?» Anlamamıştım.

«Sen Ben Khaled'ın kızı değil misin?»

Nasıl öğrenmişlerdi acaba?

«Evet, efendim.»

«Vay vay vay! Bize neden söylemedin peki?»

Yüzüm kızardı. «Bilmem, efendim.»

İyi yani! Ne yapmamı bekliyordu? Babamın Benjamin Khaled olduğunu ilan ederek iş aramaya çıkabilir miydim?

Bay McLaughton, «Sanırım sana şimdiki işinden daha iyi bir görev bulabiliriz,» diye söylendi gülümseyerek. «Sanırım benim özel sekreterlerimden biri olabilirsin. Haftalığına da üç sterlin zam yaparız. Gerçi senin için paranın önemi yok ama.»

«Teşekkür ederim,» diye mırıldandım. Güçsüz bir insanım ben. Olay çıkacak diye ödüm kopar. Ya telefon ederim, ya da Maddy'ye telefon ettirip artık çalışamayacağımı haber veririm.

«Benim iki kızım var, ikisi de Steve Scott hayranı. Kızlarım için bir imza iste ondan.»

Şaşkın şaşkın baktım. «Steve Scott...» diye kekeledim.

Masasının üstündeki gazeteyi yüzüme doğru salladı. «Evlendiği kız da çok güzelmiş. O da senin arkadaşın mı?»

Gazeteyi alıp çabucak okudum. Hay Allah! Şimdi anlaşıldı. Babamın kim olduğunu gazeteden öğrenmişler demek. Annem bu yazıyı görürse... Ya

da babam... Çok kızacaklardır.

«Gazeteyi okumamıştım,» diye mırıldandım.

«İmza istemeyi unutma. İstersen bu haftanın sonuna kadar tatil yapar, yeni işine pazartesi gününü başlayabilirsin. Babanla da tanışmak isterim bir gece. Kızının yeteneklerini anlatırım ona.» Yine güldü.

«Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim.» Kaçtım. Öğleden sonra üçte evdeydim. Maddy çıkmış. Anneme telefon ettim. Olayla ilgili bir şey söylemediğine göre gazeteleri görmemiş herhalde.

«Hafta sonunda bir iki arkadaş getireceksin, değil mi?» diye sordu.

Michael'a hiçbir şey söylememiştim henüz. Kabul edeceğini umuyordum.

«Evet, anne. Tek bir arkadaş getireceğim sanırım.»

«Çok iyi, güzelim. Yarın akşam görüşürüz öyleyse.»

Madelaine az sonra döndü. Eli kolu paketlerle dolu. «Alışveriş yaptım,» diye açıkladı. «Bir sürü giyecek aldım. Nefis şeyler. Sen niye evdesin?»

O paketleri açıp aldıklarını denerken çene çaldık. Madelaine çok iyi bir kız, en iyi arkadaşım olduğu da kesin. Gelgelelim aldığı şeyleri yakıştırmasını biliyor dersem yalan olur. Tipine uymayan şeyler almış. Kalçası büyük olduğu için mini etek hiç iyi durmuyor onda. Etekler de fazla mini zaten. İçini gösteren tığ işi bir elbise hepsinden kötü, kahverengi bir maksi elbise ona en yakışanı. Neyse, hiç değilse modaya uymuş oldu.

Maddy, «Sen de bu tığ işi elbiselerden almalısın,» diye tutturdu. «Çok güzel şeyler. Sende bu vücut varken benden çok sana yakışacak. İstersen bu

gece bunu giyebilirsin.»

Gerçekten de benim üstümde daha iyi duruyordu elbise.

Maddy, Jonathan'ın ağzını aramış, Suki'nin orada yatıp kalktığını öğrenmiş. Daha da kötüsü, kız eşyalarının bir bölümünü de taşımış Michael'ın evine.

Maddy, «Jonathan öfkeden kuduruyor,» dedi. «Zaten ufacık bir daire onlarınki. Kızın eşyaları da dört yana yayılmış. Jonathan'ın dediğine bakılırsa Michael fena tutulmuş ona. Bunu söylediğim için kızma sakın. Michael'ın pek yakında bıkağına eminim.»

«Öyleyse neden benden randevu istedi?»

Maddy omuzlarını kaldırdı. «En ufak bir fikrim yok. Tony'yi ne zaman göreceksin sen?»

«Bilmem. Umarım ki bir daha karşılaşmayız.»

«Neden Alex? Çok şeker bir oğlan o. Çok da yakışıklı. Ayrıca da senin âşığın oldu artık. Görüşmek zorundasın.»

«Görüşmek zorunda değilim.»

Maddy sabahın yedi buçuğunda ancak uyana-bilmiş, o saatten sekiz buçuğa kadar benim baki-religimden kurtulmam olayı konuşulmuştu. Maddy yüzlerce soru sordu. Canın yandı mı? Ona âşık mısın? Çok büyük müydü? Çılgılık attın mı? Doğrusunu söylemek gerekirse ayrıntıları hiç hatırlamıyordum. Tony'nin vücudu gerçekten güzeldi ama ona âşık değildim. Michael'a âşığım ben. Başka kimseyi düşünemiyorum.

Saat altıda Tony telefon etti. «Merhaba güzelim. Nasılsın?»

«İyiyim, teşekkür ederim.»

«Kaçta alayım seni?»

«Beni mi?» Ona bu gece için söz verip vermediğimi hatırlamak için kafamı zorladım. Söz vermediğime emindim.

«Sekizde geleyim mi? Bir yerde yemek yeriz, sonra seni doğru eve götürürüm.»

«Özür dilerim, Tony. Bu gece için başkasına sözüm var.»

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından, «Dalga mı geçiyorsun?» diye sordu.

«Hayır. Çoktan verilmiş bir söz bu.»

«Atlat öyleyse.»

«Neyi atlatayım?»

«Birlikte çıkacağın herifi atlat. Saat sekizde alırım seni.»

«Atlatamam, Tony, çok...»

Birden öfkelenmişti. «Atlatılamayacak kadar önemli olan bu herif kimdir?»

Oturduğum yerde büzüldüm. İnsanların bana kızmasına hiç dayanamıyorum. «Özür dilerim, Tony. Aileden biri bu. Atlatamam.»

«Ah, Alex, Alex! Bana ne yaptığını biliyor musun?»

«Benim sana bir şey yaptığım yok.»

«Dün gecedен ötürü bana kızdın. Öyle mi?»

«Hayır, Tony. Sana kızdığım falan yok. Ben de seni görmek isterim ama bu gece olamaz.»

«Peki, küçüğüm. Daha geç bir saatte görüşebilir miyiz?»

«Sanmıyorum. Bilmiyorum.»

«Bak dinle, ben saat on birde sana bir telefon ederim. Çok yorgun değilsen, işe gitmeden önce yarım saatliğine sana uğrarım. Olur mu?»

«Olur ya!» Bir olay çıkarmadan telefonu kapatabileceğim için rahat bir soluk aldım.

Maddy'nin tığ işi elbisesini giydim. Michael beni görünce bir ıslık çaldı. Gerçekten!

«Sen çok çabuk büyüyorsun!» diye mırıldandı.

Küçük bir lokantaya götürdü beni. Ufacık, loş bir yer. Sonra da oturup söylev çekti. Ben uygun-suz kişilerle arkadaşlık ediyormuşum, gözümü açmazsam başım derde girermiş, dolaştığım kişiler esrar falan içerlermiş. Onu zaten biliyorum!

«Ben sana karşı bir sorumluluk duyuyorum,» diye sürdürdü. «İnsan okuldan çıkar çıkmaz Londra'nın en hızlı kızlarından biri olamaz hemen.»

Buyurun bakalım.

«Annenle baban gazetelerde çıkan yazılar hakkında ne dediler?»

«Hiçbir şey.» Düş kırıklığına uğramış, suratımı asmıştım. Benimle gezmek istediğini sanmıştım. Oysa yalnızca benim aptal bir kız olduğumu yüzüme vurmak istermiş o.

Daha fazla sabredemedim. «Ya o garip kızla senin arandaki ilişki? Onunla yaşamana ne diyor seninkiler?»

«Ben on yedi yaşında değilim,» diye söylendi hırsla. «Ben sana yardımcı olmaya çalışıyorum, Alex. Sen hâlâ çocuksun.»

Nefret ediyorum bu adamdan!

Yemek sona erer ermez kalktık. Michael'a soğuk bir tavırla hoşçakal deyip eve girdim. Saat on buçuktu.

Tony tam on birde telefon etti. Michael'a gösteririm ben. Tony'yi hafta sonunda annemin evine çağırdım. Michael, Tony'nin bayağı, gürültücü bir insan olduğunu söylemişti. Onu annemin evine çağırdığımı duyunca ne diyecek bakalım. Bu da kıskançlığa yol açmazsa ne yaparım bilmem.

28

TONY

Gününü gün ederek yaşıyorsun, her şey yolunda gidiyor, bir derdin, bir sıkıntın yok; dostun çok, yavrular sürüsüyle geliyor, her gece dışarıda yemek yiyecek, arada bir kumar oynayacak, ara sıra Sadie'ye bir beşlik verebilecek kadar para kazanıyorsun. Her şey tıkırında!

Gerçi ben biraz daha ilerlemeyi, kendi yerimi açmayı öteden beri isterdim ama telâşa gerek yoktu. Kendiliğinden olurdu onlar. Şimdilik hayatın tadını çıkarmaya bakıyordum. Adlarını yalnızca gazetelerden tanıdığım kişilerin bana kardeş gibi

davranmaları, birinci sınıf piliçlerin elimin altında olması yetmez mi?

Derken Bayan Alexandra Khaled çıkıyor ortaya. Kızıl kestane saçlar, iri, kahverengi gözler, vücut bitirim, genç, temiz, tatlı, kibar, soylu ve utan- gaç. Ve ben kıza âşık oluyorum!

Hemen bazı değişiklikler yapmak gerekiyor. Çok daha fazla kazanmalıyım şimdi. Kumar oynamak, dışarıda yemek ya da Sadie'ye sadaka vermek için değil, ev geçindirmek için. Evleneceğim insana sunacak bir şeyim olmalı.

O güven dolu iri gözleriyle bakıyor bana. İçim eriyor. Hiç bilmediğim bir duygu bu. Ona bakmak, onu bu dünyanın çirkinlikleriyle pisliklerinden korumak istiyorum.

Bu gece beni göremeyeceğini söyleyince perişan oldum. Bütün gün onu göreceğim saati düşünerek yaşamıştım. Çok kızdım, kıskandım, midem kasıldı. Neyse, durumu çok güzel açıkladı.

Hey Allah, böyle tutulacağım hiç aklımdan geçmezdi. Bir sürü kadın tanıdım, hiçbirini iplemedim. Kadını becereceksin, senden bıkmasına zaman bırakmadan savacaksın. Her zaman başarılı olmuştu bu yöntem. Gelgelelim bu kez fena tutuldum.

Beni göremeyeceğini söyleyince fiziksel bir acı duydum bayağı. Evet, onunla evlenmek zorundayım tabii. Başka yolu yok. Küçük bir daireye yerleştireceksin onu, birkaç tane de çocuk yapacaksın. Yemek pişirmesini bilir mi acaba?

Sammy, ben, bir gece önce kulübe getirdiği mızımız sesli ufaklık hep birlikte yemek yedik. Bir et lokantasına gittik. Kızın eli hep masanın altındaydı. Oğlanı rahat bırakmıyor. Lokmasını yuttuk-

tan sonra bir süre başparmağını emiyor, burnu akınca elinin tersiyle siliyor. Çok güzel doğrusu!

Sonunda kız tuvalete gitti. Sammy bana dönerek, «Senin neyin var?» diye sordu. «Nedir bu miskinlik?»

Omuz silktim. «Bir şeyim yok. Her şey yolunda.» Ne olduğunu ona anlatacak değilim herhalde.

«Benim fıstığı nasıl buldun? Okulda daha. Ne şeker yavru değil mi?»

«Sen yakayı ele verinceye kadar tek durmayacaksın. Bu kızın yaşı ne ki?»

«Beni yakalayacak olan kim peki? Kızın dediğine bakılırsa annesiyle babası hiç soru sormazlar mıış. Eve istediği zaman girer, istediği zaman çıkar- mış.»

Başımı iki yana salladım. «Bunlarla niye uğraşıyorsun be Sammy?»

«Dalga geçiyorsun herhalde.»

Yavru tuvaletten döndü. Kışını örten el kadar bir kumaş parçası, uzun bacaklar. On beşinde vardı belki.

On bire kadar güç bela sabrettim. Heyecanlanmamaya çalışarak Alex'i aradım.

Çok tatlıydı. «Ben yattım. Tony. Çoktan geldim ev.»

«Ben de gelip sana bir masal okuyayım mı?»

Hay Allah, benden mi çıkıyor bu sözler?

«Masal dinlemeden uyurum ben. Yalnız başka bir şey yapabiliriz. Hafta sonunu Londra'nın dışın- da geçireceğim. Sen de gelmek ister misin?»

«Ne zaman?» diye sordum aptal aptal.

«Yarın öğleden sonra gidebiliriz, pazar akşamı da döneriz.»

«Evet, gelirim tabii.»

Kulübün canı cehenneme! Hafta sonunda ben-siz idare ediversinler. Alex'le üç gün geçirmek! Harika!

«Trenle mi gideriz? Arabayla mı gitmek istersin yoksa? Bir saatlik bir yol.»

Sammy'nin, arabasından üç gün süreyle ayrılmak isteyeceğini hiç sanmıyordum. «Trenle gideriz,» dedim.

«King's Cross'tan saat dörtte kalkan bir tren, var. Annem bizi karşılamaya gelir nasıl olsa.»

Sevgili anneciğini unutmuştum ben. İş biraz değişmişti şimdi. Ya anneciği babacığına, babacığı da Fontaine'e söylerse? Söylerse söylesin. Yakında 'Hobo'dan ayrılacağım nasıl olsa.

«Tamam, anlaştık. Ben seni saat üçte alırım.»

Masaya döndüğümde, «Sana ne oldu?» dedi. Sammy. «Altın madeni bulmuş gibi bir halin var.»

«Buldum, evet.» Güldüm. «Kulübe gidelim hadi.»

Kalabalık gecelerden biriydi. Salon şimdiden dolmaya başlamıştı. Bir sürü ünlü kişi. Franco hiç durmuyor. Flowers, Wilson Pickett çalıyor.

Hal, Franklin ve Massey çoktan gelmişler. Massey'nin yanında bir sarışın. Franklin her zamanki gibi yalnız. Hal kafayı bulmuş. Yarın Mamie'yle Roma'ya gideceği için son özgürlük gecesinin tadını çıkarmaya bakıyor.

Masaları dolaşıp birkaç kişiyle çene çaldım. Kendi diskomu açacağımı açıklamamanın zamanı değil ama herkese şirin görünmeli, herkesin gönlünü çelmeye bakmalı. Kulübün üye listesini yürütmeyi de unutmamalıyım. Kopyasını çıkarıp yerine koyarım.

'Hımhım Amerikalı' filmci arkadaşlarıyla gel-

di. Portakal rengi saçlar aslan yelesi, dudaklar b z l . Bana kızgın değil artık. Sarılıp  pt . Memeleri siyah kadife elbisesinden dışarı fırlayacak. Kötü bir kız değil aslında. Epey eğlenmiştik onunla. Vücuduna da hiç diyecek yok.

«Tonii, hayatım,» diye bağırdı. «Bil bakalım ne oldu. Steve Scott'ın filminde baş kadın oyuncu oluyorum ben! Ne güzel değil mi?»

« ok güzel!» Herkesi seviyordum bu gece.

Masaya döndüğümde, Franklin, «Janine ne söyledi?» diye sordu.

«Steve Scott'ın filminde baş kadın oyuncu olacakmış.»

«Hıh! Baş kadın oyuncu Candy Cook. Ona k     bir rol vermişlerdir olsa olsa.»

Franklin o kızı aklından çıkaramıyor hâlâ.

«Senin halin ne olacak, Franklin?»

«O ne demek?»

«Ne zaman bir kadın bulup yatacaksın? Kime saklıyorsun kendini? Ey be... Ben senin yaşında olsam, senin kadar tanıdığım olsa, bir gün boş gemezdim.»

«Uygun bir kız bulamadım daha.»

«Bok yeme be!  n ne çıkan her kız uygun bir kız sayılır artık. Ömrünün sonuna kadar el arabasıyla gezemezsin, biliyorsun.»

Sustu. Masadan kalktım, Paris'teki b y    konserlerini verip dönen 'Must' topluluğunun üyelerinden biriyle oturup bir viski - Coca-Cola içtim.

Viskiyle Coca-Cola'yı karıştırmak hoşuma gidiyor. Hafif bir içki oluyor ama etkisini sonradan gösteriyor. Bu ara tuvalete gittim ve iyice sarhoş olduğumu fark ettim. Altı yedi içki içmiştim. Geceenin sonuna doğru her zaman kafayı bulurum

ama bu gece... Bu gece birden çarpmış nedense.

Uzunca bir süre Molly Mandy'yle dans ettiğim için terlemiştim. O yavru dansa başladı mı dur durak bilmez. Tek başına geldi kulübe. Bizim masaya oturdu. Onu Franklin'e ayarlamayı düşündümse de vazgeçtim. Mandy oğlanı çığ çığ yer. Belki de bizimkine gerekli olan öylesi.

Nasıl olduğunu hiç anlamadan 'Hımhım Amerikalı'yla dans etmeye başlamışım. Kalçalarını bir sallayışı var, inanılacak şey değil.

«Tonii,» diye bağırdı yine. «Eskiden hiç dans etmezdin benimle! Ne güzel!»

'Funky Street' çalınıyor. Flowers coşmuş, 'Hımhım Amerikalı' bana bakarak memelerini sallıyor. Ey babam ey, bitmişim ben! Flowers sırtıyor. Şimdi 'Jumpin Jack Flash.' Her yanımdan ter sızıyor. Franco'yla, Hal, çıglık atma yarışına girmişler. Sammy okullu yavruyu yere yatıracak neredeyse, 'Tramps.' Otis Redding o boktan uçak kazasında ölmeseydi olmaz mıydı sanki? Flowers haftalarca yas tuttu. Martin Luther King öldüğünde o kadar üzülmemişti. 'You're Looking Good. 'Hımhım Amerikalı'nın memeleri elbisenin yakasından dışarı fırlıyor, portakal rengi saçlar savruluyor. Onun yerini Molly Mandy alıyor birden ve ben, «N'olur bir iyilik et de şu Franklin'in koynuna gir,» diyorum.

Müzik eskisi kadar hızlı değil şimdi. Kiminle dans ediyorum? Carla Cassini. O güzel İtalyan yıldız. Kokusu nefis ama kollarının altındaki uzun kıllar işi bozuyor. 'I Left My Heart in San Francisco.' Suki'yle dans eden Massey mi yoksa? Sarışın kız da Hal'le dans ediyor. Hal hiç dans etmezdi. Gelgelelim bu gece o da coşmuş. Coşmayan var mı ki?

«Yapımcım... Bir günlüğüne Roma'ya gitmek

zorunda kaldı. Ben de seni görmeye geldim bu gece. İyi ettim değil mi?» Carla müthiş bir kadın. Alex'i ne yapacağız peki? Bir kadını daha becerirsem çok kötü bir şey mi olur? 'Who Can I Turn To?' Carla gövdesini gövdeme yapııştırıyor, bir bacağı bacaklarımın arasında. Allah kahretsin, olmadık bir yere bastırdı bacağını; canım yanıyor. «Çok dikkatli davranmalıyız,» diye mırıldanıyor. «Peşime adam takmıştır mutlaka. Her zaman yaptığı iş.» Gözlerimi ayıramıyorum. Müziğin temposuna uyarak bana sürtünüyor boyuna.

«Marlofield sokağı 102 numarada oturuyorum,» diyor. «Küçük bir ev. Sen bir buçuk saat sonra arka pencereye gel. Ben her şeyi ayarlarım.»

Hay Allah kahretsin. Franco'yla garsonlar da pistin kıyısına dizilmişler, Carla'yı yakından göreceğiz diye yırtınıyorlar.

Carla, «Ben gidiyorum,» deyip bir anda kaçtı. Geldiler mi peş peşe gelirler zaten.

Molly Mandy, Franklin'in kulağına bir şeyler fısıldıyor, oğlan sersemlemiş gibi bakıyor. Salon fırıl fırıl dönüyor. 'Hımhım Amerikalı' gelip yanıma oturmuş. «Bu gece eski günleri analım mı?» diye mırıldanıyor kulağımın dibinde. O arada kulağımı da yalıyor.

Molly Mandy masanın karşısından göz kırptı. Massey'yle Suki dansı bırakıp oturdular. Hiç tanımadığım, kısa boylu, şişman bir herif de geldi, tom-bul elini 'Hımhım Amerikalı'nın omuzuna koydu. Dişlerinin arasına bir puro sıkıştırmış. «Sen bütün gece bu serserinin yanında mı oturacaksın?»

«Ah, sen miydin Chuck? Kusura bakma, şimdi geliyorum.»

«Gelsen daha iyi olur.»

«O adam kimdi?» diye sordum.

«Chuck Van Marles. Yapımcı. Yanına dönse daha iyi olacak.»

«Burada otur diyen mi var!»

«Öyle eşeksin ki, Tönii!» Kıçını sallayarak gitti ve Chuck'la arkadaşlarına katıldı.

Alexandra'yı seviyorum. Carla kaç numara demişti? Ne de olsa henüz evlenmiş değiliz.

Franklin'le Molly ayaklandılar. Molly dişlerindeki altın dolguları göz önüne seren bir gülüşle sırıtarak, «Biz kaçıyoruz,» dedi. Franklin gediklileri inceliyor utançla. Oldu, sonunda oldu!

Onlar gidince, Suki, «Ya benim kardeşim ne olacak?» diye sordu.

«Nerede o geberesice kardeşin?»

«Buralarda bir yerde. Geldiğimiz zaman arkadaşlarını gördü de onların yanına gitti. Birazdan döner. Bu gece Franklin'le gezeceğini sanıyordu o.»

Massey, «Franklin'le gezmeye pek meraklı olduğunu sanmıyorum,» diye söylendi. «Sen buraya geleli bir saat oldu. O nerede hani?»

Suki, «Hadi dans edelim,» dedi.

Yine bir araya geldikleri için mutluydular. Dansa kalktılar.

Allahın cezası numarayı hatırlayamıyordum bir türlü. Yüz bilmem ne. Tamam, yüz iki. Gideceğim tabii. Sinema yıldızı sinema yıldızıdır. Alex'in haberi olmayacağına göre üzülmez. Bunu yapmam onu sevmediğim anlamına gelmez. Zaten erkeklerin kadınlardan farklı olduklarını, bu konuda daha istekli olduklarını bilmeyen yoktur. Peki, Fontaine'e ne demeli?

Bir taksiye atladım. Carla'nın söylediklerini hatırlayarak alanın ortasında indim. Yüz iki nu-

marayı bulmak için kapı kapı dolaşmak gerekecekti. Yağmur çiseliyordu. İşim hiç kolay değildi. Yine de, çakmağın aleviyle numaraları inceleyerek bir evden ötekine dolaşmaya başladım. Tanrım, bir sinema yıldızı söz konusu olunca neler yapmıyor insan!

Evi buldum. Umarım viski ve Coca-Cola vardır. Bana bir içki gerek. Islak çalılarla ağaçların arasından geçerek arka tarafa dolandım ve pencereleri yoklamaya başladım. Sırılsıklam olmuştum.

Gözümün içinde bir ışık parladı ansızın. Yüksek sesle konuşan biri, «Senin yerinde olsam hiç kılmıdamazdım,» diye söylendi. Sonra da mendebur polisin biri dikildi karşıma. Nazik bir tavırla, «Ne yaptığını sanıyorsun?» diye sordu. Polislerimize verip veriştiriyoruz ama nazik adamlar olduklarını kabul etmek zorundayız.

Sonunda, kazan gibi bir kafa ve ıslak giyeceklerle polis karakolunu boyladık. İyi mi! Allahın cezası polis, Carla Cassini'nin adını hiç duymamıştı. Marlofield Alanı 102 numarada oturan karı koca da öyle. Adresin Marlofield Alanı olmayıp Marlofield Sokağı olduğunu neden sonra hatırladım. Ne var ki yasaları korumakla görevli olan sevimli herifler o hikâyeyi dinlemek istemiyorlardı.

Carla'nın, filmlerinde çok kullandığı bir kılıkta, daracık bir siyah kombinezonla beni beklediğini düşünüyorum da...

Hey Allah, amma belaya çattık be.

Uzun tartışmalardan sonra, birini Marlofield sokağına yollayarak anlattıklarımın doğru olup olmadığını araştırmayı kabul ettiler. Carla denen o orospu da beni hiç tanımadığını söylemez mi! Yeniden tartışmaya başladık. Sonunda 'Hobo'ya tele-

fon ettirdim, Franco'yla Sammy koşup geldiler ve kim olduğumu anlattılar, Franco, Bayan Carla Cassini'nin o gece kulübe geldiğini, benimle dans ettiğini de açıkladı. Neyse, anlattıklarımın doğru-luğuna inanınca salıverdiler beni.

Hay babanın canına! Sammy öyle bir gülme tutturmuş ki yanaklarından yaşlar süzölüyor.

«Gözümün önüne geliyor,» diyor bana. «Sen... Şeyin de kazık gibi... Pencereden içeri girmeye çalışıyorsun ve polisin eline düşüyorsun!»

Gölünç evet. Gerçekten gülünç tabii.

Franco kaygılı ve ciddi görünmeye çalışıyor. Sammy'nin arabasının arka kanepesine oturtmuş-tuk onu. Kulübe girdiğimiz an olanları herkese ya-yacağını biliyorum.

«Bu hikâyenin işitilmesini istemiyorum,» dedim sertçe.

«Aman ne demek, Bay Blake!» Dehşete kapıl-mıştı sanki. «Ağzımı açıp tek söz söylemektense ko-lumu keserim daha iyi.»

Yalancı pezevenk!

29

FONTAINE

Oturup nasıl öç alacağımı tasarladım. Benjamin'e bir ders vermek gerek artık. Tanrım, tam koca gibi davranmaya başladı bana.

Giyinip sokağa çıktım. Samur paltoyu aldım. Mağazadakiler beni tanıyorlardı zaten. Benjamin'in servetini de bilirlerdi. «Faturayı kocamın bürosuna yollayın.» dedim. Noel armağanlarımı benim seçmemi ister o.» Bana hayır demenin ne olduğunu anlasın bakalım. İhtiyar budala benim gibi kadınla evlenmenin büyük bir şans olduğunu anlamıyor mu hâlâ? Şıkım, güzelim, alımlıyım, ünlü-

yüm. Bir erkek karısından başka ne bekleyebilir?

Bu gece o iğrenç oğlunu eğlendirmemi bekliyor. İkisinin de canına okuyacağım.

Yoo, hayır, bana böyle davranıp da ucuz kurtulamaz Benjamin. Bir kere, yarın Londra'ya dönmek kararındayım. O isterse gelsin, isterse burada kalsın. Bu evlilikte kimin sözünün geçtiğini göstereceğim ona.

O rüküş karısına yaptığı gibi itip beni de kabileceğini sanıyorsa çok yanılıyor.

Gövdeme yapışan beyaz Courrèges takımı giydim, Roger gelip saçımı yaptı. Nefis. Adamo da bir şampanya kokteyli hazırladı. Oturup sevgili kocamı beklemeye başladım.

Tam altıda oflaya poflaya kapıdan girdi. Küçük Ben de peşinde. Kalın gözlük camlarının gerisinden baykuş gibi bakıyor bana. Oğlanı görmezlikten gelerek, «Merhaba, Benjamin,» diye mırıldandım soğuk bir sesle. «Seni aradığımı öğrenir öğrenmez hemen telefon ettiğin için teşekkür ederim.»

Anlamlı bir bakışla, «Ben'i görmedin mi?» diye sordu.

«Evet, gördüm.»

«Aklını başına topla, Fontaine. Seninle daha sonra konuşuruz.»

«Konuşulacak bir şey yok ki. Haa, aklıma gelmişken söyleyciyim.. O paltoyu aldım. Yatak odasında. Nefis bir şey. Çok teşekkür ederim, sevgilim.»

Suratı asıldı. Ne var ki sevgili çocuklarının önünde kavga etmeye hiç yanaşmaz.

Küçük Ben'e döndü neşeyle. «Yemeği nerede yemek istersin?»

«Nerede olursa, efendim.» Bir kavganın ortasında geldiği için utanca kapılan oğlan taban döşe-

mesini inceliyordu.

«Peki sen?» Bana soruyordu bu kez. Gecenin iyi geçmesi için elinden geleni yapacak.

«Ben yemeğe çıkmak istemiyorum.» Yüzünün ekşidiğini görünce sevindim. «Başım ağrıyor.»

Kısa bir sessizlik oldu. Çok güzel. Derken küçük Ben'e döndü yine. «Sen rahatına bak, oğlum. Bir içki iç, dergilere bir göz at. *Playboy'un* son sayısı da olacak burada.» Sarsak moruklara özgü bir havayla oğlana göz kırptı. «Sen de yatak odasına gel de bana paltonu göster, Fontaine. O arada ben de bir duş yaparım.»

Ha, anlaşıldı. Yemeğe çıkıp o ahmak oğlana iyi davranırsam paltoyu almış olmamı affedecek. Haklıymışım.

Benjamin: «Kahpelik etme, Fontaine.»

Ben: «Kahpelik mi?»

Benjamin: «Ne demek istediğimi biliyorsun.»

Ben: «Ne demek istiyorsun?»

Benjamin: «Çocuk çok alıngan. Üzme onu. Rahatlatmaya çalış.»

Ben: «Ben de alınganım. Hele beş paralık bir sekreter karşıma çıkar da seninle konuşmama bile izin vermezse.»

Benjamin: «Bazı şeyleri anlamalısın...»

Ben: «Sen de bazı şeyleri anlamalısın. O şekilde davranamazsın bana.»

Benjamin: «Eh, paltoyu aldın nasıl olsa. Hiç değilse çocuğa iyi davran.»

Ben: «Paltoyu alabildimse senin sözünü dinlemediğim için alabildim.»

Benjamin: «Lütfen, Fontaine, çocuğun hatırı için.»

Ben: «Çocuk değil o. Bebek yerine koyma öğ-

lunu. Büyük bir olasılıkla, bizimle yemeğe çıkmak can sıkıntısı olacaktır onun için. Benim için de öyle.»

Benjamin: «İstediğin paranın yarın sabah eline geçmesini sağlayacağım.»

Ben: «Peki öyleyse. Yalnız unutma, bir daha asla o şekilde davranmamalısın bana.»

Benjamin (yalvarırcasına): «Peki, Fontaine. Yalnız sen de bu gecenin tatlı geçmesini sağla lütfen.»

Nefret ediyorum Benjamin'den. Bir kadının elinde oyuncak olan erkeklerden nefret ederim.

Cezası henüz sona ermedi. Görür o. Hele bir sokulup okşasın, hele onunla yatmamı istesin, o zaman görür. Çok bekleteceğim onu. Evlenmeden önce beklettiğim gibi. Deliye dönmüştü o zaman. Yine öyle olacak. Yalvaracak bana. Diz çöküp yalvaracak. Zavallı moruk.

30

TONY

Güzeldi doğrusu! Adi bir soyguncu gibi karakollara sürüklendik! Sadie duysa saçını başını yolar. Hem de neden? Pek hoşuma bile gitmeyen bir karının yüzünden. Hani o kadın Carla Cassini olmasaydı, ben o yağmur altında Marlofield Alanı'nda —ya da Marlofield Sokağında— dolaşmazdım. Aslında sevgili Alex'ten başka hiçbir kadını pek istemiyorum artık.

Saat ikiye geliyor. Tıraş oldum, giyindim. (Spor kılık: Beyaz kazak, siyah pantolon, süet ceket.) Yanımda neler götürsem acaba? Sevgilim bir

yere gitmek ister belki. Bir takım elbise alsam mı? Pijama? Hep çıplak uyuduğum için —insanın derisi o zaman daha iyi soluk alır biliyorsunuz— pijamam bile yok.

Sonunda küçük bir çantaya bir iki tane kazakla bir tıraş takımı tıktım. Köy gibi bir yerde kalacağımıza göre giyinmeye gerek olmaz herhalde.

Pek iyi değilim bugün. Akşamdan kalmalık var biraz. Ancak ultraviyole lambasını bütün gece açık bıraktığım için yüzüm sağlıklı bir güneş yanığı rengi almış. Fransa'nın güneyinden yeni dönmüşüm sanki.

Alex beni bekliyordu. Yeşil bir pantolon ceket takım giymiş. Çok tatlı. Saçlarını da tepesinde bir kurdeleyle bağlayıp sarkıtmış. O güzel yüzünü çerçevesiyor saçları. Koskoca bir bavulu vardı. «Bütün kirli çamaşırlarımı eve götürüyorum,» dedi.

Canım benim!

«Bir kahve içer misin?» diye sordu.

«Bilmem. Taksi bekliyor ama...»

«Öyle mi? Neyse, Maddy hemen çıkar.»

Maddy?!? O da mı geliyor bizimle? Al başına belayı.

Geliyormuş, evet. Morumtrak bir pantolon ceket takımı giyen koca kıçlı Maddy. Başında bir John Lennon kepi, kepin altında güzellikle ilgisi olmayan yüzü.

Alex'le baş başa kalıp uzun uzun konuşmayı umuyordum ama olmayacakmış. Trende hep Maddy'yi dinledik. Susmak bilmedi. Modadan, Jonathan adında bir oğlandan, Noel'in 'şahane' olacağından söz etti. Konuşmalarından anladığıma göre, Alex Noel haftasını Madelaine'in ailesinin evinde geçirecekmiş. E iyi yani! Onu bu fikirden caydırmam gerekecek.

«Annem Noel'de St. Moritz'e gider. Her yıl.» Sevgilim sonunda benim de orada olduğumu hatırlamıştı şükür! «Noelde çok güzel olur St. Moritz. Kayak falan yapılır. Bu yıl ilk kez bensiz gidecek annem.»

Maddy, «Eyvah,» diye haykırdı. «Noele topu topu bir hafta kaldı ve ben hiç kimseye armağan alamadım daha! Sana ne alayım, Alex? Ne istersin?»

Alex güldü. «Hiçbir şey istemem. Noelde sen ne yapıyorsun, Tony?»

Evet, ben ne yapacaktım Noelde? Sadie'yle Sam'ın yanına giderdim herhalde. «Bilmem, henüz karar vermedim,» dedim.

Aslında Noeli kutlamayız biz. Özel bir şey yapılmaz yani. Noel günü ben çok geç kalkarım ve o günlerde hangi yavruyla geziyorsam onu Hilton'a götürürüm. Oranın Noel yemeği çok güzeldir. Sonra da eve dönüp yatağa girer, televizyon seyredirim.

Kızların konuşmasını dinlerken uyuyakalmışım. Alex'i bir ara yalnız yakalarım nasıl olsa. Bekleyebilirim.

«Uyan! Geldik.»

Kızların arkasından ben de indim trenden. Bir elimde Alex'in koca bavulu, öbüründe Maddy'nin bir ton ağırlığındaki küçük valiziyle benim fermuarlı çanta.

Hamal Tony. Kızlar peronda koşmaya başladılar, ben de peşlerinden. Alex, steysin tipi bir arabanın yanında duran sarışın kadının boynuna sarıldı.

Ben çantaları taşıyarak yanaşınca kadın gülümsedi.

Alex, «Anneciğim, sana Tony Blake'i tanıttayım,» diye söylendi.

«Tanıştığımıza çok sevindim, Bay Blake. Bütün çantaları size taşıttığı için kızım adına özür dilerim. Bizim Alex'imiz incelik nedir hiç bilmez.»

Gülüşük. Annecik hoşuma gitmişti.

Eve girince bana sağı solu gösterdiler biraz. Sonra da bitişğinde mermer bir banyosu olan, duvarları maun kaplamalı bir yatak odasında yalnız kaldım. Ne ev be! Ahırlar, yüzme havuzu, ne ararsan var. Hizmetçiler vızır vızır, araba yolunda üç tane araba. Kocası tarafından yüzüstü bırakılan annenin gündelikçi bir hizmetçiyle küçük bir köy evinde oturduğunu sanmışım ben de. Şimdi de biraz kızıyordum. Alex'in babası milyarder, anası böyle bir evde oturuyor ve üç paralık bir sekreter olarak çalışıyor. Akıl erdirilecek gibi değil. Bunların hepsi cimri mi, yoksa ne?

Uşaklardan biri çantamı getirdi. «Eşyalarınızı boşaltmamı ister misiniz, efendim?» Soruyu sorarken ince, uzun burnunun üstünden bakıyordu.

Buruşuk kazaklarla sökükle donumu düşünerek, «Sağol, istemem,» dedim, umursamazlıkla.

«Emin misiniz, efendim?»

«Çok eminim.» Belki gider umuduyla dik dik baktım.

«Bir içki emreder miydiniz?»

Hah, şimdi biraz bir şeye benzemişti işte. «Evet. Viski ve Coca-Cola istiyorum. Buzu bol olsun.»

«Viski ve Coca-Cola mı, efendim?»

«Evet. Viski, içinde de Coca-Cola.»

«Baş üstüne, efendim.»

Sıska pezevenk. Dağ başlarında tıkılıp kaldığı

için içki modalarını bile bilmiyor.

Çantamı açtım ve takım elbise getirmediğime çok pişman oldum.

Alex'le Madelaine beni bu odaya bırakırlarken, «Biz yemek için değişmeye gidiyoruz,» diye söylenmişlerdi neşeyle. «Daha sonra aşağıda buluşuruz.»

Ben değişsem değişsem ne kadar değişebilirim. Kazağın birini çıkarıp öbürünü giyerim olsa olsa. İkinci kazağı yarın giymeyi düşünüyordum oysa. İçimden gelen bir ses yanlış giyecekleri getirdiğimi söylüyordu. Felaket. Üstelik şimdiye kadar Alex'i yalnız görmek fırsatını da bulamamıştım. Yatak odası neredeydi acaba? Neyse, onu daha sonra öğreniriz.

İnce Uzun Burun bardağın dibindeki bir parmak viskiyi, bir şişe Coca-Cola'yı ve bir kova dolusu buzu getirdi.

Bir yudumda bitti içtim. Kazağımı değiştirip Alex'imi aramaya çıktım.

Koskocaman bir evdi. Her yanda, meşe ağacından yapılmış kalın kapılar... hepsi kapalı. Alt kata indim. Gürül gürül yanan bir şöminenin karşısında mavi şifon kokteyl elbisesi giyen 'annecik'le, dev yapılı, kırmızı suratlı, smokinli bir herif buldum.

'Annecik', «Gelin, Bay Blake,» dedi. Şu Bay Blake lafından vazgeçse! «Sizi Doktor Sutton'la tanıştırayım.»

El sıkıştık. Eh, bu kadar süslenip püslendiklerine göre bir yerlere gidecekler besbelli. Eh, hiç değilse!

«Bay Blake Alexandra'nın Londra'daki arkadaşlarından biri.»

«Öyle mi?» dedi Doktor Sutton. «Nasılsınız,

efendim. Demek Londra'lı. Üç hafta sonra ben de Londra'ya gideceğim. Alexandra'nın arkadaşısınız demek. Çok güzel. Alexandra çok şeker bir kızdır. Eveet... Annesine çekmiş.»

«Bir içki içer miydiniz, Bay Blake?»

«Oluur... Şey yani, teşekkür ederim, içerim. Bana Tony deseniz olmaz mı?»

«Olur elbette.» Gülümsedi. Gülüşü Alexandra'nın gülüşüydü ama uçları aşınmıştı birazcık.

İnce Uzun Burun'u çağırdı. Uşak bilgiç bir havayla gülümsedi. «Viski ve Coca-Cola mı, efendim?»

«Evet.»

«Tuhaf bir içki.» Doktor Sutton bir konuşma konusu bulup da fırsatı kaçıracaklardan değildi. «Çok tuhaf. O alkolsüz içkiyle içkinin tadını yok ediyorsunuz. Yalnız Coca-Cola içseniz aynı şey.»

Bu ihtiyar teke nereye gidecekse gitse artık. Ya benim küçük Alex'im nerede? Onu düşünmemi beklermiş gibi, kıkır kıkır gülerek salona girdi. Maddy de yanında. İkisi de tuvalete benzer bir şeyler giymişler. Yemek için değişeceğimiz sözünün gece elbisesi giyeceğimiz anlamına geldiğini ancak o zaman anladım.

Maddy korkularımın yersiz olmadığını kanıtladı. İnce Uzun Burun içkimi elime verirken, kız, «Sen hâlâ değişmedin mi, Tony?» diye sordu.

‘Annecik’, «Sus, Maddy,» diye atıldı hemen. «Bay Blake değişmese de olur.»

Alex, «Ay, Tony!» diye haykırdı. «Sana söylemeyi unuttum. Akşam yemeğinde hep giyiniriz biz. Bilirsin sanmıştım...» Ne diyeceğini unutmuşçasına duraladı. «Hayır, çok çok özür dilerim. Nereden bilebilirdin? Lütfen bağışla.»

Evet. Nereden bilebilirdim? Üç paralık bir gar-

son eskisinden başka neyim ki ben?

Herkes benim siyah beyaz çizgili kazağımla (Kazak Simpsons markaydı hiç değilse) dar, siyah pantolonumu incelerken utanç içinde bekledim.

Madelaine gırtlığına kadar yükselen kahkahayı bastırmaya çalıştı. O kızın kıcına bir tekme indirebilsem.

«Böyle de iyisiniz, Bay Blake,» dedi 'Annecik'. «Kılığınız hiç kötü değil.»

«Yemek hazır, efendim.» İnce Uzun Burun dönmüştü. Böyle sahneler artık yalnızca filmlerde görülür sanıyordum ben.

Yemek salonuna yöneldik. Alex kolumu tutarak, «Özür dilerim,» diye mırıldandı.

Yemek masasının üstünde öyle çok gümüş vardı ki bir gemiye yüklense gemi batardı. Bir zamanlar garsonluk etmiş olmak işime yaradı; yoksa hangi çatalı, hangi bıçağı kullanmak gerektiğini asla kestiremezdim.

Yemek, adamın uykusunu getiren bir olay oldu. Doktor Sutton öldürücü bir hastalığı olan hastasını anlatarak bizi eğlendirdi, 'Annecik' ocak ayında yapılan indirimli satışlar için Londra'ya geleceğini, neler alacağını açıkladı, Maddy'le Alex arada bir kıkırdaştılar.

Şurama gelmişti hani. Hiç bitmeyecek gibi görünen o yemekten sonra çalışma odasında kahve içildi, sonra da herkes esnemeye başladı. 'Annecik', «Yarın sabah at gezintisi yapacaksak bu gece hepimiz erkenden yatmalıyız,» dedi. Alex'le göz göze gelmeye çalıştım ama o arkadaşıyla fiskos ediyordu tabii.

«Ata binersiniz değil mi, Bay Blake?» Bana

Bay Blake demekten vazgeçmezse boğazlayacağım bu karıyı.

İçimden gelen sese uysam, «Binmesine binerim de yalnız kısıraklara binerim,» derdim. Onu diemediğim için, «Korkarım hayır,» diye mırıldandım.

«Vah vah, çok yazık. Neyse, siz istediğiniz saate kadar uyuyabilirsiniz öyleyse. Öğle yemeğine anca döneriz biz.»

Güzel doğrusu! Benim için çok eğlenceli olacak!

Herkes herkese iyi geceler diledi, 'Annecik' doktoru kapıya götürürken ben de kızları alıp merdivene yöneldim.

Alex'e sokularak, «Odan nerede?» diye tısladım.

«Ne?» Sıkın ve şaşkın bir bakışla baktı. «Mad-dy'yle aynı odada yatıyorum ben.»

Buyurun! «Öyleyse sen benim odama gel.»

«Yapamam, Tony. Burada olmaz!»

O küçük elini tutup sıktım. «Tek istediğim şeyinle biraz konuşmak. Söz veriyorum yalnız konuşacağız.»

Gövdem şimdiden konuşmaya başlamıştı. Taş gibiydim.

«Peki, gelmeye çalışırım.»

Madelaine karşımıza dikilerek baktığı için Alex'in yanağından öperek çekildim.

«Gecikme.»

Başını salladı. «Fırsat bulursam.» Sonra da arkadaşını alıp kaçtı.

Amma rezil iş be! Hani diyeceğim o ki, hafta sonu çok sıkıcı olacağı benziyordu. Saatile bak-tım, dokuz buçuk. On yaşımdan beri ilk kez dokuz buçukta yatağa gireceğim!

Odama gittim. Ne televizyon var, ne radyo, ne

de telefon. Birisi yatağı da açmış, çantamı da. Boş-
ver, açarsa açsın. O uzun burunlu uşak benim hak-
kımda ne düşünürse düşünsün.

Yatağa uzanıp bir sigara içtim. Sonra bir tane,
bir tane daha.

Olacak şey değil. Yarım saat geçti, Alex hâlâ
gelmedi.

Gelemeyeceğini düşünmek bile istemiyorum.
O düşünceye dayanamam. Her yanıma ter basmış-
tı şimdiden. Beş dakika daha beklerim... On daki-
ka, on beş dakika. Allah kahretsin! Neredeyse bir
saat olacak ve Alex görünürde yok.

Koridora çıktım, orada da canlılık belirtisi
yok. Yalnız ölgün bir ışık.

Alex'in odasının yerini sormamıştım aptal gi-
bi. Benim odamın bitişiğindeki kapının önüne diz
çöküp anahtar deliğinden baktım. İçerisi karanlık.
Ondan sonraki anahtar deliği bir kenef. Bir son-
raki, gömme dolap. Güzel sonuç alıyoruz doğrusu.

Koridorun köşesine gelmişim; biraz ileride al-
tından ışık sızan bir kapı görünüyordu. Diz çöküp
gözümü anahtar deliğine uydurdum yine. Uydurur
uydurmaz da geri çekildim hayretle. Vay yaramaz
'Annecik' vay! Sırtüstü uzanmış yatağa; belinin
çevresinde metrelerce mavi şifon, bacaklar hava-
da. Sayın Doktor Sutton da üstünde. 'Anneciğim'iz
de coşkun kızlardanmış meğer!

Gülmemek elde değil! Ne sahne ama! Doktor
Sutton giyeceklerinin pek azını çıkarmış sırtından.
Rahatsız olmaz mı ki? Bak hele bak. Anahtar deli-
ğinden uzaklaştım. Ben seyirci değil eylemciyim.

İyice kızışmışım bu arada. Benim bebeğimin
odası nerede?

Koridorun öbür ucuna yürüyerek anahtar deli-

ği incelemesine başladım yine. Alex'in odasının konumu annesininkinin aynıydı ama onun konumu annesininkine benzemiyordu. Daracık bir yatakta yatıyordu o. Uyumuştı. Yatağı başucunda küçük bir gece masası, ondan sonra Maddy'nin yatağı. Maddy de uyumuş.

Bir süre gözledim yavrumu. Kendimi hırsız gibi görüyordum. Battaniyeyi çenesine kadar çekmiş, solukları sessiz, saçları yastığa yayılmış. Kalbim AŞK'la doldu.

Hafifçe horlayan Madelaine'i gözümün ucuyla izleyerek odaya girdim ve Alex'in üstündeki battaniyeleri sıyırdım. İçini çekerek sırtüstü döndü. Gözlerimle yiyordum sevgilimi. Ona sarılmak isteğiyle yanıyordum.

Yumuşak, kımıltısız göğüslerinden birini tuttum. Kirpikleri titredi, hemen elimi çekti. Gözlerini açıp baktı. «Tony!»

«Suss!» Madelaine'i uyandırmak istemiyordum. «Ne oldu sana?»

Bakışlarını yere eğdi. «Gelip seninle konuşmak istiyordum ama uyuyup kalmışım.»

Eh, ne kadar övünsem yeri var! Bu kız bana gerçekten tutkun herhalde!

«Hadi yürü,» diye fısıldadım.

«Çok geç oldu! Ya Maddy uyanırsa?» Yine de yataktan kalkıp pembe sabahlığını sırtına aldı.

Elini tuttum. «Maddy horul horul uyuyor. Beş dakika sonra yine yatakta olursun.» Benim yatağımdan söz ettiğimi anlayamazdı tabii

Koridoru geçip odama girdik. Bir koltuğa oturdu ve o iri gözlerini yüzüme dikti.

Biraz dolaştım, gece lambasından başka bütün

ışıkları söndürdüm.

Olanca sevimliliğiyle sordu. «Konuşmak istediğin konu neydi?»

Koltuğun arkasında durarak saçlarını okşadım. Bu kızı birkaç dakika içinde kollarıma almazsam patlayacağım.

«Bu geceki olaydan ötürü senden özür dilerim,» dedi. «Smokin getirmeni söylemeliydim. Anneciğim törelere çok bağlıdır. Uygunsuz davranışları hiç bağışlamaz, her şeyin gereğince yapılmasını ister.»

Evet, bebek, çok doğru.

«Alex.» Sesim kısılmıştı. Sabahlığın düğmelerini çözmeye koyuldum, elimi itti.

Tiz bir sesle, «Ata binemeyişine çok üzüldüm,» diye söylendi.

Binerim, bebek. Kısraklara çok iyi binerim.

O güzel göğüslerini avuçladım. Oturduğu yerde sağdan sola kayarak kaçmaya çalışıyordu.

«Kımıldama,» dedim. «Bırak kendini.» Öyle heyecanlanmıştım ki, titriyordum. Sonra da kalkmış ona 'kendini bırak' diyordum ha!

Çaresizlik içinde, «Anneciğim,» diye haykırdı kısık sesle.

Anneciğini dinleyecek halim yoktu. Geceliğini başından sıyırmayı becerdim. Elleriyle örtünmeye çalıştı. Titriyordu o da.

«Hadi yatağa gel.» Mağara adamı pozlarına girerek onu kucakladım ve yatağın ortasına fırlattım. Beyaz donu bacağındaydı hâlâ. Hemen yüzüstü döndü. O kadife sırtını, o güzel uzun bacaklarını ve beyaz donun altındaki yuvarlak kalçalarını görüyordum yalnızca. Üstümdekileri yırtarcasına çıkardım. Elimi çabuk tutmazsam işi berbat ede-

ceğim. Üstüne uzandım. O uzun, güzel bacakları yetecek neredeyse. Kendimi tutmaya çalışarak ka-baetlerini ayırdım. Beni üstünden itmeye çaba-liyordu.

«Lütfen, Tony, lütfen bırak. İstemiyorum. Lütfen.»

Karı milleti evet demek istediği zaman hep hayır der zaten. Gelgelelim benimki ağlamaya baş-lamıştı ansızın. Sesli sesli ağlıyor. Birden dünya-nın en aşağılık herifi gibi gördüm kendimi. Bu kız tavlamaaya çalıştığım fıstıklardan biri değil ki! Bu benim evlenmek istediğim eşi bulunmaz kız. «Hey ağlama.» Hemen yanına uzanarak sarıldım. Usul-ca okşayıp öptüm. «Ağlama, sevgilim. İstemiyorsan, peki. Zarar yok.»

Ağlamayı kesti. «Özür dilerim, Tony.»

Ayağa kalkıp geceliğiyle sabahlığını giydi, ben de onu kapıya kadar götürüp öptüm. Yüzüme ba-karak gülümsedi. Küçücük bir kız sanki. «İyi ge-celer, Tony. Teşekkür ederim.»

Aşk buydu işte. Bir erkek benim yaptığımı ya-pabiliyorsa gerçekten âşık demektir. Gelgelelim şimdi büyük bir sorunla karşı karşıya kalmıştım ve ortalıkta bir *Playboy* dergisi bile yoktu.

31

ALEXANDRA

Estesi sabah Maddy sırtımı yumruklayarak uyandırdı beni Sonunda gözlerimi açmak zorunda kaldım. Esnedim. «Saat kaç?»

«Yedi,» dedi. «Sen dün gece nereye gittin kuzum? Bir ara tuvalete kalktım, sen yatağında değildin. Bitirim Tony odasına mı sürükledi seni? Uyumayayım da dönüşünü bekleyeyim dedim, ama sen saatlerce dönmedin.»

«Yok canım, pek uzun kalmadım.»

«Kaldın işte! O masum, temiz gövdeni kirletti mi yine?»

«Maddy! Sen de o iğrenç kadın dergileri gibi konuşmaya başladın!»

«Peki öyleyse. Becerdi mi seni?»

«Maddy!»

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden banyoya girdim ve soğuk bir duş yaptım. Annem soğuk duşlar sıcak banyodan daha yararlıdır der.

Tony'le geçirdiğim dakikaları düşünmemeye çalışıyordum.

Banyodan çıktığımda Maddy'nin biraz sinirli olduğunu fark ettim.

Soğuk bir sesle, «Son zamanlarda pek sıkı ağızlı oldun,» diye söylendi.

Annem, o ve ben birlikte kahvaltı ettik. Domuz pastırmasıyla yumurtaları mideye indirdikten sonra atla gezmeye çıktık. Ata binmeye bayılıyorum. Kendi atıma, Pinto'ya binmiştim. Pinto beni gördüğüne çok sevindi.

Dün gecedен ötürü, Maddy'yi kızdırmış olduğum için, kısacası genel olarak, suçluluk duyguları içindeydim.

Koruda dolaşıyorduk. Önümüze küçük bir ırmak çıktı. Pinto birden şahlanınca ben atın sırtından yere yuvarlandım.

«Ayyy!»

Annemle Maddy ırmağın karşısına geçmişlerdi ama benim bağırdığımı duyunca durup geri döndüler.

Pek bir şeyim yoktu. Kırık olduğunu falan sanmıyordum. Ancak ayağa kalkınca sol bacağımın üstüne basamadığımı fark ettim. Çok canım yanıyordu.

Annem, «Sanırım burkulmuş,» dedi.

Maddy, «Vah vah! Alex'ciğim çok üzüldüm,»

diye ağıt yaktı.

Şimdi uslu uslu duran Pinto'nun sırtına bindirdiler beni. Hep birlikte eve döndük.

Anneciğim Doktor Sutton'u çağırdı. O da hemen koşup geldi. Doktor Sutton çok tatlı bir ihtiyar. Beni o doğurtmuş, doğduğumdan beri her hastalığıma o bakmış.

Ayağım burkulmuş. Kötü burkulmuş hem de.

Doktor Sutton, «En az dört beş gün ayakta durmamalısın,» dedi.

Maddy, «Zavallı Alex!» diye inledi yine.

Annem en becerikli halini takındı. «Saat ikide bir tren var. Sanırım Bay Blake o trenle Londra'ya dönse daha doğru olacak. Sen ne yapmak istersin, Madelaine'ciğim? Kalmak mı istersin, yoksa sen de döner misin?»

İnledim. Midem bulanmaya başlamıştı birden. Hiç iyi değildim. «Sen de dönsen daha doğru olacak, Maddy,» dedim. «Benden hayır yok. Canın sıkılır burada.»

«Sen nasıl istersen, Alex. Kal dersen kalırım.»

«Hayır.» Doktor Sutton ağrıyı kesecek bir ilaç yutturmuştu bana. İlaç sersemlik yapmış, uykumu getirmişti.

Anneciğim, «Hadi gel, Maddy,» dedi. «Alex biraz uyursa çok daha rahat eder.»

Odadan çıktılar. Bacağım zonkluyor, başım ağrıyordu. Gözlerimi kapadım.

32

TONY

Eh bu kadarı da fazla yani! Can dost Maddy'yle trende gidiyoruz yine. Sevgili Alex'imi son bir kere göremeden yola çıkmak zorunda kaldım.

«Ne kötü oldu değil mi?» Belki altıncı kere soruyor Madelaine.

Sanırım benim hırslandığımı görmekten sapıkça bir haz duyuyor.

«Kötü oldu, evet.» Şu kız bir sussa!

«Sen bu gece ne yapacaksın?»

«Her cumartesi ne yapıyorsam onu. Kulübe gideceğim.»

«Ay, sen çok şanslısın doğrusu. Ben açıkta kaldım. Konuştuğum çocuk Londra'da değil. Evde yalnız kalmayı da hiç sevmiyorum.»

Vah vah!

Beş dakika süren nefis bir sessizlik ardından..

«Baksana, Tony, seninle kulübe gelemez miyim? Çok uslu otururum. İşine falan engel olmam.»

«Yok, Maddy, olacak iş değil. Çok sıkılırsın. Bir masadan öbürüne itilirsin boyuna. Cumartesi geceleri müthiş kalabalıktır bizim kulüp.»

«Lütfen, Tony! Ben öyle şeylere aldırmam. Alex beni evde yalnız bırakmadığını duyarsa çok sevinir. Öyle bir şey de söylediği zaten. Siz birbirinize destek olun dediği.»

Birbirimize destek mi olacağız? O da ne demek?

Tüh! Şu kız attan düşmese olmaz mıydı sanki!

«Tamam, değil mi? Karar verdik!»

Bu kızın çenesi hiç durmaz mı? Maddy'yi yatağa atacak olan şanslı herif işini rahatça görmek için kızın ağzını bağlamak zorunda kalacaktır herhalde.

«Sen bilirsin,» dedim isteksizce. Alex'e gidip beni çekiştirmesi, Tony beni kulübe götürmekten kaçındı demesi işime gelmezdi. Aklına ne geldiyse anlattı, ben de onun desenli çoraplarıyla tombul bacaklarını gözleyerek, 'sol yanağında bir erik' sesini dinleyerek can sıkıntısı içinde oturdum.

Neyse sonunda istasyona varabildik!

«Senin taksine binebilir miyim, Tony?»

Tuzağa düştük yine! Chelsea'ya kadar hiç susmadı. Arabadan inerken, «Beni sekizde alabilir misin?» diye sordu.

Alamam, hayır! Kesinlikle!

«Kusura bakma, Mads. Gidip annemle babamı görmek zorundayım. Kulübe gelmek istersen beni on ikiden sonra orada bulursun.»

Görsün gününü! Suratı asıldı.

«Çok yazık. Daha önce güzel bir yemek yeriz diye düşünmüştüm ben.»

«Kusura bakma, şekerim.»

«Alex duyunca çok üzülecek.»

İşiten olsa, Alex'in isteğini geri çevirdiğimi sanacak!

«Eh, ne yaparsın? Daha sonra görüşürüz umarım.»

Taksiye atladım, şoföre hemen gazlamasını söyledim.

«Gece görüşürüz!» diye bağırdı yiğitçe.

Bu kız pes etmek nedir bilmiyor. Ne var ki saat on ikiden sonra tek başına kulübe gelebileceğini hiç sanmıyordum ben.

Çok sıkkındım. Bir gece önce, sevgilimle geçen sahneden ötürü kendimi kral gibi görüyordum ama o hasta yatağında yatıyordu şimdi. Üstelik evden ayrılmadan onu görmeme de izin vermemişlerdi. Sıkıcı şeyler bunlar. Hafta sonunda her şeyi konuşabileceğimizi, geleceğimizi tasarlayabileceğimizi ummuştum. O yatakta yatmak zorunda olsa bile evde kalmaya razıyım ben. Gelgelelim 'Anneciği' Maddy'le ikimizi apartopar sepetlemişti.

Ev her zamankinden de kötü göründü gözüme. Geçici bir süre için de olsa, Alex'in burada oturmasını bekleyemem. Madelaine'den kurtulabilirsek ben onun evine taşınabilirim belki. O olur bak! Hiç değilse evliliğimizin ilk aylarında.

Çok gecikmeden bir belediye nikâhı kıydırırız. Kimsenin karşı çıkmasına zaman bırakmadan.

Alex'i görünce her şeyden önce bu konuyu konuşmalı. İyi ama bir daha ne zaman göreceğim onu? O azgın Doktor Sutton'ın bakımı altında olduğuna göre hiç bilinmez.

Neyse... Pazartesi sabahı ilk işim yeni kulüp için bir yer aramak. Alex burada yokken bir şeyleri yoluna koyalım hiç değilse.

33

FONTAINE

Londra'ya dönerken ne Benjamin konuştu, ne de ben.

Küçük Ahmak Benjamin'le yemeğe çıktığımız gecedan beri, ilişkımız sessizlik temeline dayanıyor zaten.

Uçak Londra'ya ineceği sırada birden kolumu tuttu. Yüzü bembeyazdı, titriyordu. «Senden boşanmak istiyorum, Fontaine.»

Eh, şaşırdığımı itiraf ederim. «Ne istiyorsun?»

Gırtlakını temizledi. Yüzündeki kırışıklıkları birer birer inceledim.

«Boşanmak istiyorum,» diye yineledi.

Ne diyeceğimi bilemediğim için pencereden dışarı baktım. Aptal moruk benden boşanmak istiyormuş! Ne kadar gülünç! Ne kadar aşağılayıcı bir durum! Nasıl cüret eder buna?

Soğuk soğuk gülümsedim. «Kusura bakma, canım. Ben o fikri pek beğenmedim.» İçten içe, öfkeden kuduruyorum.

«Korkarım seçme hakkın yok,» dedi suratsızca. «Seni göz altında bulunduruyordum.» Çantasından kalın bir dosya çıkardı. «Senin Allen Grant'le ve Tony Blake'le yaptıklarını biliyorum. Fotoğraflar da elimde.»

Parlak kâğıda basılmış kocaman bir resim tutuşturdu elime. Tony'le ben, New York'taki evin yatak odasında, yatakta yatıyoruz.

Felaket, çok çirkin çıkmışım. Tony de çok iğrenç. Bir goril kadar kıllı. Öff!

«Bunları nereden buldun?» diye sordum tatlı tatlı.

«Adamo çekti.»

«Yaa?» O bodur bacaklı pezevenk. Doğru dürüst düşünemiyordum. Hemen bir avukat tutmak zorundaydım.

«Havaalanında iki araba bekleyecek,» dedi Benjamin. «Ben Claridges Otelinde bir daire tuttum. Sen evde kalabilirsin. Ev satılıncaya kadar tabii.»

Başım dönüyordu. Ben bu ihtiyara ne yapmıştım da bana böyle davranıyordu!

«Sana geçinebileceğin kadar para veririm tabii. Aslında onu da yapmak zorunda değilim biliyorsun. Samur palto da ayrılık armağanı olsun.»

Delilleri yine çantasına koydu. Uçağın tekerlekleri piste değmişti.

Gözlerimin yaşardığını fark ettim. Aptallık! «Beni sevdiğini sanıyordum,» dedim.

Ciddi bakışlarını yüzüme dikti. «Ben de senin beni sevdiğini sanıyordum.» Kemerini çözüp kalktı. «Hoşça kal, Fontaine. Şansın açık olsun.»

34

TONY

Yatağa girip güzel bir uyku çektim. Kimseyi görmek istemediğim için tek başıma sinemaya gittim. Oradan da kulübe. Erkendi, kimseler gelmemişti henüz. Franco'yu çağırarak aşçının bana güzel bir biftekle kızarmış patates hazırlamasını söyledim. Biraz sonra Flowers da gelip yanıma çöktü.

«İşler nasıl?» diye sordum.

Omuz silkti. «İşler berbat, baba. Durumlar kötü.» Kötü bir huyu var, tırnaklarını yiyor. Tırnak kemirmeye başlamıştı yine.

«Derdin nedir?» diye sordum. Para isteyeceği-

ni biliyordum. Ancak yeni açacağım yere Tina'yla Flowers'ı da götürmek istediğim için onu hoş tutmaya kararlıyım.

«Para gerekli. Tina için. Elli sterlin bulmam gerek. Gebe kalmış.»

Çok güzel! Borç isteyeceğini biliyordum ama elli sterlin?

O biraz daha tırnak yedi, ben biraz düşündüm. Flowers'ın haftalığı yirmi sterlin. Her haftalığının yarısını kessem, paramı geri almam beş hafta sürecektir. Öte yandan, giderken bunları da götürmek istiyorum. Benimle gelmelerini garantilemenin en iyi yolu bana borçlu olmasını sağlamak değil mi? Üstelik Tina'yı severim ben; çalışkan, akıllı uslu bir kızdır.

«Peki,» dedim. «Pazartesi günü elli sterlin bulurum sana. Oldu mu?»

«Oldu, baba. Bomba gibi oldu.» Kulaktan kulığa sırtıyordu. «Dost adamsın, Tony. Sana güvenebileceğimi biliyordum.» Güzel haberi Tina'ya duyurmak için koştu.

Yatağımın altında rulette kazandığım iki yüz sterlin kadar bir para var. Ona el atacağız herhalde. Sıkı günler için sakladığım vergisiz kazanç. Kazancın en iyisi öyledir zaten. Franco'yu, Tina'yı ve Flowers'ı yeni kulübe götürmeye kesin olarak karar verdim. İyi bir ekip. Gerçi onlar olmasa da olur ama benimle gelirse işim kolaylaşır.

Gideceğimi öğrenince Fontaine öfkeden kuduracaktır. Benim elli sterlinden çok daha fazla paraya lâyık olduğumu o zaman anlayacak. Ben ayrıldıktan sonra 'Hobo' on gün dayanabilirse iyidir. Önce yeni yeri ayarlamalı, bütün hazırlıkları yapmalı, sonra da «Hoşça kal, Bayan Khaled!»

Bayan Khaled nerelerde yahu? Hâlâ New - York'tadır umarım. O garip eğlencelerin tadını çıkarıyordur.

Cebi dolu müşteriler gelmeye başlamışlardı. Eğlenceye engel olamayacakları yerlere oturttuk onları. Flowers, Antonio Carlos Jobim'in ilk plaklarından birini koydu. 'Must' topluluğundan biri tek başına gelip yanıma oturdu. En akıllıları budur ama asitten başını alamıyor. Müzikten söz ettik, polislerin boyuna evine baskı yaptıklarını anlattı. Polisleri atlatmasını biliyormuş. Asidini, hapını hep bahçede saklarmış o.

«Lissy nerede?» diye sordum. Lissy, on altı yaşındaki sarışın, yorgun, yıpranmış karısı.

«Almanya'da. Kaplıcada kür yapıyor.»

«Ya.» Öyle bir söze başka ne karşılık verebildim yani?

Sammy yalnız geldi. «Eşşek gibi çalıştım,» dedi. «Bir viski ve Coca-Cola içebilirim artık.»

Kapıdan girenleri selamlamak için kalktım. Tanınmış bir politikacıyla yeni karısı, yanlarında Vanessa'yla Leonard. Vanessa bana bakarak huzursuzca gülümsedi. Koca memeleri mor tüllerin arasından dışarı taşıyor. Leonard'la el sıkıştık. Erkekçe bir selam. Leonard'ın benden hiç hoşlanmadığını seziyordum. Bizim meslekte insanın sezileri çok güçlenir.

Herkes birden gelmeye başlamıştı. Franco müşterileri ayırıp masalara yerleştireceğim diye uğraşıyordu. Bazı müşterilerimiz belli yerlere otururlar, belli yerlere oturmayı hiç sevmezler. Franco bunu bilir, gelenleri ona göre oturturdu.

Kapıdan uzaklaşmadım. Selam verdim, öptüm, okşadım, dil döküp gönül aldım. Vanessa, tuvalete

giderken yanıma sokuldu. «Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Tony?»

«Konuşursun tabii.» Neden fısıltıyla konuşuyor acaba? Sevgili kocası bizi göremez ki.

«Benjamin Khaled'in hikâyesini duydun mu?»

«Hangi hikâyeyi?»

«Bak dinle... Çok güvenilir bir kaynaktan öğrendim bunu. Berberim söyledi.»

«Anlat hadi.» Sabırsızlanmaya başlamıştım.

«Yalnız Fontaine'e bir kelimesini bile anlatmayacağına söz vermelisin. Söz verir misin?»

«Veririm.» Çekilecek şey değil.

«Benjamin biriyle sevişiyormuş. Herhangi bir kadın da değil. Delores! Fontaine duyarsa çok kızacak. Benjamin'in onu aldatacağı aklının köşesinden geçmezdi. Ne feci değil mi?»

Memeleri olmasaydı Vanessa'ya hiç bakmazdım. Şimdi memelerini bile gözüm görmüyor. Dedikoduyu da sevmem. Kimin umurunda be? Aferin Benjamin'e. Fontaine'in yaptıklarının —birazcık da olsa— acısını çıkarmış sayılır şimdi. Hem de Delores'le ha? Delores ülkeyi yerinden oynatan yeni foto-model. Hangi derginin kapağına baksan onun yüzünü görüyorsun. Evet, Fontaine çok kızacak. İki bakımdan.

Vanessa'nın tombul kışını okşayarak göz kırptım. «Her duyduğuna inanma sen.»

«Doğru ama! Emin ol ki doğru. Delores benim gittiğim berbere gidiyor ve...»

«Öyle de olsa ben inanmıyorum.»

Dudağını sarkıttı. «Dadı çocukları üçle beş arasında gezmeye götürüyor her gün. Neden gelip beni aramıyorsun?»

Omuz silktim. O iş bitmişti artık. «Bakarsın

bir gün gelirim belki.»

Sinirli bir kahkaha attı. «Belki deme, gelirim de.»

Sammy gelip beni kurtardı. «Sahipsiz mal var mı burada?»

Vanessa ona küçümseyen bakışlarla bakıp kaçtı.

Sammy kıs kıs gülüyordu. «Seni ne zaman görsem peşinde bir karı dolaşıyor. Sende olup da bende olmayan ne var kuzum?»

Sammy'nin en iyi yanı nedir bilir misiniz? Söylediği sözlerle karşılık vermek gerekmez.

Gece büyük bir coşkunlukla ilerliyordu. Ayık kalmaya çalıştım, bana asılan birkaç kızı nazıkçe geri çevirdim ve kendimi beğenmeye başladım. Sevgili Alex'e sadık kalabiliyordum işte. Onu aldatmak istemiyorum, aldatmayacağım. Gerçek aşk böyledir.

Madelaine saat bire doğru geldi. «İçeri girmekte büyük güçlüklerle karşılaştım,» diye yakındı. «Saat on ikide geldim, kapıdaki o sersem kız senin burada olmadığını söyledi. İçeri girip beklememe de izin vermedi. Biraz dolaşıp döndüm. Yine aynı şeyi söyledi. Ben de bir süre kapıda oyalandım ve onun sırtını döndüğü bir sırada içeri daldım. O kızı mutlaka işten atmalısın.»

Tıg işi bir elbise giymiş, topaç gibi bir şey olmuş. Yüzü de kızarmış biraz. Tina, erkeksiz gelen kadınları içeri sokmamak için emir almıştır. Hele o kadın beni ararsa kesinlikle dışarıda kalmalıdır. Maddy'yi gediklilerin masasına oturttum. Sammy kızı ilgisizce süzdü. Bir Coca-Cola ısmarladım ona. Maddy'yi sarhoş etmek hiç işime gelmez. Sonra da hemen masadan ayrılıp ünlü tekerleklerden olan

iki şarkı yazarının yanına gittim. Son müzikalleri Londra'yı ayağa kaldırıyordu. Biraz lafladık. Ondan sonra eski bir film oyuncusunu karşılamaya koştum. Boyu bir elliydi ama beyazperdede dev yapılı biri gibi görünürdü. Büyük bir hızla herkesin sevgilisi olmaya başlayan 'Hımhım Amerikalı'yı getirmiş.

Bizimki, «Tony!» diye cırladı yine. «Benimle övüneceksin. İki yeni film için sözleşme imzaladım. Biri Steve Scott'un filmi, ikincisini bu bayla birlikte çevireceğiz.» Yaşlı oyuncunun kolunu sıkarak kıkır kıkır güldü. Kızın sol memesi herifin ağzına geliyordu.

İstesem bu karı yine bana gelir miydi acaba? Yoksa artık ona rol verenlere mi veriyordu yalnız?

İki yüzlü köpeğin biri olduğum için. «Çok sevindim,» diye söylendim.

«Evet, ben de çok seviniyorum. Her şey bir harika! Bize verebileceğin iyi bir masa var mı?»

Bak hele! Beni garson yerine koyuyordu şimdi!

«Franco sizinle ilgilenir,» deyip kapıya yürüdüm. Tina utangaç bir bakışla yüzüme bakarak, «Teşekkür ederim, Bay Blake,» dedi.

Zavallı yavrucak, ayakta duracak hali yoktu.

«Sen eve git hadi. Garsonlardan biri senin yerini alabilir.»

«İstemem, Bay Blake. İyiyim ben. Gerçekten.»

Aslında ben de bu gece biraz erken kırabilsem.

«Tony!» Kalın bir ses çığlık atıyor. «Seni zampara seni! Nasılsın sevgilim? Önüne geleni beceriyor musun yine?»

Margo Castile. Cinsiyet değiştiren... kadın. Yani eskiden balıkçıymış ama birkaç ameliyattan sonra Londra'nın en ünlü kişilerinden biri olmuş.

Bayağı alımlı, değişik bir havası, bir lezbiyen tavrı var. Eskiden balıkcıymış, şimdi de arabacı gibi konuşur. Yanında iki erkek var; biri ufak tefek, güleç yüzlü bir İtalyan, öbürü İngiliz. O biçim; oyuncularımızdan biri.

«Ee, Tony? O dar pantolonunun içindekini bana ne zaman göstereceksin bakalım?» Çılgılığı andıran bir kahkaha attı. Margo Castile hiç ayık gezmez.

İngiliz oyuncu, «Doğru ayol,» dedi. «Margo'ya ne zaman göstereceksin, nonoş?»

Gülmeye çalıştım. Bu gece bunlarla baş edecek halim yok. Hep birlikte salona geçtik.

Margo, «Hadi bir yere toplanıp düzüşelim,» diye bağırdı. «Bize katılmak isteyenler ellerini kaldırsın!»

Oyuncu, «Ayy, hiç utanmıyorsun,» diye söylendi. «Bağırmasana ayol!»

Onları bir masaya oturttum ve kendilerini toplamalarını söyledim. Margo yine güldü. Sonra da bitişik masada oturan sarışın bir kızın omuzunu okşadı. «Pek şeker şeysin sen! Düzüşür müsün?»

Zavallı kız ne diyeceğini bilemiyordu. Derin bir soluk alıp sırtını döndü. Margo gülmekten ölecekti.

Bu kadının dili çekilmez.

«Bana bak,» dedim. «Aklını başına toplamazsan dışarı attırırım seni.» Her gelişinde böyle dedim ama o bildiğini okurdu yine.

«Cici kız olacağım,» diye söylendi. «Söz veriyorum çok cici kız olacağım.»

Deli karı! Deli meli ama sevimli. Bizim masaya dönünce, Sammy'nin Madelaine'i makasa aldığııı gördüm.

«Hey,» diye seslendi bana. «Kim bu kız?» Fı-sıltıyla soruyordu.

Bildiklerimi anlattım.

«Böyle bakınca bir şeye benzemiyor ama bah-se girerim ki yatakta çok azgındır,» dedi.

Buyur senin olsun!

Her şeye boşvermeyi düşündüm birden. Eve gidip yatacağım. Bu kulüp midemi bulandırmaya başladı. Franco'ya bir iki şey söyleyip kimseye çaktırmadan çıktım.

Bana ne bunlardan?

35

FONTAINE

O milyarder bozuntusu bana böyle davranabileceğini sanıyorsa çok yanılıyor. Hayır, efendim! Bana yapamaz. İlk karısına benzemem ben. Küçük beyaz fareler gibi sessizce çekip gitmem.

Olanlar beni çok şaşırttı gerçi. Oysa Benjamin New York'a gelir gelmez anlamalıydım. Hemen benimle yatmak istemeyişinden bir şeyler anlamalıydım.

Başka bir kadın buldu mutlaka. Parası için onun peşinde koşan orospunun biridir! Düşündükçe elim ayağım titriyor. Benjamin buna nasıl cüret eder!

Adamo'ya gelince. Bundan böyle hiçbir yerde iş bulamayacak. Onu sağlayacağım! Beni yatakta gözlediğini düşünmek! Nereye gizlenmişti acaba? Ya Tony'yle Allen? Onlar da biliyorlar mıydı durumu? Sevgili Vanessa'ya telefon etmek için sabırsızlanıyorum. Ortalıkta dolaşan bir dedikodu varsa o herkesten iyi bilir.

Günlerden pazar olduğu için telefona sarılmadan ona kaçır bekledim. Leonard çıktı karşıma.

«Vanessa uyuyor, Fontaine,» dedi. «Dün gece senin kulübe gitmiştik. Sen ne zaman döndün?»

«Bu sabah. Kulüp nasıldı? İlginç kişiler var mıydı?»

Leonard, Margo Castile'in striptiz yaparak pistte tek bir bikini donla kaldığını anlattı. Sıkıcı bir hikâye.

«Müthiş bir göğsü var,» dedi. «Doğuştan kadın sanki.»

«İğnelerle yapılıyor, tatlım. İstersen senin de öyle bir göğsün olabilir. Yalnız senin karında o koca memeler varken başkalarının göğsüne böylesine ilgi göstermeni anlamıyorum.»

Güldü. Biraz utanmıştı sanki. «Vanessa uyanır uyanmaz sana telefon etmesini söylerim,» dedi. «Birbirinize anlatacak bir sürü dedikodu vardır herhalde.»

Bir şeyler mi duymuş yoksa?

Evimi dolaştım. Satılığa çıkarılan güzel evimi. Hele yarın olsun da avukatımı arayayım.

Vanessa ancak saat on ikide telefon etti.

«Fontaine, tatlım! Nasılsın? Ne zaman geldin?»

«Bu sabah.»

«Vah şekerim! Kimbilir ne kadar yorgunsun.»

«Yoo, dipdiriyim aslında. Sana uğrayıp son dedikoduları öğrenmek niyetindeydim. Sende haber çoktur. Çocuklar nasıl?»

«Kim? Haa... Çocuklar her zamanki kadar gü-rültücü. Ben daha kalkmadım ama seni öğle yeme-ğine beklerim. Leonard golf oynamaya gidecek.»

«Çok iyi.»

Ne olup bitiyorsa Vanessa'dan öğrenebileceği-me emindim.

Haklıymışım. Benjamin'in Delores adında pes-paye bir foto-modelle seviştiğini bir an önce an-latayım diye sabırsızlanırmış o da.

«Neden New York'a telefon edip söylemedin?» Bunları bilseydim durumum çok daha sağlam olur-du.

«Duymuşsundur diye düşündüm,» dedi sadık dostum. Kılıksız şey. Sırtındaki mavi kaşmir hır-kanın bir düğmesi eksik yine.

«Kadına koskoca bir zümrüt, bir pırlanta yü-zük, bir araba ve birkaç kürk almış.»

«Aman ne güzel!» Sesim buz gibiydi.

«Ne yapacaksın peki?»

«Hiç, ne yapacağım! Boşayacağım pezevengi! Cebindeki her kuruşu da tazminat olarak alaca-ğım.»

36

TONY

Güzel yavruma her gün telefon ediyorum ama karşıma ya o gaga burunlu uşak çıkıyor, ya da 'An-necik'. İkisi de Alexandra'nın yavaş yavaş iyileştiğini, ancak henüz telefona gelemeyeceğini söylüyorlar. Güzel doğrusu! Sevgilimin sesini bile duyamadım. Bugün olanlar da tuz biber ekti. Her günkü gibi telefon ettim ve Bayan Alexandra Khaled'in Noel tatilini geçirmek üzere Newcombe'lara gittiğini öğrendim.

Noel akşamı; yağmur yağıyor, berbat bir gece. Yeni bir yer bulcağım diye dolaşarak boktan

bir hafta geçirdim. Hiçbir yer bulamadım. Kulüp-
te de eğlence yok. Herkes Noel tatilini geçirmek
için bir yerlere gitmiş. Sammy bile görünmüyor.

Alex'i çok özledim. Her bakımdan. Yalnız ve
yalnız fiziksel nedenlerle, karının birini eve atmak
zorunda kalacağım neredeyse. Fontaine dönmüş
ama beni aramadı. Bunlar yetmezmiş gibi, bir de
nezle oldum ki!

Telefon rehberinde Newcombe'ların adresini
bulmak umuduyla saatlerce uğraştım. Neden Ma-
delaine'e daha iyi davranmamıştım sanki? Şimdi
o benim Alex'imın yanındaydı ve ben kızıma bir te-
lefon bile edemiyordum. Şunu söyleyeyim ki Alex'e
de bozulmuştum biraz. Hiç değilse o beni araya-
bilirdi diyordum. Gelgelelim telefon numaramı bil-
mediğini sonradan hatırladım. Neyse, Noel geçin-
ce dönecektir nasıl olsa. O zaman her şey yoluna
girer.

Noel gününden sonra kulübü beş günlüğüne
kapatıyoruz. Yılbaşından bir gün önce açılacak.

O beş günü yatakta geçirdim. Fena üşütmü-
şüm. Ateşten yanarak, soğuk terler dökerek, bir
konserve açıp karın doyurmaya çalışarak geçirdi-
ğim nefis bir Noel haftası.

Sadie uğradı bir gün. Biraz tavuk çorbası ge-
tirdi, bir de söylev çekti. Benim bu hallere düşmem
sekse fazla düşkün olmamdanmış! Hah! Seksi bul-
duk da! «Domuz gibi yaşıyorsun,» dedi bana. «Ne-
den doğru dürüst bir iş tutmuyorsun? Leon'u gö-
receksin şimdi. Finchley'de kocaman bir evi, sevim-
li bir karısı var. Yakında çocukları da olacak. Sen
ne zaman bir kız bulacaksın kendine? Annene gös-
termekten utanmayacağın bir kız bulsan!»

Ona Alex'ten söz edemeyecek kadar hastay-

dım. Yakında öğrenir nasıl olsa. Sarılıp öptüm, üzülmemesini söyledim. «Yakında sana bir sürpriz yapacağım.»

Zavallı Sadie! Bu dünyada tek isteği, beni evlendirip kanatlarının altına alabileceği birkaç torun sahibi olmak.

Bir doktor arkadaşım uğradı. Bir iğne yaptı, açık saçık birkaç fıkra anlattı. Ertesi gün biraz daha iyiydim. Yataktan çıkabildim. Boşa geçen beş gün.

Eh, Noel haftasını atlatmış olduk hiç değilse. Noel tatili beni çok sıkıyor.

Tıraş olup giyindim, Alexandra'ya telefon ettim. Chelsea'daki ev *hâlâ* boş.

Ian Thaine'i aradım, o da yerinde yoktu. Şu sözleşmeyi bir an önce imzalamak istiyorum. Bu hafta içinde bir yer bulurum nasıl olsa. Kulübe giderek yılbaşı gecesi için yer ayırtanların listesine baktım. Tam tımarhane olacak o gece. Tek bir masa kalmamış.

Alexandra ne zaman gelecek peki?

ALEXANDRA

«Seni çok özledim,» dedi Maddy. «Anlatacak öyle çok şey var ki.»

Yataktan çıkıp dolaşabilmek çok güzel. Bileğim iyileşti artık, hiç acımıyor. Noeli Maddy'nin evinde geçireceğim için sevinçliyim.

«Michael da burada mı?» diye sordum merakla.

«Bu akşam geliyor. Haa, o manken kızla arasında bir şey kalmadığını da söyleyeyim. Sevinirsin sanırım.»

«Yaa?» Yüreğim yerinden oynamıştı. Onu gö-

receğim saati iple çekiyorum. «Londra’da tek başına ne yaptın?» diye sordum. «Jonathan nasıl?»

Maddy omuz silkti. «İyidir herhalde. Dinle, Alex, nefis bir adamla tanıştım ben. Aslında ufak tefek, felaket bir adam ama deli gibi tutuldum ona.»

«Kim bu?»

«Londra’ya döndüğümüzde, Tony seni kulübe götüreyimi diye tutturdu. Sanırım senden sonra beni yazmıştı listeye. Orada bir arkadaşıyla tanıştırdı. Bayağı yaşlı sayılır ama çok tatlı bir adam. Ve müthiş bir erkek! Çapkın! Onunla neler yaptığımı bir bilersen!»

«Maddy! Ya Jonathan ne olacak? Listede senden sonra ben vardım ne demeye geliyor?»

«Haa, o mu? Bana kalırsa Tony elinden geldiğince çok kızla yatmaya bakıyor ve sanırım senden sonraki kurbanı ben olacaktım. Sammy öyle diyor. Bir gece de Jonathan’la çıktım ama çok sıkıldım. Sammy’nin şapkacı atölyesi var. Bir gün bürosuna gittim, bana iki tane şapka verdi. Sammy Yahudi! Annem duysa aklını oynatır!»

«Maddy! İnanamıyorum! Yoksa.. Yoksa onunla...?»

«Eh, tam tamına değil. Ondan başka her şeyi yaptım gerçi. Noelden sonra o da olur dedim. Söz verdim. Bakire olduğumu öğrenince çok hoşlandı. Haa, bir de önemli haberim var sana! Sammy diyor ki senin sevgili üvey annenle Tony çılgın bir aşk yaşıyorlarmış! Buna ne buyurulur?»

Midem bulanmıştı? Nasıl olmuş da Tony’nin bana dokunmasına izin vermişim! İğrenç bir şey bu. Korkunç bir şey. Benimle ne kadar alay etmiş-

tir kim bilir. Belki de gidip olanları Fontaine'e anlatmıştır.

«Şaka mı ediyorsun, Maddy?»

«Hayır. Yemin ederim ki doğru. Sammy'nin dediğine bakılırsa Tony'nin 'Hobo'da çalışmasının tek nedeni buymuş. Ne korkunç değil mi? Bak ne diyeceğim, Alex... Biraz alışverişe çıkalım mı? Son anda aklıma gelen bazı şeyler vardı. Bir şeyler almam gerek.»

Uyuşup kalmıştım. Başımı iki yana salladım. «Sen git, Maddy. Benim başım ağrıyor.»

38

FONTAINE

«Bayan Khaled?»

«Evet.»

«Ben Ian Thaine.»

«Evet?»

«Kim olduğumu biliyor musunuz acaba?»

«Hayır, Bay Thaine, bilmiyorum.»

«Yeni kulüp... Daha doğrusu yeni kulübümüz hakkında bir şey söylemedi mi Tony? Benim para koyacağımı söylemedi mi?»

«Hangi yeni kulüp?»

«Açacağımız kulüp, 'Hobo'yu geride bırakacak

olan. Ortak olacağımıza göre tanışmamız gerekir diye düşünmüştüm.»

«Bakın Bay Thaine, neden söz ettiğinizi hiç bilmiyorum ama ilgimi uyandırdınız. Belki de tanışmamız gerekir gerçekten. Thaine mağazalarıyla bir ilginiz var mı?»

«Thaine mağazaları benimdir.»

«Çok güzel. Bugün çaya gelmek ister miydiniz? Dört sularında. Haa, Bay Thaine... Bu konuşmadan Tony'ye hiç söz etmeyin lütfen. Önce kendi aramızda bazı kararlar alalım.»

39

TONY

Yılbaşı bir bok değildir. Bu sloganı küçük rozetlere basmaları gerekir. Benim gibi düşünen herkes yakasına o rozetlerden birini takabilir o zaman. Bir sürü içki içip bir sürü çılgınlık yapmak için uydurulmuş bir bahane.

Kulüp krepon kurdelelerle, balonlar ve kâğıt toplarla donanmış. Ne ararsan var; karton şapkalar, düdükler, bir yığın ıvır zıvır.

Erken geldim kulübe. Bozuk çalışıyordum. Alex'in Chelsea'daki evinden ses çıkmıştı sonunda. Telefona Maddy geldi, Alex'in sokakta ol-

duğunu ve geç saatlere kadar dönmeyeceğini açıkladı. Nereye gitmiş? Maddy bilmiyor. Kiminle gitmiş? Onu da bilmiyor. Sağlığı nasıl, keyfi yerinde mi? Çok iyi. Madelaine Newcombe koca götlü ineğin biridir! Hem ev numaramı, hem de kulübün numarasını bıraktım ve Alex'in gelir gelmez beni aramasını söyledim. Bazı şeyleri hiç gecikmeden yoluna koyacağım artık. Sözgelimi, yarın nikâh kıydırmamak için hiçbir neden yok. Bir yerde gizlice evlenir, yeni kulüp açılınca kadar kimseye bir şey söylemeyiz. Bunu iyi düşündüm işte. Yarın olabilir. Yeni yılın ilk günü.

Düşündükçe en doğrusu budur diyorum. Bir işi önce yapacaksın, ondan sonra açıklayacaksın. Fontaine bizim işimize burnunu sokamaz o zaman.

Flowers çıkıp geldi. Sarı gömlek, sarı pantolon, işlemeli kuzu derisi yelek.

«Çok şıksın,» dedim. Bizim elliliğin birazı da onun sırtına yapışmış besbelli.

Bir Sergio Mendes koyup karnını doyurmak için mutfığa geçti. Fena akıl değil. İlk müşterilerin gelmesine en az bir saat var daha. Sammy, Massey ve öbür çocuklardan ses yok. Telefon da etmedim. Onlar Steve Scott'un partisine gitmişlerdir herhalde. Ben o hergelenin yüzünü görmek istemiyorum. Çağırılmadığımdan değil yoksa. Hasta yattığım günlerin birinde karısı (ne karı ya!) telefon edip çağırmış, gitmem için yalvarmıştı.

Bir iki biftek yedim. İki viski içtim. Biraz neşelenmek gerek ne olsa. Franklin geldi. Utangaç utangaç gülen bir Franklin. Yanında Molly Mandy.

Molly'de keyifli keyifli gülüyor, kollarını oğlanın boynuna dolayıp öpüyor boynuna. Franklin na-

zik bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Eh, sanırım Franklin'in erkekliği kanıtlandı sonunda.

Flowers, James Brown'a geçti. Gece başlıyor.

Yılbaşı gecesi daha erken başlar her şey. Saat on birde ayakta duracak yer kalmaz. Franco'yla çocuklar sepette piliç ve şampanya servisine başlamışlar. Ian Thaine on kişilik bir masa ayırtmış. Bizim Sammy bile yer ayırtmış bu gece. Herkes on ikiden önce gelmek ister. On bir buçukta, kapıdan giren tanıdık yüzler birbirini izledi. 'Hımhım Amerikalı', Suki'yle Massey, 'Must'lardan üçü, iki film yıldızı, iki parlamento üyesi, bir sürü manken, foto-model, fotoğrafçı ve oyuncu.

Derken Fontaine de geldi. Sirtında hiç tanımadığım nefis bir kürk. Göz kamaştırıyor. Adını yer ayırtan kişilerin arasında gördüğümü hiç sanmıyordum. Umarım Franco onu oturtacak bir yer bulur. Tasarladığımız masa düzenini bozmazsa rahat etmez bu kadın.

'Funky Broadway' çalıyor. Suratıma tatlı bir gülüş yapıştırıp onu karşılamaya gittim.

Soğuk bir bakışla bakarak yanımdan sıyrıldı. Hemen arkasından Ian Thaine, Vanessa ve Leonard sökün ettiler.

«Merhaba, Ian.» Elimi uzattım. Gevşek gevşek el sıktı. «Seni çok aradım,» dedim. «Hiç yerinde durmuyorsun.»

Vanessa yanıma sokuldu. Eğilip yanağından öptüm. Yüzü kızarmış, huzursuz bir hali var.

Franco hangi cehennemde? O salak garsonlardan biri Fontaine'i Ian Thaine'in masasına oturtuyor.

Başka bir garsona, «Çabuk Franco'yu çağır!»

dedim. Franco koşarak geldi. Yüzünden ter damlıyor.

«Burada ne oluyor?» diye sordum. «Neden Bayan Khaled'i kendi masasına oturtmuyorsunuz?»

Thain'in masasına sokulup Fontaine'le konuştu, sonra yine koşup geldi. «Her şey yolunda, Bay Blake. Bayan Khaled, Bay Thaine'in grubuyla gelmiş.»

«Ne?» Kulaklarıma inanamıyordum. Bakışlarımı o masaya diktim, Fontaine'le göz göze gelinceye kadar bekledim. Bana soğuk bir gülüşle gülümsedikten sonra sevinçten yerinde duramayan Ian Thain'e döndü.

Midem bir tuhaf olmuştu. Yaptığımız anlaşmanın suya düştüğünü anlıyordum. Boşver, Ian Thaine'in de anasını satayım, milyonlarının da. Başka birini bulurum. Bana seve seve sermaye verecek bir sürü insan çıkar. Çıkar, çıkar ama kim?

Birisi suratıma kâğıt toplar fırlatıyordu. Bak-tım, Carla Cassini denen dilber. Daracık bir siyah elbise giymiş, memelerinin yarısı açıkta.

«Meraba, Tonii,» diye sesleniyor neşeyle. Yanında 'yapımcısı' ve arkadaşları olduğu için korkusu yok. «Yeni yılın kutlu olsun.» Steve Scott'ın partisinden çıkan büyük bir grup geliyor şimdi de. Kafayı buluyorum ben. Boşver, aldırma.

Derken Sammy'yle Madelaine. Eh bu görülecek bir çift işte. Onların arkasından Alexandra. Benim güzel yavrum yeni yıla girerken yanımda olmak istemiş demek! Çenesini tutup gülümsedim. «Merhaba, güzelim!» Yumuşak, pembe bir şeyler giymiş. Bir içim su.

«Merhaba, Tony. Michael Newcombe'u hatırlıyorsun değil mi?»

Salak öğrenci suratlı Michael. Alex'in yanında ne işi var? Maddy, «Çabuk olun!» diye bağıyor. «On iki olmadan oturalım. Alex sana söyledi mi. Tony? Michael'la o nişanlandılar. Biz gelin görümce olacağız. Düşünebiliyor musun!»

Herkesin ömründe, dünyanın yıkıldığı bir an gelir. Her şey birden mahvolur, insan hiçbir şeyi, ama hiçbir şeyi umursamaz. Benim için o an gelip çatmıştı. İnanmaz bakışlarla bakıyordum Alex'ime. O da iri kestane gözleriyle bana baktı. Midemi binlerce katır tepmişti sanki. Mutfağa kaçtım, bir şişe viski kaparak ağzıma dayadım. Ateş içime yayılncaya kadar içtim.

Ömrümde ağladığımı bilmem. Gelgelelim mutfakta dumandan geçilmediği için gözlerimden yaşlar süzüldü.

Franco beni aramaya geldi. «Beş dakika sonra gece yarısı olacak, Bay Blake.»

«Tamam, canım.» Beynim kafatasımdan dışarı çıkmış. Sallana sallana içeri geçip en yakın kıza sarılıyorum.

Flowers'ın yanına doğru sürüklüyorum onu. «Hey, dur!» diye karşı çıkıyor.

«Beş dakikanız kaldı!» diye bağıyorum salona. «Çok değerli beş dakika! İçelim!»

Kız elimden kurtuluyor, «Sevgilim çok kızacak,» diyerek kaçıyor.

Garsonlardan birini durdurarak Bayan Carla Cassini'nin mikrofona gelmesini rica ediyorum. Yeni yılın girişini o haber versin. Carla 'yapımcı' sıla birlikte geliyor. Flowers'ın çaldığı plak da sonuna gelmiş. Havada kâğıt şeritler uçuyor, balonlar patlıyor.

«Al, ondan başlayarak geriye doğru say.» Mik-

rofonu Carla'ya veriyorum, saymaya başlıyor.

«Dokuz, sekiz, yedi...»

Alex neden yaptı bunu bana?

«Altı, beş, dört...»

Nasıl yapabildi?

«Üç, iki, bir... Hepinizin yeni yılı kutlu olsun!»

Müzik çalıyor, herkes öpüşüyor, el sıkışıyor ve gülüyor. Carla'yı çekip dudaklarımı dudaklarına dayıyorum. Benimle boğuşmaya kalkınca dilini ısı-
rıyorum. Geçen akşamın öcünü almış oluyorum hiç
değilse.

Beni itiyor. 'Yapımcı' da İtalyanca bir şeyler
verip veriştiriyor. Gülerek kalabalığa karışıyorum.
Yeni Yılın Kutlu Olsun. Neyin kutlusu, neyin mut-
lusu!

Sammy, «Hey Tony,» diye sesleniyor. «Gel de
bizimle bir içki iç.»

«Gel ya!» Bu da Madelaine.

Geleyim ya! Geleyim de birbirlerinin gözleri-
nin içine bakan Alex'le Michael'ı seyredeyim.

'Hımhım Amerikalı' ortaya çıktı birden. Sa-
rıldım, dolgun dudaklarını öperken bacağıma bā-
caklarına sürttüm.

«Birlikte çıkalım mı sonra?»

«Ay Tonii, hiç olacak şey değil. Çok önemli bir
yönetmenle geldim ben. Bundan sonraki filmim-
de sana bir rol verebilirim diyor.»

«İyi hoş da ben sana şimdi bir rol verebilirim.»

Kıkır kıkır güldü.

«Gel büroya inelim bir dakika. Bak ne göste-
receğim.»

Bir dakika kararsızlık çektiyse de sonunda vaz-
geçti. «Başka zaman gelirim, Tony. Şimdi bu yö-
netmenden ayrılamam.»

Senin de ananı öyleyse. Salon fırıl fırıl dönüyor. Hepinizin anasını. Aslında Fontaine'i ele geçirmeli şimdi. Onun istediği gibi, büyük bir hırs-la yapardım yapacağımı. Onların masasına gittim.

«Hepinizin yeni yılı kutlu olsun.»

«Teşekkür ederiz, Tony,» dedi nazikçe. Şampanya bardağını parmakları arasında çevirip duruyordu. «Ben de yeni açacağın kulüp için iyi şanslar dilerim sana. Ian benimle ortak olmaya karar verdi. 'Hobo'ya ortak olacak. Onu hesaptan sileceksin yani. Yine de çok, çok şanslı olmanı dilerim. Haa, bu durumda burada çalışman da yakışık almaz tabii. Sana iki haftalık tazminat vermelerini söyledim. Bu geceden sonra buraya gelip de kendini yormana hiç gerek yok.»

Tanrım! Yüzü gözlerimin önünde yüzüyor, bir yaklaşıp bir uzaklaşıyor. Soğuk, hain bakışlı gözler, hain dudaklar. Beni bırakıp Ian'a döndü. Uygun bir çift olmuşlardı. Ian Thaine yüzüme bakmaya bile cesaret edemiyor. Vanessa'nın beni gözlediğini fark ettim. Kaygılı görünüyor o. Bir kahkaha attım. Ben gittikten sonra buranın batacağını anlamazlar mı bunlar?

Gürültü, çığlıklar, balonların patlayışı, renkli kâğıt kurdelelere dolanan insanlar. Bebeğimi istiyorum ben. Alex. Nerede benim sevgilim?

Yalpalaya yalpalaya balkona çıkıp o toplu çılgınlığı kapının arkasında bıraktım. Soğuk hava bir tokat gibi çarpmıştı yüzüme; gözlerim sulanıyordu. Bu kadar çok içmemeliymişim. Ayık kafayla düşünmek, duruma açıklık kazandırmak istiyordum.

Yere oturdum. Yağmur çiseliyordu. Güzel. İşimi kaybetmiş, sevgilimi kaybetmiştim. Ne yapacak-

tım şimdi? Biraz oturup düşündüm. Ne olmuş yani? Başka kızlar da var, başka kulüpler de. Yaşamak güzel be! Hızlı yaşayacaksın yaşayacaksan! Onun için yeniden içeri girdim, dans ettim, içtim, bağırdım, balon patlatıp konfeti attım ve içtim, içtim, içtim.

Derken Hal'le fıstık Mamie geldiler.

«Tony,» diye bağırdı Mamie. «Biz evlendik! Kutlamalısın bizi!»

Hal'e baktım. Büyük hergelelerin sonuncusu da kapana kısılmıştı demek. Mamie oğlanın koluna asılıyordu sevgiyle. Hal'in anası olacak yaşıyordu.

«Bazı belgeleri imzalamak için geldik Romadan. Bundan böyle stüdyoyu ben yöneteceğim.»

Ne stüdyosuydu bu? «Çok iyi, Hal.» Gülümsemeye çalıştım.

Mamie de gülümsüyordu. «Bak Tony, bu da benim kız arkadaşım. Miami'li Delphine Cohen. Avrupa'ya ilk gelişi bu. Hal'le ikimiz onu gezdireceğiz.»

Delphine Cohen elli yaşlarında; boya sarışını. Başımla selamladım. Ağız dişlerini göstererek gülmüştü. Açık renk bir vizon palto ve gerçek pırlantaya benzeyen bir sürü mücevher vardı üstünde.

Hep birlikte oturduk. Bir şişe şampanya ısmarladım. Sammy neler döndüğünü anlamak için koşup geldi. Mamie'yle Delphine tuvalete gittiler, Hal hemen beni yakaladı.

«Bana **bak**, Tony, budalalığı bırak artık. Sen böyle şeylerden hoşlanmazsın biliyorum ama Delphine'in babası Miami'nin yarısını satın almış zamanında. Altı ay önce kalpten öldü. Delphine bü-

yük bir av sayılıyor şimdi. Üstelik her çılgınlığı yapabilecek durumda. Ömrün boyunca hep bu batakhane mi çalışacaksın sen? Gözünü aç, baba! Bak bana! Büyük adam oldum artık.»

Hal'e baktım. Uyuşturucuların dozunu öylesine arttırmıştı ki gözleri cam gibiydi.

Mamie'yle Delphine döndüler, biraz daha şampanya içtik. Franco küçük felaketleri haber vermek için masaya geliyordu arada bir. Hiç kulak asmadım. Hobo'yu başkası düşünsün artık.

Delphine'in tombul, çilli kolları var. Kart tavuk olarak hiç kötü sayılmaz aslında. Yaşasın, biraz daha şampanya. Bol bol şampanya.

Mamie bir şeyler söylüyordu. «Sen de bizimle Roma'ya gelse, Tony. Birkaç gün kalır dönersin. Hal'in işi çok sıkışık bu günlerde. Bizi koruyacak bir erkek bulmak zorundayız. İtalyan erkekleri hakkında söylenenler çok doğruymuş. Zavallı Delphine'in her yanı çürük içinde kaldı.»

Zavallı Delphine pırlanta bileziğini müziğe uygun bir tempoyla şingirdatarak güldü. Açık yakalı siyah bir elbise giymiş, fazla kiloları açık yakanın kenarlarından dışarı taşıyor.

Yapabilir miyim? Yapsam mı ki?

Güneşte simsiyah yanmış, çok boyalı, çok kırışık, kılığına bakılırsa çok demode.

Hal gözünü kırptı. «Gel ya! Roma'ya gel de eğlence nedir gör. Sen ne dersin, Delphine.»

«Çok iyi olur tabii. Gelir misiniz?»

Gözleri yüzümde dolaşarak apayrı bir soru soruyordu. Birden ayaklandım. «Bakalım, gelirim belki. Bana izin, şöyle bir dolaşıp hemen dönerim.» Kapıya koştum.

Tina, «Yeni yılınız kutlu olsun, Bay Blake,» dedi.

Kapıdan birkaç kişi giriyordu yine. Noel ağacı gibi süslenmiş olan iki kız, bir menacer ve Amerika'nın ünlü oyuncularından biri. Hiç düşünmeden sevimli ev sahibi rolüne girdim. Kızlardan biri bitirim bir şeydi. Saçaklı bir pantolon-tünik takım, aralarına inciler serpilmiş uzun siyah saçlar, dosdoğru gözlerimin içine bakan yeşil gözler. Biri bizi tanıştırdı, kız, dolgun pembe dudaklarını yalayarak gülümsedi. Çok iyi tanıdığım bir kıpırtı hissediyordum kasıklarımda. Delphine Cohen'e saklanması gereken bir kıpırtı. Kızın adı Miranda'ymış. Dans etmemizi önerdim. Menacerle oyuncunun arkasından üç kız daha girmişti kulübe. Onun için de Miranda'yı alıp götürmeme aldırış etmediler. Flowers, Clarence Carter çalışıyordu. Bir işaret çaktım, Jose Feliciano'ya döndü. Miranda kollarımın arasında yumuşacıktı. Sımsıkı sarıldım. Delphine Cohen'in de canı cehenneme, milyonlarının da. Yine o hastalıklı ilişkilerden birine giremezdim.

Beş parasız kalacaktım. Kalırsam kalayım. Bir yerden bir şey çıkar nasıl olsa. Kendimi satmadan ekmeğimi kazanabileceğim bir iş. Çıkmazsa peki? Çıkmazsa çıkmaz! Bulaşıkçılığa dönerim canına yaındığımın!

Kollarımda tuttuğum kız Alex değil ama az bulunur güzellerden. Kaymak gibi bir ten, pırıl pırıl gözler.

Biraz daha sıkı sarılarak, «Bu gece senin gibi biriyle tanışacağım hiç aklıma gelmezdi,» dedim.

«Al benden de o kadar.» Usulca güldü. «New York'tan dün geldim daha. İngiliz erkeklerinin çok soğuk, çok tutucu adamlar olduğunu sanırdım.»

«Şimdi ne düşünüyorsun peki?»

Karşılık vereceğine biraz daha abandı. Dansımız bir türlü sona ermedi. Hal'le iki kadın kal-kıp gittiler. «Salak!» Hal kapıdan çıkmadan yanı-ma gelmişti. «Üç günlük bir yavru için büyük bir fırsatı berbat ettin yine.»

Fontaine'le bendeleri saat üçten sonra gittiler. Ian Thaine pis pis gülerek onun peşinden yürüdü.

Alex'imın gittiğini görmedim. Görmek iste-miyordum. Bütün istediğim onu unutmak.

Miranda'yla ben altıda çıktık kulüpten. Mi-randa bir sürü balon yüklenmişti. Issız sokaklar-dan geçerek benim eve gittik.

Bu kızın yüzüne bayılıyorum. Yüzünde hem dişilik var, hem de olgun bir ifade. Vücudu oğlan çocuklarının vücudunu andırıyor. Göğüsleri ufa-cık, eti diri. Göğüslerini öpmek için uzun siyah saç-larını aralamak zorunda kaldım.

Gövdesini ellerimle keşfetmeye çalışırken, «Bu-raya gelirken nişanlımdan ayrıldım,» diye mırıldan-dı. «Yalnız topluca seviştiğimiz zaman gösterebi-liyordu erkekliğini! Igh! Ben de o sahnelerden hiç hoşlanmıyorum. Babam onu unutmak için bir yol-culuk yapmamı önerdi. Ne dediğini çok iyi biliyór-muş meğer. Ay, Tony, yapma! Çok hoşuma git-ti!»

«Benim nişanlım da başka biriyle nişanlandı.»

«Vah yazık. Ay... Ah... Bir daha yapsana, Tony. Unutmak için New York'a gel sen de.»

«Geleyim ya.» Üstüne abandım. Nefis bir kız. «Geleyim ama hangi parayla?»

Biraz kıvrandı. «Hey, Tony, sen müthiş bir şeymişsin! Ay, dur! Dinle bak ne diyeceğim! Ba-bam sana iş verir istersen. Türlü türlü işi vardır

onun. Heey! Yeni yılın kutlu olsun, canım. Canım, canım! Bir daha yap şunu! Bizim 'Picketts' adında bir diskomuz var New York'ta. Orada sana göre bir iş bulunur... Ahh! Tony! Tony! Canım benim! Evet, öyle! Ahh, evet Evet! Tony... Ne aygırınsın ama!»

JACKIE
COLLINS
kitabın yazarı

Tony, ünlü bir diskotekte çalışıyordu
ve yalnız mücevher değil,
sevgili koleksiyonu yapan
kadınların da gözdesiydi...

